

ΑΠΟ ΤΟ

ΘΑΝΑΤΟ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

του Αντώνη Κοβίτη

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΗ
ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΜΕ
ΑΠΛΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ .

EMAIL ΕΠ/ΝΙΑΣ : ampala@yahoo.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....σελ.9

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΕΝ ΑΡΧΗΝ ΗΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Εγκυμοσύνη.....	σελ.15
Γέννηση.....	σελ.17
Βρεφική ηλικία.....	σελ.19
Νηπιακή ηλικία.....	σελ.32
Σχολική ηλικία-σχολείο.....	σελ.39
Παιδική ηλικία 6-12 χρονών.....	σελ.43
Ηλικία 12-18 χρονών.....	σελ.56
Ηλικίες μεταλυκειακής εκπαίδευσης.....	σελ.59
Στράτευση.....	σελ.65

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΖΕΙΣΤΕ

Εργασία και χαρά.....σελ.68
Οικογένεια.....σελ.76

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΦΥΣΗ-ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο άνθρωπος πάνω από όλα.....σελ.91
Εξαφάνιση της φύσης -αυτοκαταστροφήσελ.93

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΕΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

Κατοικία.....σελ.96
Πόλεις.....σελ.100
Υγεία.....σελ.104
Φαγητό-νερό.....σελ.108

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΕΡΑΣ

Δημιουργία και δομή του κράτους.....σελ.114
Δημιουργία πολιτικού συστήματος.....σελ.121

Παιδεία.....	σελ.128
Δικαιοσύνη.....	σελ.129
Εκκλησία.....	σελ.132
Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης.....	σελ.134

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ – ΘΕΣΜΟΙ – ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Η εξέλιξη του ανθρώπου.....	σελ.138
Ιδιοκτησία και χρήμα.....	σελ.140
Βιομηχανική επανάσταση-Εκμετάλλευση κάθε πόρου- Κατανάλωση.....	σελ.143
Εταιρείες και παραγόμενα αγαθά.....	σελ.146
Σύγχρονη οικονομία.....	σελ.147
Παγκοσμιοποίηση και οικονομία.....	σελ.150

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ

Κοινωνική επανάληψη	σελ.156
Κοινωνικές και ανθρώπινες σχέσεις	σελ.158
Παγκοσμιοποίηση και κοινωνία	σελ.161

Χαρακτηριστικά σύγχρονων κοινωνιών και μέσα επικοινωνίας
.....σελ.162

Αποκλίνουσες συμπεριφορές και συνέπειεςσελ.167

ΕΠΙΛΟΓΟΣσελ.173

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δεν υπήρξα πότε συγγραφέας , και ούτε αυτό το ρόλο προσπαθώ να παίζω με αυτό το σύγγραμμα ή βιβλίο . Εξάλλου όπως αναφέρω , μέσα σε αυτό το σύγγραμμα , το αφύσικο συνυπάρχει σε κάθε στιγμή της ζωής μας . Έτσι και εγώ ζώντας αφύσικα , όπως σχεδόν και όλοι , έγραψα τις σκέψεις μου , αντί να πράξω κάτι ουσιαστικό , όπως εύρεση τροφής , συζήτηση , έρωτα , συνεύρεση με τη φύση και οτιδήποτε άλλο φυσιολογικό που θυμόμαστε να μας έχει απομείνει .

Σε αυτό το εκ των πραγμάτων λοιπόν μη φυσιολογικό βιβλίο , σκέφτηκα κάποια στιγμή να γράψω κάποιες σκέψεις μου , έτσι ώστε να κάνω αυτό που θεωρώ χρέος στον εαυτό μου . **Να δώσω δηλαδή σε κάποιους συνανθρώπους μου , κάποιες από τις σκέψεις που με βάρυναν και επειδή δε μπορούσα να τις κάνω πράξεις γιατί δεν έχω τα κότσια ή γιατί είναι δύσκολο να γίνουν , αποφάσισα να τις καταγράψω και να τις μοιραστώ μαζί με άλλους σαν σκέψεις , μήπως τυχόν προσφέρω κάτι και εγώ .** Φυσικά επειδή δε θεωρώ τη συγγραφή συγγραμμάτων ως κάτι το φυσιολογικό είτε ως βιοπορισμό , είτε ως απλή " ανάγκη " (όπως άλλωστε αναφέρω και σε αυτό το σύγγραμμα) , δεν έχω σκοπό να το πουλήσω , άλλα να το διαδώσω με όποιο τρόπο σκεφτώ

. Σκοπός μου να το διαβάσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι άνθρωποι . Αν η πώληση βέβαια το κατάφερνε αυτό , θα μπορούσα να το κάνω παράλληλα με την ελεύθερη διάδοση του , αν γίνεται . Εξάλλου σαν μη φυσιολογικός , μπορεί κάποια στιγμή να σκεφτώ να το παίξω συγγραφέας , αφού έτσι μπορώ να τα οικονομήσω πουλώντας και εγώ αέρα , όπως τόσοι άλλοι και αποφεύγοντας την πραγματική ζωή .

Στο βιβλίο αυτό λοιπόν , γίνεται μια καταγραφή σύμφωνα με τις δίκες μου απόψεις , της ζωής μας από τη στιγμή της γέννησης μας , μέχρι τη στιγμή του θανάτου μας . Μονό που για μένα οι έννοιες γέννηση και θάνατος είναι ταυτόσημες . Αυτό προσπαθώ εξάλλου να εξηγήσω σε κάθε κομμάτι του βιβλίου μου . Για ποια γέννηση ανθρώπου μιλάμε όταν , ακόμη και πριν από αυτήν η εξέλιξη είναι προκαθορισμένη ; Ο άνθρωπος έχει χάσει την πιθανότητα να ζήσει , πριν καν γεννηθεί .

Το **νεογέννητο** έχει πεθάνει όταν εγκλωβίζεται στο σπίτι και παίζει μόνο του με πλαστικά παιχνίδια , χωρίς καμιά έκθεση στη φύση . Τρώγοντας συνθετικές τροφές , αντί για μητρικό γάλα .

Το **βρέφος** είναι κλεισμένο σε παιδικούς σταθμούς , απομακρυσμένο από τη μητέρα και τον πάτερα του , μόνο του . Γαλουχείται από μικρό σε συγκεκριμένες ιδέες , μαθαίνοντας παράλληλα και ζώντας μέσα από τις νέες τεχνολογίες .

Το **παιδί του δημοτικού μπαίνει** στην οριστική καταδίκη του υποχρεωτικού σχολείου , όπου χάνει τον καιρό του μαθαίνοντας ανούσια πράγματα , στερεότυπα , προκαταλήψεις . Του γίνεται θρησκευτική – ιστορική-πολιτική και πάνω από όλα κοινωνική κατήχηση . Εργάζεται ανούσια σκληρότερα από κάθε άλλον άνθρωπο , αντί να απολαμβάνει το χρόνο του , να συνευρίσκεται με τη φύση .

Τα **μεγαλύτερα παιδιά** αποτελειώνουν τη νεότητα τους στα σχολικά κάτεργα με διάβασμα , αποξένωση , απάθεια και χάσιμο κάθε επαφής με

οτιδήποτε το φυσιολογικό . Είναι πλέον έτοιμοι να αποτελέσουν τη νέα γενιά των πολιτών . Χωρίς καμιά διάθεση για αντίδραση , ή για αλλαγή .

Η μεταλυκειακή εκπαίδευση και η στράτευση , ολοκληρώνουν την καθυπόταξη των ανθρώπινων όντων , δημιουργώντας πειθήνια ανθρωπάκια έτοιμα για εργασία και οικογενειακή αποκατάσταση .

Η ανάγκη για επιβίωση μετατρέπεται σε μισθωτή σκλαβιά ή ανταγωνιστική επιβίωση . **Η εργασία γίνεται παντού** , όλες τις ώρες και όπου μας έχουν ανάγκη .

Η έννοια του έρωτα και της γέννησης παιδιών , μετατρέπεται σε υποχρεωτική **οικογένεια** , με συγκεκριμένους κανόνες , ρόλους και νομοθεσία .

Ο άνθρωπος , δεν αποτελεί ένα κομμάτι της φύσης , **άλλα** είναι πέρα και πάνω από αυτήν . Η καταστροφή της , οδηγεί στην αυτοκαταστροφή του . Οτιδήποτε ξεφεύγει από τη φύση και τη λειτουργία της , αποβάλλεται εκ των πραγμάτων .

Βασικές και πρωταρχικές μας ανάγκες , όπως το **φαγητό , το νερό , η κατοικία , η υγεία κ.α.** γίνονται αντικείμενα εκμετάλλευσης συμφερόντων . Παράλληλα η υπερκατανάλωση από τη μια και η έλλειψη τους από την άλλη , οδηγεί σε μια παράλογη ανισορροπία.

Η δημιουργία του **κράτους** μαζί με τους θεσμούς υποστήριξης του (**παιδεία , δικαιοσύνη , θρησκεία , ΜΜΕ κ.α.**) , οδηγούν στον πλήρη εγκλωβισμό του ανθρώπου σε μια συγκεκριμένη κατάσταση . Ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει και να συνυπάρξει χωρίς της ύπαρξη του κράτους και του πολιτικού συστήματος που επεμβαίνουν σε καθετί στην ανθρώπινη ζωή . Η **παιδεία** εγκλωβίζει τη νεολαία σε συγκεκριμένα στεγανά , απομακρύνοντας την τελείως από πρωταρχικές ανάγκες , το ένστικτο και τη φύση . Η **δικαιοσύνη** αποτελεί το φόβητρο και οι νόμοι καθορίζουν αφύσικα κάθε πτυχή της ανθρωπινής ζωής . Η θρησκεία **παράγει** τους δικούς της νομούς και στερεότυπα , καθορίζοντας την

ηθική και εξαλείφοντας την ελευθερία . Τα **MME** τέλος , εξαπατούν τον άνθρωπο και επιβάλλουν την καθημερινή ατζέντα , κρατώντας τον πλήρως ελεγχόμενο .

Η **οικονομικοποίηση της κοινωνίας** , μας οδηγεί σε μια ακόμη παράλογη πραγματικότητα . Το **χρήμα** και η **ιδιοκτησία** καθορίζουν την ύπαρξη μας , τον τρόπο λειτουργία μας και το σκοπό της ζωής μας . Η βιομηχανική **επανάσταση** και η **εκμετάλλευση** κάθε φυσικού πόρου , χωρίς σκοπό , οδήγησε στην κοινωνία της κατανάλωσης και της συγκέντρωσης κεφαλαίου . Ο άνθρωπος που δουλεύει για να γίνονται κάποιοι πιο πλούσιοι . Η **σύγχρονη οικονομία** του ανταγωνισμού , των νέων τεχνολογιών , των επενδύσεων , της ανάπτυξης , του παγκόσμιου εμπορίου και των ατελείωτων αγαθών . Μια οικονομία που οδήγησε σε μια κοινωνία , όπου οι έννοιες πραγματική ανάγκη , ανταλλαγή αγαθών , εργασία για τη ζωή , ζωή για όλους , είναι άγνωστες λέξεις . Το απόλυτο χάος , άγχος , ανασφάλεια , αποχαύνωση και απάθεια είναι το λεξικό του σύγχρονου ανθρώπου .

Η κοινωνία των **στερεοτύπων** και της **επανάληψης** είναι η σημερινή κοινωνία . Η κοινωνία των **ρόλων** και των **κανόνων** . Άνθρωποι που επαναλαμβάνονται καθημερινά σαν ρομπότ χωρίς να καταλαβαίνουν τι κάνουν και το γιατί . Άνθρωποι κατευθυνόμενοι , από συγκεκριμένα συμφέροντα . Η κοινωνία των **χαμένων** πραγματικών **ανθρωπίνων σχέσεων** που αντικαταστάθηκαν από την κοινωνία των συμφεροντολογικών σχέσεων , χωρίς νόημα και ουσία . Η κοινωνία των ανθρώπων του κέρδους και όχι της αληθείας και του ερωτά .

Όλα αυτά , αναλύονται στο βιβλίο και επεξηγούν πως σε κάθε κομμάτι της ζωής του ο άνθρωπος χάνει την επαφή του με οτιδήποτε το φυσιολογικό , και πως συγκεκριμένοι θεσμοί , συμφέροντα και καταστάσεις τον οδηγούν σε μια προκαθορισμένη ζωή . Έτσι ο άνθρωπος οδηγείται **ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ** , χωρίς να προλάβει

τελικά σε καμιά στιγμή της ζωής του να καταφέρει να ζήσει φυσιολογικά , ελεύθερα και αυτοκαθοριζόμενα .

Σίγουρα δεν είμαι ούτε " ειδικός " επιστήμονας , ούτε και παντογνώστης , άλλα δεν είμαι ούτε και τυφλός , ούτε και τελείως βλάκας . Πολλοί θα προσπαθήσουν να αντιτάξουν κάποιες

" επιστημονικές " απόψεις ή κάποια συγκεκριμένα στερεότυπα . Αλλά , ο σκοπός αυτού του βιβλίου είναι να δούμε τα πράγματα , όπως είναι πραγματικά , ελεύθερα και έξω από προκατασκευασμένες

" απόψεις " , εμβαθύνοντας και αναλύοντας μόνοι μας τις δίκες μας απόψεις επί του θέματος . Ας μην ξεχνάμε ποτέ , ότι οι απόψεις πολλές φορές δεν είναι αληθινές και ούτε πραγματικά τεκμηριωμένες , άλλα στοχευμένα δοσμένες από συγκεκριμένα συμφέροντα . Ας μην ξεχνάμε ότι μέσα σε αυτόν τον κυκεώνα των θεσμών , των συμφερόντων και των στερεοτύπων , έχουμε όλοι μας ξεχάσει τι είναι πραγματικά φυσικό και φυσιολογικό και τι όχι . Τι μας έχει επιβληθεί και τι όχι . Πόσο ασχολούμαστε πραγματικά για να διαμορφώσουμε μια ελεύθερη γνώμη , χωρίς να παπαγαλίζουμε αυτά που ακούμε και αυτά που μας λένε . **ΙΣΩΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ , ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΝΙΩΣΟΥΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ .**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΕΝ ΑΡΧΗ ΗΝ ΤΟ

ΤΕΛΟΣ

Ποιος άραγε δε θα συγκινούνταν και δε χαιρόταν ακούγοντας στο νέο για μια εγκυμοσύνη μιας γυναίκας ; Ο επικείμενος ερχομός ενός παιδιού δημιουργεί αισθήματα χαράς και προσμονής μιας “καινούριας ζωής”, “όνειρα” και “αναμονή” για το νέο μέλος της οικογένειας . Έχουν όλα αυτά τα αισθήματα σχέση με την πραγματικότητα ; Είναι ενστικτώδεις αντιδράσεις ; Γίνονται πραγματικότητα κάποιες από τις προσμονές του περίγυρου ; Είναι άραγε η εγκυμοσύνη η αρχή μιας νέας ζωής ή αποτελεί την αρχή του τέλους μιας προκάτ διαδικασίας ;

ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ

Η γυναίκα είναι έγκυος και περιμένει να δεχτεί το νέο μέλος . Όπως είναι ήδη έτοιμος όλος ο κοινωνικός περίγυρος μαζί με την υπόλοιπη κοινωνία .

Αρχίζει μια διαδικασία , η οποία περιλαμβάνει ιατρικές αναζητήσεις , ιατρικές εξετάσεις και ιατρικές ανησυχίες . Τι γίνεται στην περίπτωση κατά την οποία υπάρχει κάποιο σοβαρό ιατρικό πρόβλημα ; Σε αυτήν την περίπτωση και αναλόγως το κράτος γέννησης του παιδιού , υπάρχουν

κάποιοι τρόποι αντιμετώπισης του προβλήματος . Στα δυτικά κράτη , σοβαρά ιατρικά προβλήματα αντιμετωπίζονται με την ενημέρωση των γονέων , οι οποίοι πρέπει να πάρουν την απόφαση για το αν το παιδί πρέπει να ζήσει ή όχι . Τότε αρχίζει η παρέμβαση της πολιτείας , της εκκλησίας και της ήδη προϋπάρχουσας διαμορφωμένης κοινωνικής ηθικής . Το παιδί πρέπει να γεννηθεί επειδή το θέλει ο θεός . Το παιδί δεν πρέπει να γεννηθεί γιατί θα έχει πρόβλημα. Αν γεννηθεί το παιδί πως θα αντιμετωπιστεί από τον περίγυρο και την κοινωνία ; Μπορεί να το δεχθεί άραγε η κοινωνία ; Είναι ρατσιστική η κοινωνία ; Δεχόμαστε άραγε όλοι ένα διαφορετικό από την πλειοψηφία μας παιδί , όταν υπάρχει ήδη ρατσισμός στην κοινωνία για το οτιδήποτε διαφορετικό ; (άσπρος , μαύρος , κουτσός , στραβός κλπ.) .

Όπως γίνεται αντιληπτό σε μια τέτοια περίπτωση γεννιούνται ήδη ένα σωρό ζητήματα για τα οποία υπάρχουν ήδη έτοιμες και προκαθορισμένες αντιλήψεις , αποφάσεις και απόψεις . Όλες αυτές δεν επιδέχονται αμφισβήτηση από την πλευρά που στηρίζονται , και φυσικά δε λαμβάνουν ποτέ τους υπόψη ότι διαμορφώνουν και προκαθορίζουν τη ζωή ή το θάνατο ενός αγέννητου παιδιού . Αυτό το παιδί δε λαμβάνεται πουθενά υπόψη και δε θεωρείται ποτέ οντότητα (ακόμα και αν είναι αγέννητο) , κάτι το οποίο καθορίζει την υπόλοιπη ύπαρξη του , κάτι το οποίο συμβαίνει και στην υπόλοιπη ζωή του , πράγμα το οποίο είναι το κύριο θέμα μελέτης αυτού του βιβλίου .

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΔΗΛΑΔΗ ΟΤΙ ΟΔΗΓΟΥΜΑΣΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ (ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΟΠΩΣ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ) ΠΡΟΚΑΘΟΡΙΣΜΕΝΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ (ΑΦΟΥ ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΚΑΘΟΡΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΜΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ , ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ , ΕΝΤΑΓΜΕΝΟ

ΦΥΣΙΚΑ ΩΣ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΥΤΟΥ ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕ ΕΜΒΙΑ ΚΑΙ ΜΗ ΣΥΜΒΙΩΣΗ) .

Ας πάρουμε τώρα την περίπτωση μιας νορμάλ εγκυμοσύνης και ας ξεχάσουμε τα ιατρικά ζητήματα . Τι γίνεται κατά τη διάρκεια της ;

Κατ αρχήν αρχίζουν οι διαφημίσεις . Η κατανάλωση πρέπει να ξεκινήσει πριν τη γέννηση . κρεβατάκια , αποστειρωτές και πιπίλες πρέπει να είναι έτοιμα . Γεννηθεί δε γεννηθεί το παιδί πρέπει να τα αγοράσεις . Σαν ενδεικτική παρένθεση αναφέρουμε ότι ο φυσικός και ενστικτώδης θηλασμός καταργείται πριν τη γέννηση με την αγορά της πιπίλας και του μπιμπερό τα οποία αντικαθιστούν το μητρικό θηλασμό (το πιο φυσικό πράγμα πρέπει και αυτό να εκλείψει για να μπορούν να επιβιώσουν οι βιομηχανίες πιπίλας και γάλακτος) . Εδώ , ξαναγυρνάμε στο θέμα του βιβλίου , στο όποιο συμπεριλαμβάνεται και το θέμα του ενστίκτου , το όποιο πρέπει να εκλείψει .

Ο γονιός πρέπει να πάρει μπλε κρεβάτι για το αγόρι και ροζ για το κορίτσι υπενθυμίζοντας έτσι το ζήτημα ενός ακόμη ρατσισμού .

Έτσι , κατανάλωση και εταιρείες , κοινωνικά ήθη ,κοινωνικές επιβολές , ρατσισμός και έλλειψη ενστίκτου περνούν στο αίμα του γονιού και του παιδιού πριν τη γέννηση .

Κατά δεύτερον αρχίζει η κοινωνικοποίηση του παιδιού πριν καν γεννηθεί . Νουθεσίες για τον τρόπο ανατροφής ενός αγέννητου παιδιού , κοινωνική ηθική και τρόποι διαπαιδαγώγησης μπαίνουν σε ημερησία βάση . Το φύλο του αγέννητου παιδιού προσδιορίζει συμπεριφορές .

ΓΕΝΝΗΣΗ

Η γέννηση ενός παιδιού αποτελεί για όλους ένα χαρούμενο γεγονός . Μια νέα «ζωή» έρχεται και όνειρα και σχέδια την ακολουθούν . Είναι όμως αυτά τα όνειρα και αυτά τα σχέδια κάτι το όποιο θα μπορέσει να

αποτελέσει μια πραγματική αρχή για μια νέα ζωή ; Έρχεται στον κόσμο μια νέα ζωή και μια νέα αρχή ή είναι όλα προκαθορισμένα για αυτήν ;

Για να ξεκινήσουμε και εμείς από την αρχή , θα αναφερθούμε σε ένα θέμα που έχουμε ξαναμιλήσει σε αυτό το βιβλίο . Το μητρικό θηλασμό . Μετά την απομάκρυνση του παιδιού από τη μανά είτε λόγω «επιβεβλημένης» καισαρικής , είτε για να «ξεκουραστεί», έρχεται και η τακτική αποχώρηση του νεογέννητου για να ταϊστεί .

Η πλειοψηφία των μητέρων είτε γιατί δεν τις ενδιαφέρει , είτε γιατί έτσι έχουν μάθει , είτε γιατί δεν ξέρουν , οδηγούν τη διατροφή του παιδιού τους σε μια μη φυσιολογική κατάσταση . Κατά συνέπεια , το βρέφος ξεκινάει τη ζωή του με μια μοναξιά , απομονωμένο από το φυσιολογικό , δηλαδή το στήθος και την αγκαλιά της μητέρας του . Πέρα από αυτό και ιδιαίτερα σε ιδιωτικές κλινικές ο αποχωρισμός του νεογέννητου από το φυσικό του χώρο (τη μητέρα του δηλαδή) αποτελεί κανόνα και είναι υποχρεωτικό .

Τελικά αυτό που προκύπτει είναι η αποξένωση του βρέφους ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΗΣ ΤΟΥ , το αίσθημα της ΜΟΝΑΞΙΑΣ καθώς και αυτό της ΑΠΟΡΡΙΨΗΣ . Όλα αυτά επειδή έτσι επιτάσσει η «μόδα» , η διαφήμιση , το χρήμα , η «ιατρική» και η «κοινωνική συνήθεια» , καθώς και πλήθος άλλων παραγόντων που αποτελούν το λόγω συγγραφής αυτού του βιβλίου . Όλα αυτά που θα αναλυθούν στη συνέχεια μέσω παραδειγμάτων και θα τεκμηριώνουν την άποψη ότι οδηγούμαστε από το ΘΑΝΑΤΟ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ που είναι και ο τίτλος του συγγράμματος .

Είναι φανερό και ενώ βρισκόμαστε ακόμα στο στάδιο της γέννησης ενός ανθρώπου ότι η έλλειψη ενστίκτου , η συνήθεια , η προσαρμοστικότητα και η αλλοτρίωση αποτελούν στοιχεία που επιβάλλονται ως να υπάρχει ένα ανώτατο μάτι που τα καθορίζει .

Ενώ ακόμη το νεογέννητο δεν έχει βγει από το νοσοκομείο , αρχίζει ο διαχωρισμός λόγω φύλου (χρώμα ρούχων) , καταναλωτική μανία (αγορά παντός επιστητού χρήσιμου και μη) , ευχολόγια (να το δείτε όπως εσείς θέλετε και όχι βέβαια όπως θέλει αυτό) . Όλα αυτά συμβαίνουν στις τρεις πρώτες κιόλας ημέρες ζωής .

ΒΡΕΦΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

Μετά το αρχικό σοκ του αποχωρισμού της μάνας , και του αποχωρισμού της τροφής , δηλαδή των πιο σημαντικών πραγμάτων που έχει ένα ζωντανό έμβιον , αρχίζει η ζωή του βρέφους στο καινούριο του σπίτι .

Οι κωλικοί είναι το πρώτο πράγμα που θα νιώσει ένα βρέφος από τη στιγμή που θα έρθει στο καινούριο του σπίτι . Κωλικοί που κύριοι λόγοι ύπαρξης των είναι το τάισμα του παιδιού με αγελαδινό γάλα , αντί του ανθρώπινου (μητρικός θηλασμός) . Έτσι , παιδί και γονείς υποφέρουν με τους γονιούς να αναρωτιούνται που οφείλεται αυτό (που άραγε;) και να επικοινωνούν με γιατρούς και συγγενείς προκειμένου να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα . Φάρμακα , ντάντεμα πάνω κάτω και όλα πάνε καλά . Έτσι νομίζουμε φυσικά , γιατί το μωρό συνεχίζει να υποφέρει χωρίς λόγο και οι γονείς συνεχίζουν να αναρωτιούνται .

Οι απαντήσεις σε αυτό το πρόβλημα είναι απλές . Η έλλειψη φυσικής τροφής (μητρικού γάλακτος) , είναι η απάντηση στο συγκεκριμένο ζήτημα . Το θέμα έχει ήδη αναλυθεί σε προηγούμενα σημεία . Το κονκλάβιο γιατρών , εταιρειών , προτύπων , διαφημιστών έχει δώσει τη λύση . Δώστε ξένο γάλα , δώστε φάρμακα , δώστε πανάκριβο γάλα για να τα παίρνουμε εμείς . Οτιδήποτε φυσικό και φυσιολογικό πρέπει να απουσιάζει από την πρώτη μέρα . Κατά συνεπεία πως είναι δυνατό να

μιλάμε για το πως μεγαλώνει ένα παιδί ημερών και για το πως ανατρέφεται ; Πως είναι δυνατόν να μιλάμε για μια νέα ζωή όταν της δημιουργούμε τόσα προβλήματα εξ αρχής ; Τίποτε λοιπόν δεν αφήνεται να είναι φυσικό σε μια ζωή , από την αρχή . Τίποτε δεν πρέπει να έχει σχέση με το ένστικτο . Με αυτό τον τρόπο και με δεκάδες άλλους που θα αναλύσουμε παρακάτω οδηγείται το ανθρωπινό ον σε μια κατευθυνόμενη κατάσταση από την πρώτη στιγμή της γέννησης του μέχρι και το θάνατο του . Οικονομικοί , κοινωνικοί , θρησκευτικοί , πολιτικοί , δεκάδες άλλοι παράγοντες και συμφέροντα καθορίζουν τη ζωή ενός ανθρώπου .

Άλλο ένα ζήτημα που αφορά το φυσικό και φυσιολογικό τρόπο ζωής και συναντιέται κατά τη βρεφική ηλικία είναι η διατροφή του βρέφους . Το παιδί μαθαίνει από μικρο να τρώει έτοιμα παρασκευάσματα , τα οποία όχι μόνο δεν έχουν καμιά σχέση με τη φυσική τροφή άλλα προετοιμαζόμενουν το παιδί και για τη μετέπειτα διατροφή του . Η διατροφή είναι η πιο βασική και πρωταρχική ανάγκη του ανθρώπου και κάθε έμβιου όντος και **πρέπει να είναι προκαθορισμένη , να είναι σταθερή και προβλέψιμη** . Οι εταιρείες τροφίμων , οι διαφημιστικές εταιρείες και όλο το εμπόριο πρέπει να κερδίζουν . Δεν είναι δυνατόν να αφήσουν ένα τόσο μεγάλο κομμάτι από την παγκόσμια πίτα ανεκμετάλλευτο . Όπως κάνουν και σε οτιδήποτε άλλωστε .

Ας συνεχίσουμε τώρα με ένα άλλο θέμα και συγκεκριμένα αυτό της ζωής του βρέφους σε ένα αστικό και ειδικά καθορισμένο περιβάλλον . Ο σύγχρονος τρόπος ζωής και ειδικότερα στις δυτικές κοινωνίες είναι απομακρυσμένος και ξένος συνήθως από οτιδήποτε έχει σχέση με τη φύση . Οι άνθρωποι ζουν σε πολυκατοικίες κλουβιά και η επαφή τους με το φυσικό περιβάλλον είναι από επιφανειακή έως επιδερμική . Το βρέφος κατά συνέπεια από την αρχή της ζωής του δεν έχει επαφή με τη φύση . Αυτό έχει ως συνεπεία να εξελίσσεται ως ένας μικρός άνθρωπος που βλέπει τη φύση σαν κάτι το άγνωστο . Δηλαδή , το φυσικό του χώρο

. Συνέπεια αυτών να τη φοβάται , να την απεχθάνεται πολλές φορές χωρίς να αντιλαμβάνεται που οδηγεί αυτή η απουσία του από το φυσικό του χώρο . Στη δημιουργία δηλαδή μιας ζωής αφύσικης , περιορισμένος μέσα σε κλουβιά , την οποία θεωρεί και ως φυσιολογική .

Έτσι , το παιδί από μικρό δεν έχει σχέση με τη φυσική άσκηση (μπουσούλημα στο χώμα) , το άγγιγμα των λουλουδιών , το χαϊδεμα των ζώων . Το παιδί δεν πρέπει να το αγγίξει ούτε ο αέρας για να μην πάθει τίποτε . Όλα αυτά τα αντικαθιστούν πολυχώροι εκμετάλλευσης , τεχνητά παιχνίδια χωρίς φαντασία και χωρίς αλληλεπίδραση . Μεγαλώνουν έτσι παιδιά χωρίς δύναμη και χωρίς το σκαρφάλωμα στα δένδρα , το πέσιμο από ένα βράχο , το χτύπημα από ένα ξύλο . Ακόμα και στα χωριά , λόγω της κατανάλωσης , τα παιδιά μαθαίνουν από μικρή ηλικία να μην είναι ευχαριστημένα με τη φύση , αλλά να επιζητούν το τεχνητό παιχνίδι και την τεχνητή διασκέδαση .

Η τηλεόραση και ο υπολογιστής είναι το επόμενο και άμεσο στάδιο αποχαύνωσης και απομάκρυνσης από οτιδήποτε φυσικό υπάρχει στη ζωή . Οι γονείς κουρασμένοι και παθητικοί από τη ζωή που ζουν τόσα χρονιά (ζωή της αποχαύνωσης , του εγκλεισμού και της ανυπαρξίας φαντασίας) , δε μπορούν πλέον , ή δε ξέρουν πώς να δώσουν στα παιδιά τους κάτι το διαφορετικό (πλην ελάχιστων εξαιρέσεων) . Το βρέφος συνηθίζει από μικρό την εικόνα της τηλεόρασης , η οποία κυριαρχεί μέσα σε ένα σπίτι . Δεν υπάρχουν ούτε πολλές συνομιλίες . Απομόνωση , συγκέντρωση στο στόχο(τηλεόραση) και καμιά αλληλεπίδραση . Πως άραγε να υπάρχει αλληλεπίδραση με κάτι που ουσιαστικά γεννήθηκε για να πλουτίζουν κάποιοι άνθρωποι , να επηρεάζονται συνειδήσεις και να διαμορφώνονται επαναλαμβανόμενα κοινωνικά στάνταρτ . Ο γονιός θέλει πολλές φορές να ξεφύγει το παιδί του από αυτήν την κατάσταση , αλλά είτε επειδή είναι κουρασμένος , είτε γιατί αυτά που έχει να του προσφέρει είναι επαναλαμβανόμενα και αυτά όπως η τηλεόραση , ξαναγυρνάει στη

σιγουριά της . Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα ώρες αποχώνωσης , έλλειψη κάθε είδους δημιουργικότητας και φαντασίας και χάσιμο τόσο σημαντικού χρόνου , οπού θα μπορούσε ο καθένας να κάνει κάτι καλύτερο .

Τα πρότυπα κατανάλωσης και ζωής μπαίνουν στο μυαλό του βρέφους από την πρώτη στιγμή και το ακολουθούν σε όλη του τη ζωή . Έτσι , επιστρέφουμε για μια ακόμη φορά για να θυμίσουμε το λόγο για τον οποίο γράφεται αυτό το βιβλίο . Η ζωή εξ αρχής οδηγεί σε έναν ουσιαστικά αργό θάνατο , τον οποίο όμως τον καταλαβαίνουμε πολύ αργά και συνήθως δεν έχουμε τα περιθώρια πλέον και τις δυνάμεις για να αντιδράσουμε και να αλλάξουμε κάτι .

Περνώντας τώρα στον υπολογιστή θα διαπιστώσουμε όλοι γρήγορα ότι η χρήση του από ένα βρέφος ή ένα νήπιο γίνεται ολοένα και πιο συχνή με τη νέα τεχνολογία , η οποία στοχεύει σε οποιοδήποτε κοινό . Έτσι γρήγορα διαπιστώνουμε ότι τα ταμπλέτα και τα smartphone , είναι κατάλληλα στη χρήση για όλες τις ηλικίες . Οπότε , ενώ υποτίθεται ότι αυτή η τεχνολογία βγήκε για συγκεκριμένους χρήστες και σκοπούς , απευθύνεται με την ευκολία στο χειρισμό της σε όλους τους ανθρώπους .

Έτσι , αρχίζουμε και χαιρόμαστε που ένα βρέφος ή ένα νήπιο μπορεί στην αρχή να κατανοήσει τις απλές κινήσεις χρήσης ενός τέτοιου μηχανήματος , οι οποίες όμως στη συνέχεια οδηγούν σε έναν εθισμό χρήσης , ο οποίος γίνεται επειδή ξεκινάει από αυτή την ηλικία ένας εθισμός μόνιμος και κατά κανόνα μη αναστρέψιμος . Παρατηρούμε στη συνέχεια της ζωής παιδιά και εφήβους να ζούνε πλέον και κανονικά σε μια εικονική πραγματικότητα επικοινωνίας και ζωής μέσω των smartphone και των τάμπλετς χάνοντας κάθε επαφή με το περιβάλλον .

Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να επισημάνω ότι αυτή η ηλικία στην οποία αναφέρομαι , είναι και η πιο κρίσιμη γιατί εδώ πλάθονται και εγκαθίστανται μόνιμα συνήθειες , επιλογές και στάσεις ζωής , σε μια

τόσο εύπλαστη και διψασμένη ανθρώπινη νεαρή οντότητα. Αυτά είναι λοιπόν τα βιώματα που της δίνουμε και με αυτά θα πορευθεί στο υπόλοιπο της ζωής της .

Τι άλλο άραγε τώρα βλέπουν και με τι ασχολούνται αυτά τα παιδιά πέρα από αυτά που έχουμε ήδη περιγράψει για τους υπολογιστές ;

Παιχνίδια φυσικά . Ειδικά σε αυτήν ηλικία , τα συγκεκριμένα παιχνίδια καταστρέφουν τη φαντασία του παιδιού , δίνουν λάθος παραστάσεις , περιορίζουν το οπτικό και νοητικό πεδίο του παιδιού , δημιουργώντας μερικές φορές και βλάβες και φυσικά δεν προσφέρουν τίποτε πέρα από χρήματα στις εταιρείες και ησυχία στο γονιό στο σπίτι . Ησυχία που κάποια στιγμή στο μέλλον θα του βγει σε κακό , γιατί μια παιδική μελλοντική αντίδραση ή ένα εφηβικό ξέσπασμα , έχει πολλές φορές βάση στην έλλειψη επικοινωνίας και απομόνωσης , μια εκ των αιτιών των οποίων είναι και η χρήση το ηλεκτρονικού υπολογιστή με οποιαδήποτε μορφή .

Αφού αναφερθήκαμε στα ηλεκτρονικά παιχνίδια λοιπόν , ας πιάσουμε και τα παιχνίδια που δίνουν οι γονείς ή επιλεγούν τα ίδια τα βρέφη προκειμένου να περάσουν την ώρα τους . Για να αρχίσουμε και μόνο , πρέπει να ξεκινήσουμε από το μηδέν . Τα παιδιά αγόραζαν παιχνίδια πάντα ; Υπήρχαν παιχνίδια πάντα ; Το παιχνίδι , όπως το εννοούμε σήμερα είναι κάτι που πρέπει να το αγοράσεις και είναι κάτι συγκεκριμένο . Δηλαδή με το ξεκίνημα μιλάμε για βιομηχανία κατανάλωσης και έλλειψη φαντασίας . Χρήμα και καταστροφή δηλαδή . Καταστροφή εκ της γέννησης του ανθρώπινου μυαλού . Αυτού του τόσο ισχυρού για κάποιους μυαλό και τόσο όμορφα φτιαγμένο από ανώτερες δυνάμεις . Αυτό είναι που όλοι θέλουν να ελέγξουν και να καταστρέψουν . Το φυλακισμένο βρέφος μέσα στη κρεβατοκάμαρα του πρέπει να αποκτήσει τα πρώτα του παιχνίδια . Δεν πρέπει και πολλές φορές δεν έχει να πάει πουθενά , δεν επιτρέπεται να βγει έξω για να μην κρυώνει ακόμη

και αν είναι καλοκαίρι . Η μαμά η γιαγιά ή η νταντά στο σπίτι δεν έχουν χρόνο ή δε μπορούν να ασχοληθούν μαζί του . Άλλωστε το έχουν δει και στην τηλεόραση , Έτσι γίνεται . Φυσικά , δεν ζήτησε κανείς από κανέναν να ασχολείται όλη την ώρα με ένα βρέφος γιατί σε όλες τις εποχές υπήρχαν δουλειές που έπρεπε να γίνονται . Τι πιο απλό όμως από το να παίζει ένα παιδί , με ότι υπάρχει στο χώρο του , έστω και αν αυτός είναι το διαμέρισμα μιας πολυκατοικίας . Σίγουρα το παιδί θα έπρεπε να είναι στη φύση και να παίζει εξερευνώντας μαζί της και δημιουργώντας μια στενή σχέση με το φυσικό του χώρο . Αλλά έστω και σε αυτές τις συνθήκες διαβίωσης μέσα σε ένα διαμέρισμα δε θα μπορούσε το παιδί να βρει τη χαρά σκαλίζοντας το χώμα σε μια γλάστρα , παίζοντας ώρες ατελείωτες με ένα χαρτόκουτο ή κοπανώντας τα κατσαρόλια της κουζίνας ;

Αντιθέτως και ενώ το παιδί ούτως ή άλλως στερείται το φυσικό περιβάλλον , την επαφή με αλλά παιδιά που είναι και το φυσικό παιχνίδι , λαμβάνει έτοιμα αγορασμένα παιχνίδια που του στερούν κάθε φαντασία και παράλληλα αναπτύσσουν συγκεκριμένα πρότυπα και κατευθύνσεις από αυτήν την τόσο ευαίσθητη και σημαντική ηλικία για τη διαμόρφωση της προσωπικότητας του ανθρώπου .

Το χρώμα του παιχνιδιού είναι προκαθορισμένο για κάθε φύλο , το είδος του παιχνιδιού επίσης . Έτσι ξεκινάει ο διαχωρισμός του φύλου και του τι πρέπει να κάνει και να φοράει κάποιος όταν μεγαλώσει . Τα παιχνίδια παράλληλα δεν είναι δημιουργικά , και δε μπορεί να είναι , αφού δεν έχουν το πρωτόγονο πάνω τους , τη χαρά δηλαδή να δημιουργεί κάποιος κάτι μονός του από την αρχή και να αναπτύσσει τα ένστικτα του και τις φυσιολογικές αντιδράσεις . Ο ήχος προέρχεται από το ντέφι , δεν επιτρέπεται να δημιουργήσουμε το δικό μας (πχ από ένα κουτί) . Οι γονείς επαναπαύονται αγοράζοντας ένα παιχνίδι και απορούν που το παιδί τους πολλές φορές δεν παίζει με αυτό και προτιμά να κυλιέται στο

πάτωμα ή να κάνει μια τούμπα . Το παιδί ξέρει τι θέλει να κάνει , εμείς δεν το αφήνουμε υποδεικνύοντας και καθορίζοντας την προσωπικότητα του με κάθε τρόπο άθελα μας .

Αφού λοιπόν είμαστε στο θέμα παιχνίδι , ας πάμε και στο ζήτημα του παιχνιδιού μεταξύ παιδιών . Παρότι ζούμε σε αχανείς συνήθως πόλεις , παρατηρούμε όταν το χρειαστούμε ότι δεν υπάρχουν παιδιά να παίξουν με το δικό μας . Αυτό συμβαίνει γιατί όλα μας έχουν οδηγήσει σε μια απομόνωση αφύσικη για ένα κοινωνικό ον όπως ο άνθρωπος . Έτσι , ενώ ακόμα και εμείς σαν ενήλικες που έχουμε τη δυνατότητα να επικοινωνούμε με το λόγο και να γνωρίζουμε πολλούς ανθρώπους αναζητούμε να βρούμε κάποιον για να επικοινωνήσουμε , απορούμε γιατί το παιδί μας δεν έχει παρέα . Μα απλά γιατί δεν έχουμε και εμείς . Είμαστε ουσιαστικά μονοί πλην ελάχιστων εξαιρέσεων σε μια τεράστια κατά κανόνα πόλη . Φοβόμαστε να κάνουμε σχέσεις , είμαστε αποξενωμένοι , διστάζουμεΕίναι άραγε όλα αυτά φυσιολογικά ενώ είμαστε τόσο κοινωνικά οντά ; Η απάντηση δική σας .

Έτσι , δημιουργείται το σλόγκαν **μόνοι γονείς ψάχνουν παρέα για τα παιδιά τους** . Οι λύσεις πλέον είναι συγκεκριμένες : παιδική χαρά , παιδότοποι και συγκεντρώσεις στα σπίτια . Έτσι , στο καλύτερο σενάριο παιδιά άγνωστα μαζεύονται με αγνώστους γονείς για να παίξουν . Ποια σχέση και ποια συνεκτικότητα μπορεί να δημιουργηθεί έτσι ; Πως ο άνθρωπος θα γίνει κοινωνικό ον όπως λένε ; Έστω και έτσι , πάντως σε μια πόλη δεν υπάρχει κάτι πιο φυσιολογικό για παιχνίδι για ένα παιδί .

Στον παιδότοπο , όταν και αν βρεθούνε παιδιά για πάνω από μια φορά , τα παιδιά πράγματι παίζουν μαζί σε έναν άθλιο κατά κανόνα χώρο που βρωμάει πλαστικό , αλλά ποσό συχνά μπορεί να γίνεται κάτι τέτοιο ; απαιτούνται χρήματα και χρόνος κοινής συνεύρεσης .

Η συγκέντρωση σε σπίτι απαιτεί ολόκληρη προεργασία , λες και θα πας για μετακόμιση , χρόνο , διάθεση και φυσικά εύρεση καταλλήλων ανθρώπων με μικρά παιδιά .

Όσο αφορά τα χωριά οπού θεωρητικά τα πράγματα είναι πιο εύκολα , δυστυχώς η τηλεόραση , η αποξένωση και ο μιμητισμός έχει δημιουργήσει και εκεί προβλήματα . Αποτέλεσμα : σε μικρότερο βαθμό βέβαια , τα παιδιά να στερούνται συντροφιάς και ανάπτυξης κοινωνικών σχέσεων .

Εν κατακλείδι η φυσιολογική διαδικασία συνεύρεσης , κοινωνικότητας , παρέας και οτιδήποτε άλλου χαρακτηρίζουν την ανθρώπινη οντότητα , είναι από τη βρεφική και τόσο σημαντική ηλικία ακόμη από δύσκολη έως ακατόρθωτη . Έτσι , οι γονείς αναγκάζονται αυτοί να παίζουν συνεχία με τα παιδιά τους παίρνοντας ένα μη φυσιολογικό ρολό και παριστάνοντας το παιδί . Διαφορετικά του δίνουν ένα έτοιμο αγοραστό παιχνίδι που υποκαθιστά το άλλο παιδί , και τελικά το παιδί δεν παίζει φυσιολογικά ούτε έξω από το σπίτι του , αλλά ούτε και μέσα σε αυτό . Έτσι , ερχόμαστε στο ζήτημα του αριθμού των παιδιών που έχει κάθε οικογένεια και του τι είναι φυσιολογικό , κάτι που όμως θα αναλύσουμε σε άλλο σημείο του συγγράμματος . Εδώ απλά το αναφέρουμε ως γεγονός επειδή από το σπίτι λείπουν συνήθως οι βασικοί και πρώτοι άνθρωποι που μπορούν να αποτελέσουν την παρέα , την πρώτη συνεύρεση και την πρώτη σχέση ενός βρέφους , **τα αδέλφια και κυρίως τα συνομήλικα αδέλφια** .

Ένας χαρακτηριστικός και ιδιαίτερα σημαντικός τομέας κατά τη βρεφική ηλικία , στον οποίο επεμβαίνουν δεκάδες παράγοντες προκειμένου να τον προσδιορίσουν , είναι αυτός της επιρροής του βρέφους και της αποδοχής από αυτό συγκεκριμένων κοινωνικών ρολών , κοινωνικών απόψεων και κοινωνικών στερεότυπων .

Άθελα ή ηθελημένα το βρέφος πρέπει και αυτό να μπει σε ένα καλούπι ζωής . Ζωής προκαθορισμένης από άλλους για όλους . Οι κυρίαρχοι , οι παντογνώστες και τα πρόβατα τους , οδηγούν μια αθώα ψυχή εκεί που αυτοί θέλουν . Στην υποδούλωση και στον κοινωνικό θάνατο . Το θάνατο του ενστίκτου , της φαντασίας , της αυτόβουλης αντίληψης και του αυτοπροσδιορισμού . Το θάνατο της διαφορετικότητας του κάθε ανθρώπου . Στερεότυπα , ρόλοι , απόψεις μπαίνουν στο μυαλό του και παραμένουν εκεί για μια ζωή , από αυτή την ηλικία .

Το παιδί από τη γέννηση του ακούει τα ίδια τραγουδάκια που ακούγανε και οι παππούδες μας . Ούτε σε αυτό δε μπαίνει λίγη φαντασία . Ο καλός θεούλης που μας αγαπά είναι παντού . Πρέπει πριν καταλάβουμε τι μας λένε να ακούμε για αυτόν **χωρίς να ενδιαφέρεται κανείς αν μας απασχολεί** . Πρέπει να μεταφέρουμε τα πιστεύω μας και τα πιστεύω μιας κοινωνίας σε ένα αθώον . Ακόμα και τα παιδικά στην τηλεόραση είναι τα ίδια και περνάνε μηνύματα ζωής σε αθώες ψυχές . Τα ζώα μιλάνε με ανθρώπινες φωνές . Όλα πρέπει να μας μοιάζουν . Είμαστε οι βασιλιάδες του κόσμου .

Βαπτίζουμε το παιδί μας πριν σταθεί στα ποδιά του και περπατήσει σε μια τελετή , οπού οι παρευρισκόμενοι , ευτυχισμένοι και χαρούμενοι απολαμβάνουν το βούτηγμα ενός παιδιού έξι μηνών εξ ολοκλήρου σε νερό . Ενός παιδιού που κατά τα αλλά μπορεί να το έχουμε όλη μέρα φασκιωμένο , αλλά εκείνη την ημέρα , αν και το ένστικτο μας (όσο έχει απομείνει) το καταλαβαίνει , πρέπει ένας άγνωστος να το βουτήξει μέσα στο νερό . Ευτυχία και χαρά όμως για ποιο πράγμα ; Ευτυχία για το γεγονός ότι έγινε χριστιανός ή οτιδήποτε άλλο ένα πλάσμα που δεν ξέρει να περπατάει , να μιλάει ; **Μιλάμε για τη χαρά και την ευτυχία δηλαδή ανθρώπων που βρίσκονται σε πνευματικό επίπεδο σαφώς κατώτερο και από αυτό ακόμα μονοκύτταρων οργανισμών .**

Φυσικά , τίποτε δεν είναι τυχαίο για τους υπόλοιπους παρατρεχάμενους διαμορφωτές απόψεων , στερεότυπων και αποδέκτες χρημάτων . **Για την επιβίωση τους ο θεός σου χαρίζει μια ζωή και στη συνέχεια σου την παίρνει και την κάνει όπως αυτός θέλει .** Η εκκλησία (άψογος συνεργάτης της κάθε εξουσίας και μίας εξ αυτών) καλουπώνει ένα αθώο πλάσμα εν αγνοία του για να μπορεί να το χρησιμοποιεί για πάντα . Εξάλλου πέρα από το εξουσιαστικό **ο άνθρωπος είναι και ο καλύτερος πελάτης αυτής της εταιρείας που ονομάζεται εκκλησιά** (παντού στον πλανήτη και σε όλες τις θρησκείες)

Ο εκκλησιασμός , η βάπτιση και οι προσευχές αποτελούν στοιχεία που μπαίνουν στη ζωή -ακόμα και του βρέφους- προκειμένου να το προσεταιρισθούν και να το ακολουθούν καθ όλη τη διάρκεια της ζωής του . **Ο άνθρωπος πρέπει να πιστεύει σε κάτι πριν ακόμη περπατήσει !** Πρέπει να πιστεύει σε κάτι ανώτερο ή σε τίποτε αν είναι άθεος και να το δηλώνει . Η περίπτωση να μην ασχοληθεί με το θέμα γιατί δεν τον ενδιαφέρει και δεν τον απασχολεί γιατί πιθανόν δεν υπάρχει τέτοιο θέμα δεν απασχολεί κανέναν . **Ο άνθρωπος πρέπει εκ γενετής να παίρνει θέση (έστω και μειοψηφίας) σε ότι επιβάλλει η κοινωνία . Δεν πρέπει να έχει ένστικτο , ούτε να διαμορφώνει μονός τα δικά του ενδιαφέροντα και απόψεις . ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΩΡΙΣ ΚΑΛΟΥΠΙ ΔΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟΔΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ .**

Φυσικά πίσω από όλα αυτά τα ζητήματα κρύβεται και μια ολόκληρη βιομηχανία κατανάλωσης , όπως και παντού , η οποία χρησιμοποιεί όλα αυτά προς όφελος της . Τα βαφτίσια αποφέρουν χρήμα σε εταιρείες και την εκκλησιά . Η πίστη επίσης πωλείται παντού και δημιουργεί μια άλλη βιομηχανία στην οποία θα αναφερθούμε παρακάτω .

Αφήνουμε την εκκλησιά για να επανέρθουμε στην οικογένεια , τον κοινωνικό περίγυρο, και τους διαμορφωτές συνειδήσεων.

Ας ξεκινήσουμε με μερικές φράσεις που οποιοσδήποτε γονιός έχει ακούσει ή έχει πει :

- Ο γιος μου δεν τρώει / Τάισε τον με το ζόρι
- Δως του και καμιά μπατσούλα , δεν πειράζει
- Είσαι κακό παιδί
- Κοίτα τον Κωστή τι καλό παιδί
- Μην το κανείς αυτό
- Πήγαινε στο δωμάτιο σου να παίξεις μονός σου
- Τα καλά παιδιά κάνουν έτσι.....
- Δε θέλω να παίζεις με αυτό το παιδάκι
- Αυτό που κανείς δεν είναι σωστό
- Είναι ώρα για ύπνο
- Πρέπει να φας τώρα

Το βρέφος λοιπόν πρέπει να μάθει από μικρό και να του επιβληθεί τι είναι κακό , τι είναι καλό , τι πρέπει να κάνει , ποιους κανόνες ακολουθούμε , πώς να γίνει σαν τα μούτρα μας με λίγα λόγια , χωρίς καμιά δική του πραγματικά διαμορφωμένη ελεύθερα άποψη και στάση . Όλα είναι προκαθορισμένα από άλλους για εμάς και εμείς αυτόματα και χωρίς συνήθως σκέψη(μας έχει απομείνει άραγε ;) , τα μεταφέρουμε και στα παιδιά μας ή στα παιδιά των άλλων μέσω των επαφών μας . **Είμαστε έτσι άθελα μας διαμορφωτές των νέων ρομπότ που το παίζουν άνθρωποι .**

Θα ρωτήσει κάποιος , δεν υπάρχουν δηλαδή απόψεις σεβαστές από όλο τον κόσμο , δεν υπάρχει κοινή ηθική . Φυσικά και υπάρχει αλλά ποιος την έκανε και ποιος τη διαμόρφωσε ; Ο άνθρωπος μονός του ή οι εξουσίες και τα εκάστοτε συμφέροντα που δημιουργήθηκαν σε βάθος των αιώνων ; Και αν ακόμη τα θεωρούμε σωστά γιατί πρέπει να τα επιβάλουμε και να τα περνάμε σε ένα αθώο πλάσμα , μη αφήνοντας το

τουλάχιστον να διαμορφώσει την άποψη του όταν μεγαλώσει , αλλά σε κάθε στάδιο τη ζωής του , μη σεβόμενοι την ύπαρξη του , προσπαθούν όλοι να τον γαλουχήσουν ; Οι απαντήσεις έχουν ήδη δοθεί .

Χαρακτηριστικό παράδειγμα η ύπαρξη υπηρεσιών φύλαξης παιδιών . Γιατί μονό αυτό μπορούν να παρέχουν θετικά αυτές . Δηλαδή , το να μην πάθει κάτι κακό το παιδί μας , αφού το έχουμε αφήσει μόνο του από ακόμα και έξι μηνών με κάποιους ξένους και για τόσες ώρες γιατί αυτό επιβάλλει ο μοντέρνος τρόπος ζώνης . **Η μαμά στη δουλειά και η γιαγιά μακριά από το σπίτι .**

Κατά τα λοιπά αναθέτουμε την ανατροφή των παιδιών μας για την μισή ημέρα ή και παραπάνω σε δυο άγνωστα άτομα που έχουν υπό την εποπτεία τους είκοσι και είκοσι πέντε παιδιά , σε ένα άγνωστο χώρο . Το παιδί αποχωρίζεται για μια ακόμη φορά την οικογένεια του , διαμαρτύρεται φυσιολογικά , και εμείς του λέμε (χωρίς πολλές φορές να μπορεί να μας απαντήσει λόγω ηλικίας) ότι έτσι πρέπει να γίνει , γιατί δουλεύουμε και θα περνάει ωραία εκεί με τα αλλά παιδάκια και τα ωραία παιχνίδια . Φυσικά είναι ωραία να παίζει με αλλά παιδάκια , αλλά για πόσες ώρες πρέπει να είναι μόνο του , χωρίς τους γονείς του ; Τι φυσιολογικό μπορεί να έχει κάτι τέτοιο ;

Άραγε τι γίνεται σε αυτόν το λεγόμενο βρεφονηπιακό σταθμό ; Αναρωτηθείτε κατά αρχήν γιατί έγινε . Μα για να καλύψει την τεχνητή ανάγκη της εργαζομένης μητέρας και της απουσίας πλέον της γιαγιάς από το σπίτι . Έτσι , **μετά τις στρατιές εργαζόμενων μητέρων που δημιούργησαν για να παράγουν και να καταναλώνουμε , δημιουργούν τώρα στρατιές βρεφών έξι μηνών τα οποία φεύγουν από το σπίτι τους και μεγαλώνουν με ξένους ανθρώπους .** Απολύτως φυσιολογικά όλα αυτά , έτσι ;

Εκτός από στρατιές εγκαταλελειμμένων βρεφών φυσικά, δημιουργούν και στρατιές νεοεισερχόμενων στην κοινωνία ανθρώπων. Ανθρώπων-

βρεφών που πρέπει από αυτή την ηλικία να μπουν στο καλούπια της σχολικής συμβίωσης με τα αλλά παιδιά και τους κανόνες του σχολείου οι οποίοι φυσικά επιβάλλονται από την κοινωνία . Γιατί να περιμένουν οι θεσμοί και η κοινωνία να πάει το παιδί στο σχολείο , όταν παρέχεται απλόχερα οι δυνατότητες από τις συνθήκες που οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει να γίνει αυτό από όσο είναι ακόμη βρέφος ;

Τι καλύτερο για αυτούς από κοπάδια βρεφών πλήρως καθοδηγούμενα και ενταγμένα στο πρώτο και μεγαλύτερο κοπάδι της ζωής που ονομάζεται σχολείο ; Οι ώρες του ύπνου εκεί είναι συγκεκριμένες , οι ώρες του φαγητού επίσης , το μάθημα όταν γίνουν λίγο μεγαλύτερα επίσης είναι το ίδιο και πάνω από όλα , όλοι εκεί πρέπει να κάνουν το ίδιο , χωρίς ελευθερία και χωρίς φαντασία . Οι τέλειοι μαθητές δηλαδή . Τα τραγουδάκια θα είναι συγκεκριμένα , τα παιχνίδια επίσης και οι συμπεριφορές των παιδιών θα αρχίσουν σιγά – σιγά να ομογενοποιούνται. Τα μη και τα όχι θα πηγαίνουν σύννεφο . Μονό που εδώ θα υπάρχει άμεσα το καλό και το κακό παράδειγμα στον ίδιο χώρο , κάτι το οποίο δεν υπάρχει στο σπίτι . **Αρχίζουν έτσι τα παιδάκια αυτά να χαρακτηρίζουν ακόμα πιο γρήγορα και ομοιόμορφα τα υπόλοιπα ως προς τη συμπεριφορά τους , αλλά και τα χαρακτηριστικά τους .**

Τελειώνοντας το κεφάλαιο που αφορά τη βρεφική ηλικία θα ήθελα να αναφερθώ στην κρισιμότητα και τη σημασία που έχει αυτή η ηλικία στη διαμόρφωση της μελλοντικής προσωπικότητας.

Πραγματικά , είναι καθοριστική η χρονική αυτή περίοδος και δε χρειάζεσαι να είσαι ψυχολόγος για να καταλάβεις το ποσό εύπλαστο είναι ένα ανθρώπινο ον σε μια τέτοια ηλικία και το ποσό δεκτικό είναι . Ποσό μάλλον , **όταν η επανάληψη ως γνωστό είναι μήτηρ πάσης παθήσεως** (συγνώμη μαθήσεως ήθελα να πω.....) , και όταν κάτι γίνεται συνεχόμενα με σχέδιο ή χωρίς , ο ανθρώπινος οργανισμός παρότι ενστικτωδώς και σωστά αντιδράει , δε μπορεί τελικά να αποφύγει το

μοιραίο . Δηλαδή την αποδοχή των κανόνων και των αντιλήψεων και τη διαμόρφωση μιας αφύσικης μεν , αποδεκτής από το σύνολο δε προσωπικότητας .

ΝΗΠΙΑΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

Αν ορίσουμε τη νηπιακή ηλικία από αυτή των δυο μέχρι έξι ετών , θα διαπιστώσουμε ότι τα τελευταία χρόνια κυριαρχείται στη δυτική κοινωνία (η οποία αποτελεί το ΠΡΟΤΥΠΟ ;;;;) από την ύπαρξη της φύλαξης των παιδιών αυτής της ηλικίας προκειμένου η μητέρα να εργαστεί ή ακόμα και προκειμένου να «κοινωνικοποιηθούν» τα παιδιά . Η φύλαξη γίνεται είτε σε ατομικό επίπεδο σε κάποια νταντά , είτε στην πλειοψηφία για λογούς οικονομικούς κυρίως σε παιδικό σταθμό . Ο παιδικός σταθμός έχει κατακτήσει πλέον υποχρεωτική πανάκεια , γιατί πέρα από όλα τα άλλα , η συγκεκριμένου τύπου «κοινωνικοποίηση» , συμβαίνει σε τόσο μεγάλο βαθμό , που γονείς που δε θέλουν να στείλουν τα παιδιά τους εκεί , τα στέλνουν προκειμένου να είναι “ενταγμένα” και αυτά όπως όλα τα υπόλοιπα σε αυτό που ονομάζουμε σχολείο και εκπαίδευση .

Τα παιδιά πλέον , από τριών χρονών το μέγιστο , εντάσσονται σε ένα περιβάλλον παρόμοιο με το σχολικό . Έτσι , τα παιδιά από μια τόσο μικρή ηλικία ακολουθούν πανομοιότυπους με το σχολείο κανόνες , μαθαίνουν κοινωνικούς κανόνες , ακούν για το θεό , υπακούουν στους μεγαλύτερους , κοιμούνται υποχρεωτικά μέσα στην τάξη και γενικά γίνονται σιγά-σιγά υπάκουα στρατιωτάκια .

Οι γονείς στις συζητήσεις τους επικροτούν την παρουσία των παιδικών σταθμών :

-Το παιδί μου μαθαίνει τόσα πράγματα (για ποιο λόγο άραγε ;) .-Το παιδί μου μαθαίνει κανόνες από μικρό (και χαίρεται για αυτό ο γονιός) .

-Το παιδί μου παίζει με άλλα παιδιά .

-Είναι καλός ο σταθμός (όπως και το φάρμακο , αλλά έχει πολλές παρενέργειες) .

Ο γονιός αφού έχει περάσει πλέον όλα τα στάδια της ζωής , δεν έχει πλέον δική του σχηματισμένη άποψη για το θέμα . Το τι είναι καλό , σωστό , ηθικό ή όχι , έχει ήδη καθοριστεί από τους θεσμούς , με συνέπεια ο γονιός ουσιαστικά να αναπαράγει με περίτεχνο κιόλας τρόπο αυτά που έχει μάθει . **Είναι δηλαδή ένας πολύ καλός παπαγάλος του συστήματος .**

Με τι ασχολείται όμως η πλειοψηφία των παιδικών σταθμών , και τι κάνουν τα παιδιά μέσα σε αυτό που από μόνοι μας το ονομάσαμε σχολική τάξη ;

Πρώτα από όλα με τη φύλαξη . Για το λόγο αυτό τα παιδιά φυλάσσονται , ανάλογα με τον παιδικό σταθμό και με διαφορετικό τρόπο . Υπάρχουν παιδικοί σταθμοί , όπου οι δραστηριότητες εκλείπουν και η τηλεόραση , ο υποχρεωτικός ύπνος και η απλή φύλαξη είναι το κύριο μέλημα τους . Ωραία αποχώνωση και ωραίος τρόπος να περνάνε τα παιδιά μας την ώρα τους !

Σε κάποιους " καλύτερους " παιδικούς σταθμούς υπάρχει πιο οργανωμένο πρόγραμμα , με πιο πολλές δραστηριότητες . Εκεί τα παιδιά ζώντας κατά εικοσιπεντάδες σε τάξεις μεγάλες ή μικρές , περνάνε τον περισσότερο χρόνο απασχολούμενα «δημιουργικά» . Ουσιαστικά εντάσσονται στο σχολικό περιβάλλον , ασχολούνται για μήνες με το πώς θα αποστηθίσουν ένα τραγουδάκι που θα αναγγείλουν στη γιορτή , δε μαθαίνουν τίποτε για τη φύση και σπάνια έρχονται σε επαφή μαζί της . Τίποτε διαφορετικό από αυτό που τους περιμένει στο σχολείο . Απλά όλα αυτά γίνονται σε μια πιο πρόωμη και σαφώς πιο ευαίσθητη ηλικία .

Οι χειροτεχνίες είναι σε ημερησία βάση , αλλά σπάνια ένα παιδί ξέρει πώς να φυτέψει ένα λουλούδι ή πώς να ποτίσει μια τοματιά . Τα παιδιά μαθαίνουν να ζωγραφίζουν , αλλά είναι δύσκολο να παίξουν με τη φύση σκαλίζοντας το χώμα για να βρουν ένα σκουληκάκι . Η φύση είναι ξένη και άγνωστη . Συνήθως και αποκρουστική .

Το τι είναι καλό και κακό , σωστό και λάθος , ακούγεται σε ημερησία βάση σε έναν παιδικό σταθμό . Έτσι , τα παιδιά δεν προλαβαίνουν να μάθουν κάτι τέτοιο από το σπίτι τους , μήπως και ξεφύγει για λίγο κανένα από κάποια σπάνια περίπτωση γονιού που μπορεί να ξέμεινε με μια διαφορετική γνώμη . **Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι το παιδί που γυρνάει από το σταθμό το μεσημέρι είναι τόσο καταπιεσμένο , ειδικά στην αρχή , που αντιδράει με έντονο τρόπο . Οι «ειδικοί» φυσικά έχουν άποψη : θα συνηθίσει . Είναι όπως το μουρουνέλαιο και αυτό συνηθίζεται .**

Τα παιδιά στην αρχή τουλάχιστον αντιλαμβάνονται παρά το μικρό της ηλικίας τους , το τι συμβαίνει . Τα παιδιά σε αυτήν την ηλικία χρειάζονται τους γονείς τους και την ελευθερία τους . **Δε χρειάζονται σε καθημερινή βάση μια πολύωρη υποχρέωση .** Η λέξη και μονό υποχρέωση είναι αρκετή για να αποθαρρύνει τον οποιοδήποτε .

Ποιοι ωφελούνται από όλα αυτά ; μα οι γνωστοί – άγνωστοι φυσικά . Θεσμοί (κράτος, εκκλησιά, εταιρείες , οικονομικοί παράγοντες , κ.α.) , οι οποίοι αποτελούν τον πυλώνα της κοινωνίας . Όπως και στη βρεφική ηλικία με ποικίλους τρόπους εκμεταλλεύονται την κατάσταση .

Όσο αφορά τώρα τους παιδικούς σταθμούς , το έτοιμο και ομαδοποιημένο ακροατήριο που προσφέρεται σε αυτούς , σε συνδυασμό με την αθωότητα και τη ευκολία επιβολής που έχει αυτή η ηλικία , είναι πραγματικά βούτυρο στο ψωμί τους .

Αρχίζει η κατανάλωση . Είδη οικιακής χρήσης , τσάντες και κάθε είδους χαρτικό αγοράζεται για τον παιδικό σταθμό . Το κράτος φυσικά

τρίβει τα χεριά του . Ποιος θα το περίμενε , **ένα έτοιμο ακροατήριο για μαζικά μαθήματα συμπεριφοράς . Ένα ακροατήριο δυο έως έξι ετών , οπού ανθρώπινα οντά θα μάθουν να συγχρονίζονται , να καλουπώνονται και να επαναλαμβάνονται , προσφέροντας στο κράτος τους μελλοντικούς υπηκόους του .**

Νομίζω ότι τα υπόλοιπα έχουν ειπωθεί ήδη στο κομμάτι της βρεφικής ηλικίας . Τι είναι καλό , τι κακό , ο χαρακτηρισμός μιας συμπεριφοράς από ένα παιδάκι για ένα άλλο , δημιουργία ομοιομορφίας , αποχωρισμός από το σπιτικό περιβάλλον είναι κοινά και για τις δυο αυτές ηλικίες . Η διαφορά είναι ότι τώρα οι ηθικοί φραγμοί είναι περισσότεροι , το εύρος των παρεμβάσεων πιάνει σχεδόν κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής και η ομοιογένεια μεγαλώνει προκειμένου να οδηγηθούν τα παιδιά στην υποχρεωτική εκπαίδευση .

Για να μην κουράσω θα προσπαθήσω παρακάτω να μην επαναλάβω το τι συμβαίνει κατά τη νηπιακή ηλικία σε σχέση με τη βρεφική . Θα αναπτύξω μονό τις διαφορετικές παραμέτρους , χωρίς φυσικά να ξεχνάμε ότι όλες οι υπόλοιπες ισχύουν ούτως ή άλλως . Άλλωστε όπως θα φαίνεται σε κάθε σημείο του βιβλίου , **τα πάντα είναι μια συνέχεια και κυρίως μια επανάληψη για εμπέδωση . Από τη στιγμή της γέννησης έως και το θάνατο .**

Όσο αφορά το φαγητό , αρχίζει πλέον να γίνεται συνείδηση και βίωμα στο παιδί , ότι φαγητό (κυρίως το πρωινό) είναι κάτι που είναι κλεισμένο σε κάτι πλαστικό . Το έτοιμο φαγητό χείριστης ποιότητας γίνεται συνήθεια . Επίσης το παιδί μαθαίνει ότι το φαγητό το παράγει το σούπερ μάρκετ και όχι κάποιος άνθρωπος . Με τον τρόπο αυτό αποκόπτεται από τη γνώση έστω , της παραγωγικής διαδικασίας . Επίσης , οι γονείς πιέζουν το παιδί να φάει έχοντας συγκεκριμένα πρότυπα και στάνταρτς , δημιουργώντας έτσι μια γενιά εθισμένων και παχύσαρκων παιδιών . Μαθαίνει ότι πρέπει να συνεχίζει να πίνει το αγελαδινό του γάλα ,

άσχετα αν δεν έχει να του προσφέρει τίποτε . Η φυσική και υγιεινή διατροφή είναι χαμένη πλέον σαν έννοια για τους γονείς του , και άλλωστε αν κάποιος θέλει να την ακολουθήσει είναι πολύ δύσκολο να τη βρει . Κατά συνεπεία ταΐζουμε το παιδί μας με υποκατάστατα φαγητού , τα οποία πέραν όλων των άλλων δημιουργούν και μελλοντικά προβλήματα υγείας , όπως και έναν οργανισμό που θα μπορούσε απλοϊκά να χαρακτηριστεί μεταλλαγμένος . Φυσικά για το θέμα του φαγητού , το οποίο είναι τεράστιο και πρωταρχικό θα αναφερθούμε σε επόμενα κεφαλαία .

Όσο αφορά τα καταναλωτικά πρότυπα , αυτά πραγματικά ανθίζουν και δημιουργούνται κατά αυτήν τη χρονική περίοδο . Η τηλεόραση , ο παιδικός σταθμός και ο μιμητισμός εθίζουν σιγά-σιγά τα παιδιά **και δημιουργούν την πρώτη και καλύτερη γενιά καταναλωτών .**

Τι πουλάμε λοιπόν πρώτα στους καλύτερους πελάτες μας ; μα παιχνίδια φυσικά . **Δεν είναι δυνατόν να αφήσουμε ένα παιδάκι να ανακαλύψει παιχνίδια μόνος του** , του έχουμε έτοιμα παιχνίδια να του πουλήσουμε . Παιχνίδια που σκοτώνουν τη φαντασία και τη δημιουργία , και κυρίως τη δημιουργία από το μηδέν . Παιχνίδια οπού οι ρόλοι γίνονται διακριτοί , και πρέπει να ακολουθηθούν από τα παιδιά . Το αγόρι πολεμιστής και το κορίτσι που μαγειρεύει στην κουζίνα . Ο καλός και χρήσιμος αστυνομικός που κυνηγά τους κακούς κλεφτές . Παράλληλα με τα ψεύτικα αυτά και πλαστικά παιχνίδια , το παιδί απομακρύνεται από τη φύση .

Τι άλλο τώρα μπορούμε να πουλήσουμε σε ένα παιδάκι ; μα ρούχα βέβαια . Τα παπούτσια πρέπει να φωσφορίζουν , το φορεματάκι πρέπει να είναι ροζ , **και πρέπει όλα αυτά φυσικά να είναι αυθεντικά** . Το σλόγκαν **καταναλώνω , άρα υπάρχω** περνάει από αυτή τη γενιά και τερματίζει στο θάνατο . Τι πιο φυσικό από το να αναζητώ με μανία τι παιχνίδι θα αγοράσω , από το να αναζητώ τι παιχνίδι θα παίξω .

Παιχνίδια στοιβάζονται και πολλές φορές πετιούνται χωρίς να έχουν χρησιμοποιηθεί ποτέ .

Μια που αναφερόμαστε στο ζήτημα παιχνίδι , ας πούμε και κάτι για το θέμα των δραστηριοτήτων . Τι δημιούργησε τα τελευταία χρόνια το ζήτημα της απασχόλησης των παιδιών μέσω δραστηριοτήτων ; Μα φυσικά όλα όσα έχουμε αναφέρει ήδη μέσα σε αυτό το σύγγραμμα . Νέος τρόπος ζωής , αποξένωσης , εγκλωβισμός σε πόλεις και σπίτια κλουβιά , μιμητισμός , καταναλωτικά πρότυπα και φυσικά η διάθεση των θεσμών να καλουπώνουν και να εκμεταλλεύονται με κάθε τρόπο οτιδήποτε μπορούν .

Το οικονομικό ζήτημα και εδώ είναι τεράστιο . Παιδιά που είναι σε παιδικούς σταθμούς και κυρίως αυτά που δεν είναι πάνε σε κάποια δραστηριότητα προκειμένου να απασχολούνται κάπου (αθλητισμός , πολιτισμός κ.α.) . Ενώ λοιπόν τα παιδιά φυσιολογικά προτιμάνε σε αυτήν την ηλικία την ανέμελη και ελεύθερη δραστηριότητα , απασχολούνται σε συγκεκριμένες δραστηριότητες και σε συγκεκριμένες ημέρες και ώρες . Το κυριότερο ; Δημιουργείται η «ανάγκη» συνέχισης των δραστηριοτήτων και για τα επόμενα χρόνια . Η διαφορά είναι ότι α επόμενα χρόνια οι δραστηριότητες αυτές δεν είναι και τόσο αθώες πλέον . Οι αθλητικές ομάδες ψάχνουν πρωταθλητές για να βγάλουν χρήματα όλοι οι παρατρεχάμενοι , και σε καμία περίπτωση δεν ψάχνουν αθλούμενους . Το χρήμα , με όλες τις εκφάνσεις του κυριαρχεί πλέον σε αυτές τις δραστηριότητες (διαφήμιση , συνδρομές, πρωταθλητισμός , επιχορηγήσεις , κ.α.) . Τα παιδιά λόγω του νεαρού της ηλικίας , αλλά κυρίως λόγω του γεγονότος ότι υποβολιμαία , όλα τα χρόνια τους περνιούνται ως «αξίες» , ο ανταγωνισμός , η πρωτιά , η αναγκαιότητα να ανήκεις κάπου(ομάδα) , καταντούν εξαρτημένα από καταστάσεις αφύσικες στο μέλλον και συχνά άρρωστες (ντόπινγκ , αφύσικη προπόνηση κ.α.) .

Ένα άλλο ζήτημα που δε χρειάζεται να αναλυθεί ξανά ιδιαίτερα είναι αυτό το της χρήσης του υπολογιστή με όλες τις μορφές του . Σε αυτή την ηλικία δυστυχώς ξεκινάει ο εθισμός με ένα προϊόν που πιστεύουμε ότι είναι αμφίπλευρο , αλλά γρήγορα καταλαβαίνουμε ότι δεχόμαστε μόνο μονόπλευρη επιρροή . Το πραγματικό παιχνίδι και η επικοινωνία υπάρχει στη ζωή και τη φύση , αλλά αντικαθίσταται με τον υπολογιστή , ο οποίος πέρα των άλλων δημιουργεί αποδεδειγμένα και εξάρτηση . Το παιχνίδι είναι πλέον μια αφή σε μια οθόνη . Το ίδιο και η επαφή με κάποιον άλλο .

Ας πάμε τώρα σε έναν τομέα που είναι ιδιαίτερα σημαντικός και είναι αυτός της συμπεριφοράς . Η παιδική χαρά, το σπίτι και φυσικά ο παιδικός σταθμός όπως αναφέραμε αποτελούν τους βασικούς χώρους κοινωνικοποίησης των παιδιών. Σε αυτούς τους χώρους και με βάση τα ήδη διαμορφωμένα πιστεύω της κοινωνίας και των θεσμών διαπλάθονται ανθρώπινες προσωπικότητες .

Οι απόψεις είναι συγκεκριμένες :

- που πας έτσι γυμνός , σαν δε ντρέπεσαι
- μη πηγαίνεις στις λάσπες , θα λερωθείς
- μην παίζεις με αυτό το παιδάκι δεν είναι καλό
- Μη παίζεις σαν γυφτάκι
- Μη φιλάς το Γιωργάκη , εσείς είστε άνδρες
- Ο μπαμπάς πάει στη δουλειά και εσύ στο σχολείο .

Από όλες αυτές τις φαινομενικά αθώες εκφράσεις που χρησιμοποιούν οι μεγάλοι και στη συνέχεια ακόμη και οι μικροί για να νουθετήσουν τα παιδιά , εξάγονται όλα τα κοινωνικά και θεσμικά πρέπει μιας κοινωνίας . **Δεν πρέπει με τίποτε να αφήσουμε το παιδί να σχηματίσει αν και εφόσον μπορεί τη δική του ηθική .** Κανείς δεν πρέπει να ξεφύγει . Ρατσισμός , ντροπή , απέχθεια , καταναγκασμός , αποστροφή από τη φύση , είναι μερικά μόνο από τα συναισθήματα και απόψεις που

μπαίνουν στις ψυχές και στις καρδιές των μικρών παιδιών . Τα παιδιά έτσι - παρότι λένε κάποιοι - ίσως και να έχουν καλύτερη κρίση από μεγαλύτερους ανθρώπους , οι οποίοι έχοντας περάσει από όλα τα στάδια της κοινωνικοποίησης , αποδέχονται πλέον ως δεδομένα και απολύτως φυσικά όλα αυτά .

Αντιθέτως **τα παιδιά** παρότι υστερούν ηλικιακά , **υπερέχουν σαφώς συναισθηματικά** και από άποψη κρίσεως και ενστίκτου από τους μεγάλους , για αυτό και στις περισσότερες φορές αρνούνται να συμμορφωθούν στις υποδείξεις των μεγαλύτερων και αντιδρούν απολύτως φυσιολογικά .

Τελειώνοντας το κεφάλαιο που αφορά τη νηπιακή ηλικία , θα αναφερθούμε στην τεράστια πραγματικά σημασία που έχει μια ηλικία που παλαιότερα είχε χαρακτηριστικό της την ανεμελιά , ενώ τώρα έχει ως κύριο χαρακτηριστικό της την υποχρέωση . Αυτή η τελείως αφύσικη αλλαγή που συντελέστηκε τα τελευταία χρόνια και κυρίως στις δυτικές κοινωνίες απομάκρυνε ακόμη περισσότερο την ανθρώπινη οντότητα από οτιδήποτε πηγαίο , ενστικτώδες και φυσιολογικό .

ΣΧΟΛΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ-ΣΧΟΛΕΙΟ

Ακόμη και η ταύτιση μιας ηλικίας και μιας συναισθηματικής κατάστασης με το γεγονός του σχολείου αποδεικνύει το πόσο ο καθένας είναι πλέον ταυτισμένος και απόλυτα προκαθορισμένος με μια κατάσταση .

Το σχολείο αποτελεί την ταύτιση με την πιο όμορφη ίσως ηλικία ενός ανθρώπου , την παιδική . Είναι δεδομένο σε όλο τον πλανήτη γη ότι τα

παιδιά πρέπει να πάνε σχολείο είτε αυτά είναι πλούσια είτε είναι φτωχά . Μάλιστα η περίπτωση κατά την οποία τα παιδιά δε μπορούν να πάνε σχολείο λόγω οικονομικών κυρίως προβλημάτων θεωρείται ως μη αποδεκτό γεγονός και υπάρχει επιβολή , έτσι ώστε τα παιδιά να πάνε σχολείο . Όλα αυτά αποτελούν μια παρένθεση στην παρακάτω ανάλυση . Το θέμα είναι τόσο μεγάλο και τόσο δαιδαλώδες που ίσως μερικές φορές να αναγκαστούμε να χαθούμε σε αυτό .

Από πού να αρχίσει και που να τελειώσει κανείς . Είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε μια εισαγωγή στο θέμα σχολείο , προτού αναφερθούμε εξειδικευμένα σε κάθε χρονική περίοδο και σε συγκεκριμένα ζητήματα .

Ας αρχίσουμε με ένα θεμελιώδες ερώτημα . **Γιατί υπάρχουν τα σχολεία ;** Κάτι που θεωρείται δεδομένο σε όλο τον πλανήτη είναι αναγκαίο , έχει μια λογική βάση ύπαρξης , συνδέεται με πραγματικές ανάγκες της ανθρώπινης ύπαρξης ή είναι δημιούργημα των θεσμών και των συμφερόντων προκειμένου να ικανοποιήσουν συγκεκριμένους στόχους ;

Επειδή στη συνέχεια θα γίνουν συγκεκριμένες αναφορές και παραδείγματα στο θέμα , εδώ θα κάνουμε μονό μια γενική ανάλυση . Τα υποχρεωτικά σχολεία με συγκεκριμένη δομή , λειτουργία και πρόγραμμα μάθησης υπάρχουν για να καλύψουν συγκεκριμένες ανάγκες . **Πρώτον την ανάγκη της απουσίας της μητέρας από το σπίτι λόγω εργασίας . Η γυναίκα αποτέλεσε έναν βασικό παραγωγικό κρίκο στην αλυσίδα . Δεύτερον για να προετοιμάσουν τα παιδιά για τη μισθωτή σκλαβιά – εργασία , σε τάξεις κλουβιά όπως θα συμβεί και αργότερα στη ζωή τους , σε ένα αποξενωμένο και αλλοτριωμένο περιβάλλον , όπως θα είναι και αυτό της εργασίας τους αργότερα . Τρίτο για να μπορέσουν να περάσουν μαζικά και με ευκολία , όλα τα πιστεύω μιας κοινωνίας και κυρίως τα πιστεύω συγκεκριμένων θεσμών και συμφερόντων .**

Τέταρτο , για να αποφύγουν τις οποιοδήποτε διαφοροποιήσεις και για να δημιουργήσουν τη λεγομένη ομοιόμορφη προσωπικότητα .
Πέμπτο , για δημιουργήσουν άτομα με εκπαίδευση όπως τη θέλουν αυτοί , χωρίς καμιά σύνδεση της εκπαίδευσης με την κοινωνία , αλλά με σύνδεση της εκπαίδευσης με συμφέροντα και θεσμούς . Έκτο , για να δημιουργούν και να εκβαθύνουν την άποψη , ότι οποίος αποκλίνει από την επικρατούσα συμπεριφορά αποβάλλεται από την ομάδα και στη συνέχεια από την κοινωνία , μην επιτρέποντας έτσι καμιά απόκλιση από την σχολική λαίλαπα .

Αυτοί είναι μερικοί από τους αληθινούς λογούς ύπαρξης του σχολείου . Ενός σχολείου που πέρα από όλα αυτά που είπαμε συνοπτικά θα θέλαμε εδώ να βάλουμε και ένα απλοϊκό ερώτημα , το οποίο θα αναλύσουμε και στη συνέχεια . Ποιο είναι το χρηματικό κόστος λειτουργίας των σχολείων , και αν τελικά αυτό αποσβένεται και αν όλο αυτό το χρηματικό κόστος αφορά κάποια πραγματική και ουσιαστική εκπαίδευση που μετουσιώνεται σε κάποια μελλοντική παραγωγική κατάληξη ;

Έχει αναλογιστεί άραγε κανείς ποσά χρήματα ξοδεύονται για αυτό που ονομάζουμε σχολείο και λοιπά έξοδα ;

Σχολικά κτίρια , δάσκαλοι , καθηγητές , λειτουργικά έξοδα , σχολικά εφόδια , παραπαιδεία , συμπληρωματική παιδεία , ιδιωτικά σχολεία , κ.α. , αποτελούν αυτό που ονομάζουμε προϋπολογισμός για την παιδεία . Προϋπολογισμός ιδιωτικός και κρατικός . Όλα αυτά για χιλιάδες άχρηστες γνώσεις , άσχετες γνώσεις , μονόπλευρη γνώση και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς και φυσικά **ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ ΑΠΟ ΕΞΙ ΧΡΟΝΩΝ .**

Ας κάνουμε μια σύντομη περίληψη εδώ , για να καταλάβουν όλοι τι εννοούμε . Δημοτικό σχολείο : μάθημα ιστορίας , μυθολογίας , παπαγαλία, θρησκευτικών . Καμιά επαφή με τη φύση , έλλειψη παιχνιδιού , έλλειψη γνώσης διαφορετικών πραγμάτων (πχ γεωργία,

μαστορέματα) . Γυμνάσιο – Λύκειο : μαθηματικά , αρχαία , κ.α. , καμιά επαφή με τεχνικές γνώσεις , άλλα επαγγέλματα . **Ποιός ο λόγος κάποιος που θέλει να πουλάει μπαχαρικά ή να καλλιεργεί τη γη να πάει στο σχολείο ;** Ποιος ο λόγος κάποιος που θέλει να γίνει μαθηματικός (εδώ μπαίνει βέβαια το ερώτημα για ποιο λόγο εκτός από το να μάθει την επιστήμη και σε άλλους) να μαθαίνει αρχαία , και μυθολογία . Είναι η ιστορία μάθημα ; Είναι η αγωγή του πολίτη μάθημα ; Είναι μάθημα κάτι που δε χρειάζεται πουθενά πέραν από το να μαθαίνεις κάτι που δεν είναι απόλυτο , δεν είναι σωστό , δημιουργεί αντιπάλους και κατευθύνει συνειδήσεις ;

Χρειάζεται το σχολείο κάποιος για να γίνει κάτι ή απλά κάποιες εξειδικευμένες γνώσεις που μπορεί συνήθως να τις πάρει χωρίς καν να πάει σχολείο ; Υπάρχουν πραγματικά κάποιες δουλειές ή είναι δημιουργήματα αναγκών αφύσικων καταστάσεων ; (δικηγορία, οικονομικά κ.α.) **Σπουδάζουμε για να παράγουμε και για να γίνουμε χρήσιμοι στους συνανθρώπους και στον εαυτό μας ή σπουδάζουμε για να σπουδάζουμε και να αποτελούμε άλλο ένα γρανάζι της εκπαίδευσης και του παραγωγικού χώρου ; Υπάρχουν δουλειές και παραγωγική διαδικασία ; Είναι η επιστήμη και οι επιστήμονες στην υπηρεσία της ανθρωπότητας ή στην υπηρεσία των θεσμών και των συμφερόντων ;** Ο κυκεώνας όλων αυτών των ερωτήσεων οδηγεί σε έναν κυκεώνα απαντήσεων οπού λαβύρινθοι μπλέκουν και οδηγούν μονό σε ένα συμπέρασμα : **ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΑΦΥΣΙΚΟ ΚΑΙ ΔΕ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ . Η ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΤΟΥ ΝΑ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΑΝΗΛΙΚΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΗΘΙΚΗ . ΕΙΝΑΙ ΝΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΠΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ .**

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ 6-12

ΧΡΟΝΩΝ

Η ηλικία αυτή ταυτίζεται με τη συνεχή παρουσία του παιδιού στα σχολικά θρανία και τις σχολικές του υποχρεώσεις . Πολλές φορές όταν το παιδί μας ρωτάει γιατί πηγαίνει σχολείο και ενώ τόσο συχνά μας αναφέρει ότι βαριέται , εμείς του δίνουμε αυτές τις τόσο συνηθισμένες και επαναλαμβανόμενες απαντήσεις : **μα όλα τα παιδιά πάνε σχολείο , εσύ δε θα πας ; θα μάθεις τόσα πράγματα , είναι χρήσιμα αυτά που μαθαίνεις** . Όλες αυτές οι απαντήσεις που δίνουμε , συνήθως αποτελούν μια στερεοτύπη έκφραση χωρίς συνείδηση και χωρίς γνώση .

Το παιδί λοιπόν σε αυτή την ηλικία αρχίζει και πηγαίνει συστηματικά σχολείο . Πέντε , έξι ή και παραπάνω ώρες σε συνδυασμό με κάποιες ώρες έξτρα μάθησης στο σπίτι αλλά και στην παραπαιδεία , αποτελούν συνήθεια . **Μια υποχρεωτική συνήθεια , όπως συνήθεια και εξαναγκασμός είναι η δουλειά ή δουλεία που παρέχουν οι εργαζόμενοι στους εργοδότες τους** . Έτσι , τα παιδιά μέσω του υποχρεωτικού και πολύωρου σχολικού εξαναγκασμού μαθαίνουν ασυνείδητα ότι για μια ζωή θα πρέπει καθημερινά να απασχολούνται υποχρεωτικά με κάτι , με αποτέλεσμα αυτό να αποτελεί βίωμα , συνήθεια και στο τέλος γίνεται ανάγκη . Γίνεται δηλαδή η δουλειά συνήθεια και όχι απασχόληση για τα προς το ζην .

Μας αρέσει δε μας αρέσει , μαθαίνουμε κάτι ουσιαστικό ή όχι , θέλουμε δε θέλουμε μας υποχρεώνουν από μια τόσο μικρή ηλικία να κάνουμε αυτό που οι άλλοι θέλουν . Και ποιοι είναι οι άλλοι ; μα οι θεσμοί και τα συμφέροντα , ποιοι άλλοι θα μπορούσαν να είναι ; Το κράτος , οι θεσμοί και τα συμφέροντα θέλουν πειθήνιους πολίτες και

στρατιώτες καθ' υποχρέωση που θα τους υπακούν από πάντα και για πάντα . Στο σχολείο δημιουργούν τους στρατούς τους και το πρώτα πράγμα που τους μαθαίνουν , είναι η υποχρέωση και η πολύωρη υποταγή . Το σχολείο αποτελεί και την καλύτερη προετοιμασία για τη δουλειά όπως αυτή την εννοούν και τη θέλουν . Δουλειά για αυτούς θα πει δουλειά . Οι δουλευτές όπως και οι μαθητές θα πρέπει να υπακούσουν στους ανώτερους τους (εργοδότες-δάσκαλοι) , να μην εκφέρουν αντιρρήσεις και να ολοκληρώνουν γρήγορα και σύμφωνα με τις εντολές τους το έργο τους . Υπάρχει ένα σταθερό πλάνο και οποιεσδήποτε διαφοροποιήσεις δημιουργούν αργοπορία . Για αυτό υπάρχει και το σχολικό πλάνο , πάνω στο οποίο πρέπει να κινείται ομοιόμορφα κάθε σχολική τάξη . Η γνώση και η εκπαίδευση είναι ομοιόμορφες και δεν επιτρέπονται παρεκκλίσεις , ακριβώς όπως στη φασόν εργασία αργότερα. Άνθρωποι-ρομπότ από μικρές ηλικίες . Σταμάτημα της φαντασίας και του ενστίκτου από τις πιο τρυφερές και δημιουργικές ηλικίες .

Μπαίνοντας και στην ουσία (όσο πρέπει τουλάχιστον) της σχολικής γνώσης και εκπαίδευσης , δε χρειάζεται παρά μια επιδερμική ανάλυση για να καταλάβουμε την ουσία του πράγματος . Τι είναι άραγε η γνώση , η παιδεία και η εκπαίδευση που με τόσο στόμφο κάποιιοι λένε ότι μπορούμε ή ότι αποκομίζουμε από το σχολείο ;

Η παιδεία είναι η στρατικοποίηση μικρών παιδιών, σε μια σχολική τάξη. Κάτι για το οποίο ήδη έχουμε αναφερθεί . **Εκπαίδευση δεν υπάρχει σε κανένα επίπεδο , αφού η λεγομένη πρακτική παιδεία εκλείπει πλήρως από τα σχολεία .** Ανούσιες θεωρίες παντού και καμιά πράξη . Φυσικά η έστω και λεγομένη παρεχομένη αυτή εκπαίδευση και παροχή γνώσεων δεν είναι ποτέ ανεξάρτητη από τα συμφέροντα , τα στερεότυπα και τα οικονομικά συμφέροντα . Δεν είναι δηλαδή ούτε παιδεία , ούτε πραγματική γνώση , αλλά ούτε και εκπαίδευση . Αποτελεί μονό προώθηση και εξυπηρέτηση πολλές φορές ανίερων , ανήθικων και

βρόμικων συμφερόντων . Δηλαδή τα παιδιά μαθαίνουν στα σχολεία «αλήθειες» , οι οποίες είναι τεράστια ψέματα που εξυπηρετούν μεγάλα συμφέροντα . Συμφέροντα πολυεθνικών , πολιτικών κατεστημένων και άλλων θεσμών που αποτελούν δεδομένα στη σημερινή παιδεία κάθε κράτους .

Δηλαδή , το κράτος παρέχει σε μαζικό βαθμό σε αθώες ψυχές , ένα τεράστιο κατευθυνόμενο ψέμα , το οποίο ονομάζει παιδεία . Γιατί δεν μπορείς να παρουσιάζεις μαζικά σε μικρά παιδιά ως σωστό κάποιο πολιτικό σύστημα , δε μπορείς να παρουσιάζεις ως καλό κάποιο οικονομικό τρόπο ζωής , δε μπορείς να παρουσιάζεις την ύπαρξη της θρησκείας ως δεδομένο και δε μπορείς να παρουσιάζεις ως απαραίτητες γνώσεις κάποιες συγκεκριμένες επιστήμες και όχι κάποιες άλλες γνώσεις για τον άνθρωπο . Δε μπορεί να παρουσιάζεις ως δεδομένη τη συμβατική γεωργία , το τρόπο διατροφής των ανθρώπων , δε μπορεί να παρουσιάζεις ως δεδομένες τις παγκόσμιες κοινωνικές ανισότητες , χωρίς να αναφέρεις τις αιτίες δημιουργίας τους , δε μπορεί να αναπτύσσει τον ανταγωνισμό στο σχολείο και να μην αναπτύσσει μια κοινωνία συνύπαρξης , αλληλεγγύης και αλληλοβοηθείας μεταξύ των παιδιών . Ούτε φυσικά να αφήνεις κάθε εταιρεία να κυριαρχεί στην παιδεία , περνώντας τα δικά της συμφέροντα σε κάθε επιστητά και σε κάθε στιγμή της ζωής .

Θέλετε να μπούμε και στις γνώσεις που αποκομίζει ποιος από το σχολείο ; Σε ποιο σχολείο άραγε έμαθε κάποιος πλήρως να κάνει ένα επάγγελμα μετά από δώδεκα χρόνια παρουσίας του ; Μα φυσικά σε κανένα . Άραγε κάποιος που θέλει να γίνει φούρναρης γιατί έκανε δώδεκα χρόνια μαθηματικά ; Ακόμα και αυτός που ήθελε να γίνει μαθηματικός , έπρεπε να μάθει την ιστορία για δώδεκα χρόνια για να γίνει , ενώ διαφορετικά δε θα γινότανε μαθηματικός ; Άραγε πως επέλεξε ο καθένας τι θα γίνει , και άραγε ποια από αυτά τα επαγγέλματα είναι

αλήθεια και όχι εικονική πραγματικότητα ; Δηλαδή το να είσαι δικηγόρος τι εξυπηρετεί ; Ένα δαιδαλώδες σύστημα δικαιοσύνης για κάτι που θα μπορούσαν να λύσουν οι άνθρωποι μεταξύ τους , αν είχανε πραγματική παιδεία και όχι ανταγωνισμό . Το να είσαι λογιστής αποτελεί επάγγελμα ; Δηλαδή χρειάζονται όλοι αυτοί οι μεσολαβητές επαγγελματίες να παρεμβαίνουν και να μεσολαβούν σε κάθε στάδιο της ζωής μας ; Είναι αυτό φυσιολογικό ; **Ζούμε δια αντιπρόσωπων** δηλαδή σε κάθε στιγμή της ζώνης μας και αυτοί οι αντιπρόσωποι θεωρούνται εργαζόμενοι , όπως άλλωστε λογικά μια μύγα είναι ελέφαντας .

Είναι τα θρησκευτικά μάθημα ; Δηλαδή μας μαθαίνουν ότι πρέπει να πιστεύουμε κάτι υποχρεωτικά . **Ποιος νοιάζεται και τι σημασία έχει αν πιστεύουμε ή όχι κάτι** ; Όλα αυτά αποτελούν άλλη μια εικονική πραγματικότητα γιατί δεν υπάρχουν ως αναζητήσεις , δεν έχουν καμιά σημασία και απλά επιβάλλονται από τους θεσμούς και τα συμφέροντα . **Το αντικείμενο αυτής της υποτιθέμενης αναζήτησης του ανθρώπου για το αν υπάρχει θεός ή όχι είναι κενό , γιατί απλά δε ενδιαφέρει κανέναν** . Είναι ισάξιο της αναζήτησης για το τι ομάδα υποστηρίζει ο καθένας στο ποδόσφαιρο . Αντικειμενικά δεν ενδιαφέρει κανέναν ποια ποδοσφαιρική εταιρεία υποστηρίζει . Ως αστείο και ως κουτσομπολιό είναι ωραίο όμως .

Όλα αυτά και χιλιάδες ακόμη επεξηγούν για άλλη μια φορά το γιατί δεν υπάρχει τίποτε αληθινό σε αυτό που ζούμε . Όλα είναι κατευθυνόμενα εξ αρχής και πλήρως καθοδηγούμενα κάθε όλη τη διάρκεια της ζωής. Τίποτε αυθεντικό , τίποτε ενστικτώδες , τίποτε φυσικό .

Κάτι πολύ σημαντικό που μαθαίνει κάποιο παιδί στο σχολείο χωρίς να έχει κάποιο περιθώριο αντίδρασης , είναι ο ανταγωνισμός με το διπλανό όπως ήδη έχουμε αναφερθεί . Τα σχολεία δε παρέχουν παιδεία , αλλά ανταγωνισμό , δεν παρέχουν συμβίωση και αλληλεγγύη αλλά

συναγωνισμό και επιβίωση . Αυτά μαθαίνουμε στα παιδιά μέσα στα σχολεία . Πρέπει εμείς να είμαστε πρώτοι (βαθμολογικό σύστημα) για να είμαστε οι καλύτεροι και να επιβιώσουμε . Δε φθάνει φυσικά να είμαστε οι πρώτοι , πρέπει οι άλλοι να είναι πάντα δεύτεροι , ισοβαθμία δεν υπάρχει . **Στα σχολεία μαθαίνουμε ότι ο καθένας στη ζωή είναι μονός του** . Κάνει την οικογένεια του και νοιάζεται μονό για αυτήν . **Οι άλλοι όλοι να πάνε να πεθάνουν , αρκεί να ζήσουμε εμείς . Φυσικά κάποιες φορές είμαστε εμείς που τελικά θα πεθάνουμε , γιατί θα ζήσουν τελικά οι άλλοι** . Τεστ , διαγωνίσματα , εξετάσεις σε καθημερινή βάση συντηρούν όλη αυτή την κατάσταση .

Ένας άλλος ανταγωνιστής στο σχολείο είναι και ο ξένος . Ξένος είναι ο οποιοσδήποτε διαφορετικός από εμάς . Μπορεί να είναι αυτός που δε διαβάζει σαν και εμάς . Αυτός που δε ρωτήσαμε ποτέ γιατί δε διαβάζει , ενώ εμείς που διαβάζουμε θεωρούμε από τόσο μικρά παιδιά τον εαυτό μας καλύτερο και πιο σωστό . Δεν αναρωτηθήκαμε ποτέ σε αυτήν την ηλικία φυσικά γιατί κάποιος δε διαβάζει , και αν εμείς που διαβάζουμε ξέρουμε τι κάνουμε και αν κάνουμε το σωστό . Για αυτή την κοινωνία οποίος δε διαβάζει στο σχολείο , θα γίνει αγράμματος , άνεργος , άχρηστος και του δίνουμε άλλους τόσους κοσμητικούς χαρακτηρισμούς . Δε σκεφτήκαμε ποτέ μήπως εμείς είμαστε πρόβατα καθοδηγούμενα σε μια παρεχόμενη γνώση ασύμβατη με τη φύση μας . Τελικά όμως φυσικά οδηγηθήκαμε να κάνουμε έναν διαχωρισμό μεταξύ δύο παιδιών .

Ξένος είναι και αυτός που είναι πιο φασαριόζος ή που μιλάει λιγότερο από τον μέσο όρο . Στο σχολείο δε συγχωρείται η παραμικρή διαφορετικότητα , ούτε από τους μαθητές , ούτε από τους δάσκαλους , άλλα φυσικά ούτε και από τους γονείς . Όλοι πρέπει να είναι ομοιόμορφοι για να μην απομονώνονται και να μη χαρακτηρίζονται . Κάνεις δε ρώτησε ποιος και γιατί είναι φυσιολογικός . Κάνεις δεν

ενδιαφέρθηκε γιατί κάποιος διαφοροποιείται και κάνει κάτι διαφορετικό από τους υπόλοιπους .

Ξένος άρα είναι αυτός που αντί να διαβάζει , γράφει ποιήματα είτε γιατί βαριέται είτε γιατί αυτό που θέλει να κάνει στη ζωή του είναι αυτό , είτε γιατί άπλα το βρίσκει πολύ πιο ενδιαφέρον και του αρέσει .

Ξένος είναι αυτός που θέλει να παίξει μπάλα αντί να διαβάσει μυθολογία .

Ξένος είναι τελικά αυτός που του έχουν απομείνει κάποια απομεινάρια ενστίκτου και θέλει να κάνει κάτι διαφορετικό από αυτό που του επιβάλλουν . Το πρόβλημα βέβαια είναι ότι δε μπορεί γιατί όλοι είναι εναντίον του και γιατί και αυτός αν και παιδί ακόμη έχει καταφέρει **να απολέσει (να του κλέψουν καλύτερα) ότι πιο σημαντικό έχει ο άνθρωπος : το ένστικτο και τη σύνδεση του με τη φύση και οτιδήποτε φυσικό .**

Στο σχολείο υπεισέρχονται και άλλοι διαχωρισμοί . Διαχωρισμοί ως προς το διαφορετικό φύλο , διαφορετική φυλή , διαφορετικό έθνος , ή οποιαδήποτε διαφορετικότητα μπορεί να έχει κάποιο παιδί (κινητική ιδιαιτερότητα , συναισθηματική ιδιαιτερότητα , μαθησιακή ιδιαιτερότητα , ιδιαιτερότητα στην ομιλία) ή οτιδήποτε άλλο κάνει κάποιον διαφορετικό από κάποιον άλλο . Ο ρατσισμός στο σχολείο μεγαλώνει και η παρουσία πολλών παιδιών σε συνδυασμό με την ανυπαρξία στο σχολείο κατάλληλων δασκάλων , υποδομών και γενικότερα εξαιτίας της ανταγωνιστικότερης φύσης τη εκπαίδευσης , δημιουργεί μια κατάσταση κακή για τα διαφορετικά παιδιά . Τα παιδιά αυτά απομονώνονται , απομακρύνονται και πολλές φορές δημιουργούνται σε αυτά αισθήματα και βάσεις οι οποίες δεν τους επιτρέπουν να ορθοποδήσουν στην υπόλοιπη ζωή τους . Συνεπώς **το ρατσιστικό και ανταγωνιστικό σχολείο καταστρέφει ανθρώπινες ζωές και ψυχές .**

Ένα άλλο σημείο ξεχωριστό για το σχολείο αποτελεί και το ίδιο το σχολικό περιβάλλον . Το σχολείο αποτελείται κατά κανόνα από τάξεις κλουβιά με κάγκελα σε προαύλια , όπου συνήθως δε μπορείς να κάνεις τίποτε . Η έλλειψη ενός φυσικού περιβάλλοντος , η παραμονή επί ώρες σε τάξεις που θυμίζουν φυλακές , και η απόλυτη απομάκρυνση του παιδιού από οτιδήποτε έχει σχέση με εξωτερικό χώρο αποτελούν τα χαρακτηριστικά της σχολικής κοινότητας . **Σε αυτό το αφύσικο περιβάλλον μεγαλώνουν τα παιδιά και περνούν το μισό χρόνο της ζωής τους .** Αντί να είναι σε αλάνες και να παίζουν , αντί να έρχονται σε επαφή με τη φύση , αντί να βρίσκονται διπλά στους γονείς τους και διπλά σε πιθανούς χώρους εργασίας (χωράφι , μαγαζί κ.α. .) και να βλέπουν στην πράξη την πραγματικότητα , χάνουν την ώρα τους και τα νιάτα τους στα γνωστά κλουβιά . Το κυριότερο είναι το γεγονός ότι η συνεχής παρουσία σε τέτοιους χώρους δημιουργεί μια κακή συνήθεια . Η συνήθεια αυτή επιβάλλεται προκειμένου να γίνει κτήμα του κάθε μικρού ανθρώπου ότι η ζωή και η εργασία του όταν μεγαλώσει θα γίνεται υπό ανάλογες συνθήκες και ανάλογους χώρους . Δηλαδή ζωή σε σπίτια κλουβιά και εργασία σε χώρους νεκροταφεία .

Όπως θα έχετε καταλάβει ήδη από όλα τα προαναφερόμενα **το σχολείο πέρα από όλα τα άλλα , αποτελεί τη μεγαλύτερη σπάταλη χρόνου σε όλη τη διάρκεια τη ζωή ενός ανθρώπου . Δέκα με είκοσι χρονιά και πολλές φορές παραπάνω για το απόλυτο τίποτε .** Αντί να ασχοληθεί κάποιος σε μια τόσο τρυφερή ηλικία με το παιχνίδι , την αναζήτηση του κόσμου , την αναζήτηση της εργασίας που του ταιριάζει , τον έρωτα ή οτιδήποτε άλλο πιο ουσιαστικό και πιο φυσικό , χάνει το χρόνο του όπως περίτρανα έχουμε αποδείξει παραπάνω . Με όλο αυτό το χάσιμο χρόνου το νεαρό άτομο , καταλήγει τελικά πλήρως αποξενωμένο και αρνητικό σε οτιδήποτε φυσικό . Η αναζήτηση της αρχέγονης κατάστασης του ανθρώπου , προκειμένου να έρθει πιο κοντά στη φύση του και στην

απεξάρτηση του από τα στερεότυπα και τις επιβαλλόμενες συνήθειες δεν έχει καθόλου καμιά πιθανότητα αφού πέρα όλων των άλλων απουσιάζει ο χρόνος . Τα παιδιά φορτωμένα με βιβλία από έξι χρόνων , απασχολούνται για ώρες στο σχολείο άλλα και στο σπίτι με αυτό που ονομάζουμε σχολική απασχόληση και εκπαίδευση . Το μικρό παιδί δεν έχει το χρόνο να παίξει , να τρέξει , να βιώσει το φυσικό περιβάλλον , να αποκτήσει διαφορετικές παραστάσεις . **"ΠΟΥ ΠΗΓΕ Η ΜΕΡΑ ΣΗΜΕΡΑ , ΝΙΩΘΩ ΟΤΙ ΤΗΝ ΕΧΑΣΑ "** . Αυτή η σκέψη και αυτό το ερώτημα είναι κάτι που πραγματικά πότε δε μπόρεσα να απαντήσω ειλικρινά σε ένα παιδί .

Ας περάσουμε τώρα στο υπόλοιπο κομμάτι που αφήνει "ελεύθερο" η σχολική εκπαίδευση σε ένα παιδί 6-12 χρόνων . Ο ελεύθερος χρόνος ενός παιδιού (όσος έχει απομείνει) , χαρακτηρίζεται από συγκεκριμένες επιλογές . Τα παιδιά σε αυτή την ηλικία είναι πλέον εξοικειωμένα με την τεχνολογία. Υπολογιστές και κινητά αποτελούν την καθημερινή βάση ενασχόλησης για τις ελεύθερες ώρες . Τα παιδιά μετά το κουραστικό και κατά κανόνα βαρετό σχολείο , δεν έχουν πλέον τη φυσιολογική διάθεση που θα έπρεπε να έχουν λόγω ηλικίας , αλλά αντιθέτως προτιμούν να ασχοληθούν με κάτι που είναι τόσο κενό όπως αυτά που προαναφέραμε . Τα παιδιά θέλουν να ξεφορτώσουν τον εγκέφαλο τους και προτιμούν να παίξουν με ένα παιχνίδι στον υπολογιστή τους , από το να κάνουν οτιδήποτε άλλο δημιουργικό ή κάτι που να τους δίνει εκτόνωση . Με αυτόν τον τρόπο εγκλωβίζονται συχνά και αυτά όπως και τα ενήλικα άτομα , τα οποία μετά την εργασία και την καθημερινότητα της αλλοτρίωσης και της αποξένωσης , χαλαρώνουν σε ένα καναπέ βλέποντας τηλεόραση ή απασχολούμενοι και αυτοί με τον υπολογιστή , σερφάροντας σε μια ανύπαρκτη κατά κανόνα πραγματικότητα .

Με τι άλλο ασχολούνται τα παιδιά σε αυτήν την ηλικία ; Με δραστηριότητες (αθλητικές και πολιτιστικές) για τις οποίες έχουμε κάνει

αναφορά ήδη σε προηγούμενο κεφαλαίο , και με σπάνιο πραγματικό παιχνίδι κατά το οποίο παρατηρούμε πλέον ότι τα παιδιά δεν παίζουν , αλλά πραγματικά εκτονώνονται από την πίεση και την αφύσικη ζωή τους .

Ας κάνουμε τώρα μια αναφορά στα στερεότυπα που δημιουργούνται σε αυτά τα παιδιά πέρα από τη συμμετοχή τους στη σχολική ζωή . Τα παιδιά μαθαίνουν τι δουλειά κάνει ο μπαμπάς και η μαμά τους . μπορεί να είναι αστυνομικοί , δημόσιοι υπάλληλοι , λογιστές ή δικηγόροι . Πόσα άραγε από αυτά τα επαγγέλματα αντιστοιχούν σε πραγματικές ανάγκες του ανθρώπου και όχι σε δημιουργηθείσες ; Όμως τα παιδιά , αυτά τα επαγγέλματα γνωρίζουν και αυτά θέλουν να ακολουθήσουν , έχοντας τα ως πρότυπα όταν μεγαλώσουν . Είναι για αυτούς φυσιολογική η ανάγκη να κυνηγούν κακούς ανθρώπους , τους οποίους υποστηρίζουν δικηγόροι . Δεν είναι όμως φυσιολογικό για αυτούς να λύνονται οι διαφορές των ανθρώπων με μια συνεννόηση και καλή θέληση . Είναι φυσιολογικό για αυτά τα παιδιά η ύπαρξη του κράτους , τις μορφές του οποίου μαθαίνουν από αυτήν την ηλικία και η ανάγκη να υπάρχει το κράτος και οι υπάλληλοι του , οι οποίοι παρεμβαίνουν σε κάθε ανθρώπινη υπόθεση , ακόμα και σε αυτή του έρωτα και της αγάπης την οποία ονομάζουν γάμο και Ε1 . **Το να γίνονται όλα αυτά χωρίς την παρέμβαση του κράτους ΛΕΒΙΑΘΑΝ δεν είναι φυσιολογικά ούτε πλέον για ένα παιδί δέκα ετών .** Από αυτή την ηλικία έχει περαστεί μέσα του η ανάγκη ύπαρξης του κράτους και η ανάγκη ύπαρξης όλων αυτών των επαγγελμάτων , τα οποία κατά ουσία αποτελούν μονό μια εικονική πραγματικότητα , στον **ΕΙΚΟΝΙΚΟ ΚΟΣΜΟ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΖΟΥΜΕ .**

Ένα άλλο πρωταρχικό στερεότυπο , το οποίο κατανοούν τα παιδιά αυτής της ηλικίας , είναι και αυτό της οικογένειας . Η οικογένεια στα παιδιά αυτής της ηλικίας έχει μια συγκεκριμένη μορφή . Μορφή που φυσικά εντυπώνεται μέσα στο μυαλό τους και αποτελεί πρότυπο γνώμονα για τη δημιουργία της μελλοντικής δικής τους οικογένειας . Τι

χαρακτηριστικά έχει όμως αυτή η οικογένεια ; Πρώτα από όλα **τις περισσότερες φορές η μαμά απουσιάζει από το σπίτι** . Έτσι ως πρώτο πρότυπο για μια κόρη στο σπίτι είναι η μαμά που δουλεύει και κάνει καριέρα . Είναι άραγε φυσιολογικό αυτό ; Φυσικά και είναι για αυτούς που θέλησαν να αυξήσουν την παραγωγή και να βγάλουν περισσότερα χρήματα από τη γυναικά που παράγει και τη γυναικά που καταναλώνει . Η απουσία βεβαία της γυναίκας από το σπίτι , η οποία γυρνάει διπλά κουρασμένη και εγκλωβισμένη και από τις δουλειές που την περιμένουν στο σπίτι , έχει δημιουργήσει τόσα προβλήματα στην οικογένεια , τα οποία τα αναγνωρίζουν πλέον και οι λεγόμενοι συντηρητικοί αλλά και οι λεγόμενοι προοδευτικοί άνθρωποι σιγά – σιγά . Τα παιδιά χάνουν την ισορροπία τους και την αγωγή αναλαμβάνουν ξένοι άνθρωποι , ή η γιαγιά και ο παππούς . Το παιδί δεν έχει κάποιον διπλά του όταν τον χρειάζεται , το φαγητό γίνεται fast food , ο πατέρας δε νιώθει ότι έχει διπλά του μια γυναικά αλλά έναν άνθρωπο δυο φορές πιο δυνατό από αυτόν που πρέπει να ανταποκριθεί ταυτόχρονα σε δυο και τρεις τόσο κουραστικούς ρόλους . Τελικά , τα επιπλέον λεφτά τα οποία φέρνει μια γυναίκα στο σπίτι , χάνονται εις διπλούν στη θάλασσα της κατανάλωσης και της διάλυσης της οικογένειας που προκαλεί όλη αυτή η ανισορροπία .

Η τέλεση του γάμου αποτελεί άλλο ένα οικογενειακό στερεότυπο, το οποίο αποτελεί πρότυπο για κάθε παιδί . Δεν είναι δυνατό δυο μεγάλοι άνθρωποι να έχουν οικογένεια χωρίς να είναι παντρεμένοι . Πρέπει να είναι αιώνια δεσμευμένοι με τα δεσμά του κράτους και της εκκλησίας . Πρέπει επίσης να είναι για πάντα μαζί . Δεν είναι φυσιολογικό κάποια στιγμή να μην αγαπιούνται . Δεν είναι φυσιολογικό να χωρίζουν . Είναι φυσιολογικό να είναι για πάντα μαζί . Είναι όμως ; **Είναι η δια βίου μονογαμία φυσιολογική ;** Η πρωτόγονη κοινωνία μας λέει διαφορετικά πράγματα . Μήπως αυτή η κατάσταση που επεμβαίνει στα συναισθήματα των ανθρώπων είναι κατευθυνόμενη και εξυπηρετεί συμφέροντα ;

Μήπως κάποιες από αυτές τις μόνιμες και νόμιμες δεσμεύσεις δημιουργούν κέρδη για κάποιους ; Αυτά όμως είναι τελικά τα πρότυπα που παρουσιάζουμε στην επόμενη γενιά .

Ένα άλλο χαρακτηριστικό αυτής της οικογένειας που παρουσιάζουμε στα παιδιά μας είναι η εικόνα της καθημερινότητας μας μέσα σε αυτή . Μια εικόνα που τελικά είναι αυτή που δημιουργεί ένα βασικό στερεότυπο στα παιδιά αυτής της ηλικίας . Οι γονείς χωρίς καμία φυσικότητα , ζουν βαριεστημένα μέσα στα οικογενειακά και κοινωνικά πλαίσια και αναπαράγουν αυτό το πρότυπο και στα παιδιά τους . Δυο γονείς κουρασμένοι από την καθημερινότητα τους , οι οποίοι βαριούνται να ασχοληθούν και να παίξουν με τα παιδιά τους . Δυο γονείς οι οποίοι ασχολούνται με το τι υλικό κυρίως θα προσφέρουν στα παιδιά τους . Δυο γονείς που και τα αλλά πρότυπα και στερεότυπα τους δείχνουν και κάποιο ενδιαφέρον για τα πρότυπα αγωγής των παιδιών τους , τα οποία είναι όμως ήδη προκαθορισμένα . Δυο γονείς που δείχνουν έναν τρόπο ζωής στα παιδιά τους , ο οποίος είναι κοινότυπος και προκαθορισμένος .

Ποιος είναι όμως αυτός ο κοινότυπος τρόπος ζώνης που προτείνουν και ουσιαστικά προκαταβάλουν στα παιδιά τους ; Συνήθως σε μια οικογένεια και όταν και αν βρεθεί κοινός χρόνος , ο ένας γονιός θα κάνει κάποιες δουλειές και ο άλλος θα ασχολείται με τα παιδιά . Έτσι , κατά κανόνα πάλι δε δημιουργείται ένας κοινός έστω και λιγοστός χρόνος . Δεν υπάρχει ο χρόνος κατά τον οποίο όλοι μαζί θα πουν χωρίς να υπάρχει προκατασκευασμένη άποψη , τις ανησυχίες τους , τα θέλω τους και ότι άλλο θέλει μια οικογένεια . Συνήθως οι γονείς θα ρωτήσουν πως πέρασαν τα παιδιά τους στο σχολείο , έχοντας ήδη προκαθορίσει το χώρο συζήτησης . Το προκαθορισμένο σχολείο έρχεται πάλι στο σπίτι και τα παιδιά δεν αφήνοντας ελεύθερα να αναπτύξουν κάποιο διαφορετικό θέμα συζήτησης ή ενασχόλησης . Ακόμα και εκεί οι ερωτήσεις είναι προκαθορισμένες . Είχες κάποιο πρόβλημα , ήσουν καλό παιδί , μάλωσες

με κανένα ; Με αυτόν τον τρόπο προκαταβάλουμε ήδη τη συζήτηση , αλλά συνήθως και τις απαντήσεις . Δεν υπάρχει έστω και η σκέψη να ρωτήσουμε τα παιδιά μας : Εσείς τι θέλετε να πούμε ; Ή να προτείνουμε εμείς έστω κάτι διαφορετικό ως πλαίσιο συζήτησης . όπως για παράδειγμα : Θα σου άρεζε να φυτέψουμε ένα λουλούδι ; Πάμε να δούμε πως φυτεύεται; Ή να πούμε ότι η μαμά και εγώ έχουμε μια διαφωνία θέλετε να μας βοηθήσετε ;

Για όλα αυτά υπάρχουν στερεότυπα . Είναι πιο σημαντικό να ξανααναφερθούμε στο σχολείο παρά να φυτέψουμε ένα λουλούδι . Είναι πιο φυσιολογικό να παίζουμε με τα αυτοκινητάκια παρά να προσπαθήσουμε όλοι μαζί να αντιμετωπίσουμε ένα πρόβλημα που μπορεί να έχουν δυο μεγάλοι . Τα προβλήματα τους οι μεγάλοι , τις σκέψεις που έχουν πρέπει κατά τα πρότυπα να τα αντιμετωπίζουν μόνοι τους . Δε ρωτάμε ποτέ τα παιδιά μας αν τους αρέσει το σχολείο και αν ακόμη μας πούνε όχι , δεν έχουμε κάποια απάντηση να τους δώσουμε , πέρα από τη συνηθισμένη ότι τα παιδιά πρέπει να πηγαίνουν σχολείο . Δε μπορούμε αφού δε γίνεται να μη πηγαίνει το παιδί μας σχολείο , να προσπαθήσουμε να καλυτερέψουμε την σχέση του με αυτό και δεν προσπαθούμε να του δώσουμε στο χρόνο που του απομένει κάτι διαφορετικό , σε συνεργασία φυσικά μαζί του .

Τι άλλο κάνουμε σαν γονείς . **Κρύβουμε από τα παιδιά μας την αλήθεια** . Για αυτό το λόγο έχουν δημιουργηθεί τα λεγόμενα κατά συνθήκη ψεύδη ή η απόκρυψη της αληθείας . Δε θέλουμε να τα στεναχωρήσουμε , το κάνουμε για το καλό τους με συνεπεία με την πάροδο του χρόνου και καθώς τα παιδιά μας μεγαλώνουν να δημιουργείται ένα αυξανόμενο ψέμα , το οποίο στο τέλος δημιουργεί ή ένα παιδί απαθές ή ένα παιδί αντιδραστικό .

Το παράδειγμα επίσης που του δίνουμε στην καθημερινότητα μας είναι ο γονιός που του λέει , έλα να σε παίξω , λες και μας είναι

υποχρέωση και βλέπουμε ένα παιδί το οποίο επειδή έχει ανάγκη το παιχνίδι που του λείπει εξαιτίας των συνθηκών που εμείς δημιουργήσαμε , **να μας παρακαλεί για να παίξουμε μαζί του και στο τέλος μοιραία να εγκαταλείπει την προσπάθεια και να αναγκάζεται να παίζει μονό του** , πράγμα το οποίο μας φαίνεται φυσικό και φυσιολογικό ενώ στην πραγματικότητα αυτό που γίνεται είναι η δημιουργία ενός ακόμα απομονωμένου και εγκαταλελειμμένου ανθρώπου , το οποίο μάλιστα σε αυτήν την περίπτωση είναι το παιδί μας . Τι πιο φυσικό αυτό το παιδί όταν γίνει γονιός να κάνει και να ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο για τα δικά του πλέον παιδιά ;

Ο ξαπλωμένος απαθής γονιός στον καναπέ , ο οποίος βλέπει τηλεόραση ή υπολογιστή , μεταφέρει τη δουλειά του στο σπίτι , τρώει μόνος του , δε μιλάει ούτε και με τη γυναικά του αν δεν υπάρχει συγκεκριμένος λόγος ή αν δε χρειάζεται κάποιος κάτι , είναι το πρότυπο που μεταδίδουμε ως γονείς μαζί με τα πρότυπα της κοινωνίας στα παιδιά μας . Ακόμα και αν κάτσουμε όλοι μαζί σε ένα τραπέζι έστω για να φάμε , ο στόχος είναι κατά κανόνα το φαγητό και όχι η συζήτηση , οι ανησυχίες και οι σκέψεις όλων των μελών της οικογένειας .

Ακόμα και στις περιπτώσεις κάποιων πραγματικά φιλότιμων γονέων που προσπαθούν να προσφέρουν όσο μπορούν και όσο γίνεται κάτι έξω από τα πρότυπα και τα στερεότυπα , όπως ήδη έχουμε αναφερθεί , οι επιλογές είναι συνήθως λίγες και τα πρότυπα επιδρούν καταλυτικά . Η απουσία και εδώ της φύσης , της φυσικότητας , της αλήθειας και του ενστίκτου σε συνδυασμό και με τη σκέψη που περνάει από όλους τους ανθρώπους , πως ότι διαφορετικό και να δώσω ή και να πάρω εγώ από τα παιδιά μου , δυστυχώς θα χαθεί στην πορεία , κάνει αυτή τη διαφορετικότητα να λιμνάζει στο φόβο της αποτυχίας της προσπάθειας και της δημιουργίας ενός παιδιού το οποίο επειδή θα είναι κάπως

διαφορετικό και θα έχει κάποιες διαφορετικές αναζητήσεις θα είναι τελικά απομονωμένο από τα υπόλοιπα παιδιά και στο μέλλον από την κοινωνία .

ΗΛΙΚΙΑ 12- 18 ΧΡΟΝΩΝ

Όπως και οι υπόλοιπες παιδικές – εφηβικές ηλικίες έτσι και αυτή έχει συνδεθεί με το σχολείο και την εκπαίδευση . Υποτίθεται ότι σε αυτήν την περίοδο μετά από το πέρασμα των βασικών γνώσεων , γίνεται η παροχή εκπαίδευσης σε μια πιο εξειδικευμένη γνώση και σε μια προσπάθεια να καταλάβει το παιδί ποια είναι τα ενδιαφέροντα του και ποιο επάγγελμα μελλοντικά θα ακολουθήσει .

Η πραγματικότητα βεβαία είναι ποικιλοτρόπως διαφορετική . Εκτός από κάποια λύκεια ή σχολές όπου παρέχεται τεχνική και άλλου φύσης εκπαίδευση , στα περισσότερα σχολεία και ειδικά στα λύκεια παρέχεται και πάλι μια γενικής φύσης εκπαίδευση που απλά προετοιμάζει σε κάποιο βαθμό την είσοδο στην τριτοβάθμια εκπαίδευση , η οποία γίνεται μέσω εξετάσεων ή όχι . Ουσιαστικά το σύστημα οικοδομείται σε δώδεκα ολόκληρα χρονιά ασχέτων και άχρηστων γνώσεων με σκοπό τελικά στην εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση κατόπιν εξετάσεων . Δηλαδή δώδεκα ολόκληρα χρονιά στο στράφι .

Άραγε έχει σκεφτεί κάποιος πόσες δουλείες θα μπορούσε να μάθει κάποιος αν επί έξι ώρες για δώδεκα χρονιά καθόταν σε μια τάξη εκπαίδευσης ή σε έναν οποιοδήποτε χώρο παράγωγης ; Πόσοι ορίζοντες θα είχαν ανοιχθεί , πόσες σκέψεις , πόσες αναζητήσεις , ποσά ενδιαφέροντα και ανησυχίες πήγανε χαμένα ; Σκέφτηκε κάποιος ότι ακόμη

και αυτή η κατευθυνόμενη εκπαίδευση (στο ζήτημα της κατεύθυνσης έχουμε αναφερθεί) δεν κατευθύνει κανέναν και πουθενά ;

Πως άραγε να κατευθύνει κάποιον όταν η πρακτική εξάσκηση και η σύνδεση με την οποιαδήποτε παράγωγη είναι ανύπαρκτη ; Μαθαίνει άραγε κάνεις κάτι πάνω στη γεωπονία όσο είναι στο σχολείο ; Ξέρει κάποιος κάτι από νομικά και τι είναι αυτό ; Μπορεί κάποιος να γίνει γεωργός , πωλητής , λογιστής ή ταμίας ; Τίποτε από όλα αυτά . Αυτό θα τα μάθει , αν και εφόσον , στο βαθμό που ορίζει κάθε εκπαιδευτικό σύστημα και με τον τρόπο που θέλει αυτό . **Φυσικά για να μην ξεχνιόμαστε , πέρα από αυτό το απίστευτο χάσιμο του χρόνου , υπάρχει και ένα απίστευτο χάσιμο χρήματος παράλληλα με ένα απίστευτο χάσμα μεταξύ του παιδιού που μαθαίνει (;) και της παραγωγικής διαδικασίας . Το παιδί δηλαδή ουσιαστικά μαθαίνει πως να λέει ναι στους δάσκαλους του , όπως θα λέει αύριο στα αφεντικά του , ενώ παράλληλα οι γνώσεις του δεν επαρκούν στην αρχή της επαγγελματικής σταδιοδρομίας . Δηλαδή , δημιουργούμε έναν άνθρωπο , στον οποίο μαθαίνουμε για δέκα και πλέον χρονιά πως να ενταχθεί σε μια παραγωγική διαδικασία για την οποία ουσιαστικά δε γνωρίζει τίποτε .**

Ένα άλλο βασικό ζήτημα στο οποίο έχουμε ήδη αναφερθεί στην προηγούμενη ηλικιακή ομάδα είναι και αυτό του σκοπού της ύπαρξης κάποιων συγκεκριμένων μαθημάτων . Ο σκοπός τους προκαθορίζει και προκαθορίζεται όπως αναλύσαμε από το τον τρόπο που θέλει να λειτουργεί μια κοινωνία και στη βάση συγκεκριμένων συμφερόντων απόψεων και στερεότυπων . Επαγγέλματα που υπάρχουν όχι για να καλύψουν πραγματικές και φυσιολογικές ανάγκες , μας έχουν κατακλύσει και επιβληθεί έναντι των πραγματικών ανθρώπινων αναγκών . Διαμεσολαβήσεις , υπηρεσίες , πωλήσεις , παραγωγή για τα συμφέροντα και όχι για τον άνθρωπο και τη ζωή του κ.ο.κ. . **Φυσικά σε**

καμιά περίπτωση δουλειά για να ζήσουμε , άλλα ζωή για να δουλεύουμε και να παράγουμε για τους άλλους σε ένα περιβάλλον αφύσικο , αποξενωμένο και αλλοτριωμένο .

Μέσα σε όλα αυτά που «παρέχει» το σχολείο είναι και η προσφορά του και σε χώρους εκτός της καθ'αυτού παιδείας . Έτσι η πολιτική συνείδηση είναι κάτι που πρέπει να δημιουργηθεί . Ο μαθητής ξεκινάει από τη λειτουργία δεκαπενταμελές μαθητικού συμβουλίου . Εκεί αρχίζει να συνδικαλίζεται εκπροσωπώντας τους συμμαθητές του . Ενώ αυτό μοιάζει ως κάτι το τόσο ωραίο , είναι ουσιαστικά μια ψευδαίσθηση και μια προβολή μιας συγκεκριμένης πολιτικής άποψης . Προβάλλεται συγκεκριμένα η αντιπροσωπευτική δημοκρατία ως θεσμός . Κάποιοι μας εκπροσωπούν και έχουν λόγο για εμάς . Φυσικά , όπως και στην πραγματική δημοκρατία αυτά που μπορούν να κάνουν και να συμμετάσχουν, είναι λίγα και συγκεκριμένα . Δεν έχουν λόγο στα μαθήματα , στον τρόπο που γίνονται και φυσικά στα περισσότερα που συμβαίνουν στο σχολείο . Αποτελούν όμως γλάστρες όπως και οι πολίτες στη δημοκρατία .

Στις ηλικίες που αναφερόμαστε είναι πλέον φανερό και η διάθεση του εφήβου , ο οποίος μετά από αρκετά χρόνια κατήχησης επηρεάζεται πλέον σαφώς από τα καταναλωτικά πρότυπα . Ο μιμητισμός σε αυτήν την ηλικία είναι στο απόγειο του , με αποτέλεσμα να δημιουργούνται οι πρώτες και καλύτερες ίσως γενιές καταναλωτών . Ποιος γονιός άλλωστε θα αντισταθεί στις απαιτήσεις του εφήβου γιου του ή της κόρης του .

Σε αυτή την ηλικία καλλιεργείται και επεκτείνεται και ο κάθε είδους ρατσισμός , για τον οποίο έχουμε ήδη μιλήσει στο προηγούμενο κεφαλαίο . Πλέον η φύση αποτελεί κάτι τελείως ξένο για έναν έφηβο . Η εικονική πραγματικότητα στην οποία ζει είναι και όλη η ζωή για αυτόν . Ηλεκτρονικοί υπολογιστές , κινητά τηλεφωνα , βαρετό και αποκρουστικό σχολείο , απαθείς και κουρασμένοι γονείς , πόλεις από μπετόν ,

αποξένωση , απουσία του ερωτά , φασόν ζωή , είναι όλη ζωή που απέμεινε στον έφηβο . Η ζωή που τον περιμένει ή η ζωή που δεν υπάρχει ως συνέχεια αυτής που δεν κατάλαβε πως πέρασε ;

Ο δεκαοχτάρης πλέον έφηβος είναι ήδη γερασμένος . Γερασμένος για να αλλάξει κάτι από τα στερεότυπα που του έχουν επιβάλει , να αλλάξει τις απόψεις του , να αλλάξει τον εαυτό του , να αλλάξει το περιβάλλον του . Δεν είναι στην πραγματικότητα νέος , αλλά ένας μεσήλικας που οδεύει με βεβαιότητα με τα τελευταία ίχνη ενστίκτου που του απομένουν στο θάνατο της ίδιας του της φύσης , της ανθρώπινης φύσης . Στις επόμενες χρονικές περιόδους που θα περιγράψουμε παρακάτω δε θα αναφερθούμε τόσο στο μοιραίο που είναι αναπόφευκτο , αλλά στα χαρακτηριστικά πλέον αυτού του θανάτου που κάποιοι έχουν ονομάσει ζωή .

ΗΛΙΚΙΕΣ ΜΕΤΑΛΥΚΕΙΑΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Όπως βλέπεται και ενώ έχουμε φτάσει σε ηλικίες ανθρώπων που πλέον έχουν προχωρήσει , υπάρχει ακόμη μια σύνδεση , η οποία καθορίζει τον τρόπο δράσης και ζωής και σε αυτές τις ηλικίες . Η ιδιωτική και δημοσιή εκπαίδευση συνεχίζεται , ακόμη και στο διηνεκές ως αυτοσκοπός , φορέας συμφερόντων πάσης φύσεως , αποτέλεσμα συνήθειας και βιώματος πλέον . Χωρίς δημιουργικότητα και προπάντων αφύσικα , ο νέος άνθρωπος καθορίζει και συνδέει τη χρονική αυτή περίοδο της ζωής του με τις σπουδές πάσης φύσεως .

Η φύση έδωσε στον άντρα και τη γυναικά στην ηλικία αυτή τη δυνατότητα να παράγει μόνος τα προς το ζην του και επίσης την ικανότητα αναπαραγωγής πριν καν φτάσει σε αυτή την ηλικία . Μια μικρή νότα φυσιολογικής ζωής θα ήταν ίσως , από όσο μπορεί πλέον κάνεις να θυμηθεί τι είναι φυσιολογικό , μια ζωή συμβίωσης με το άλλο φύλο , η απασχόληση με κάτι που αποφέρει αυτά που πραγματικά χρειάζεται κάποιος για να ζήσει και φυσικά η δημιουργία νέων ανθρώπων (γέννα) .

Αντί αυτών των απλών και ξεχασμένων πραγμάτων , ο νέος άνθρωπος ενταγμένος και καθοδηγούμενος καταλήγει σε μια πολύπλοκη , άχρηστη και αφύσικη ενασχόληση .Ενώ δηλαδή θα έπρεπε να είναι ήδη πανέτοιμος να ζήσει τη ζωή του ξαναγουρνάει ουσιαστικά σε ένα προγενέστερο ηλικιακά στάδιο , αυτό της μάθησης . Ο άνθρωπος λοιπόν σε αυτή την ηλικία πρέπει να σπουδάσει κάτι , χωρίς να ξέρει το γιατί , καθοδηγείται στα λεγόμενα ανώτερα επαγγέλματα -λες και υπάρχει ανώτερος και κατώτερος τρόπος για να βγάζεις τα προς το ζην - , διαβάζει ανούσια , αφύσικα και κατά κανόνα ελλιπή πράγματα . Ενσωματώνεται στα συμφέροντα (κοινωνικά , οικονομικά κ.α.) , αποδέχεται τις γνώσεις ως δεδομένες , αναγνωρίζει αυτές τις γνώσεις ως χρήσιμες για τη ζωή του , και τελικά στη συντριπτική του πλειοψηφία καταλήγει έρμαιο συμφερόντων και στερεοτύπων .

Ας τα πιάσουμε ένα-ένα για να δούμε τι πραγματικά συμβαίνει . Πρώτα από όλα το γεγονός ότι κάποιος πρέπει να σπουδάζει σε αυτή την ηλικία δεν στηρίζεται κάπου . Η μάθηση των περισσότερων γνώσεων έπρεπε να είχε ήδη ολοκληρωθεί . Δηλαδή κάποιος που μπορεί και διαβάζει ολοκληρώματα στο λύκειο δε μπορεί να κατανοήσει το επάγγελμα του λογιστή ;

Γιατί πρέπει κάποιος να σπουδάσει κάτι καθισμένος σε μια αίθουσα ; Για να γίνει διαμεσολαβητής ανθρωπίνων προβλημάτων (δικηγόρος) , μαθηματικός (τι άλλο να ανακαλύψουμε για να κάνουμε τη ζωή μας χειρότερη ;) , μηχανικός (για να κτίζουμε και να βρίσκουμε νέους τρόπους να κατασκευάζουμε εκτρώματα ;) , γεωπόνος (για να καταστρέψουμε και άλλο τη ζωή και τη φύση ;) , ασφαλιστής (για να πουλάει μέλλον εκεί που δεν υπάρχει παρόν ;) ή οτιδήποτε άλλο (ιστορικός για να χωρίζουμε τους λαούς σε κάλους και κακούς για παράδειγμα) .

Τι είναι τελικά αυτό το επάγγελμα που το έχουμε κάνει τόσο σημαντικό , ώστε να το χωρίζουμε μάλιστα σε ανώτερο και κατώτερο . Η διαρκής απόκτηση γνώσεων για κάτι τόσο απλό , όσο και αυτό της απασχόλησης για τη ζωή . Αν είσαι δικηγόρος και μεσολαβείς μεταξύ δυο ανθρώπων για να τους λύσεις τα προβλήματα τους , τους παίρνεις τα χρήματα και τους οδηγείς στα δικαστήρια ή στη φυλακή , κάνεις ένα ανώτερο επάγγελμα . Λες και δε μπορούσαν αυτοί οι άνθρωποι από μόνοι τους μαζί με κάποιους άλλους ανθρώπους να βρουν μια λύση . Τόσο σπουδαία και ανώτερη είναι αυτή η πράξη που την ονομάζουμε και επάγγελμα . Αν όμως είσαι ένας απλός γεωργός που πουλάει το σιτάρι του για να ζήσει είναι κατώτερος .

Πρέπει να διαβάζει ο άνθρωπος πράγματα που δεν έχουν καμιά σχέση με τη ζωή και τη φύση . Να μην έχουν σύνδεση με οτιδήποτε ουσιαστικό και πραγματικό . Να έχει χαθεί η ουσία της ζωής και της γνώσης ή της μάθησης . Να τα μαθαίνει όλα λειψά και ουσιαστικά ψεύτικα , αφού η ημιμάθεια , άλλα και η ψεύτικη και κατευθυνόμενη γνώση , είναι χειρότερη της αμάθειας .

Πρέπει ο άνθρωπος να είναι κοινωνός γνώσεων που εκπροσωπούν συγκεκριμένα συμφέροντα και στερεότυπα . Να μάθει , να εμπεδώσει , αλλά και να μάθει στους άλλους ότι η νομική είναι σοβαρό επάγγελμα ,

η γεωπονία είναι απαραίτητη με τη μορφή της στη διατροφή του ανθρωπίνου γένους , τα οικονομικά αποτελούν απαραίτητο κομμάτι για τον τρόπο που πρέπει να ζει μια ολόκληρη κοινωνία κοκ. Όπως γίνεται κατανοητό η εκπαίδευση παρέχεται προκειμένου να γίνει η εμπέδωση των γνώσεων που ορίζονται από συγκεκριμένα οικονομικά και κυρίως προπαγανδιστικά συμφέροντα και αποτελεί το βασικό πυλώνα για την άμεση ενσωμάτωση στο παραγωγικό δυναμικό των παρά-μορφωμένων αγέλων . Οι αγέλες αυτές των «επιστημόνων» θα παίξουν τον καθοριστικό ρολό της συνέχισης, της προπαγάνδισης για την καταξίωση και εφαρμογή αυτών των αφύσικων και ανίερων απόψεων και πρακτικών .

Οι επιχειρηματίες με τη σειρά τους θα παραλάβουν αυτό το καταρτισμένο από κάθε άποψη δυναμικό στα δόντια τους και θα το καταστήσουν τον πρώτο και βασικότερο τροχό στο γρανάζι μιας παραγωγικής διαδικασίας η οποία έχει μονό σκοπό το κέρδος με κάθε τρόπο και όχι μια απλή συναλλαγή (πουλάω για να αγοράσεις εσύ που έχεις μια ανάγκη) . Ο έτοιμος παραγωγικά επιστήμονας ή απλός εφαρμοστής στην παραγωγική διαδικασία έχει άγνοια για τη ζωή και την εργασία-επάγγελμα , αφού πέρα των κατευθυνόμενων αυτών «γνώσεων» , δεν είχε κατά κανόνα ποτέ του καμιά σύνδεση με την παραγωγική διαδικασία αλλά και τις πραγματικές ανάγκες που έχει η ζωή , αφού ποτέ του δε γνώρισε τη ζωή , ασχολούμενος από τη γέννηση του σχεδόν , στην μάθηση αχρήστων , αφύσικων , και καταναγκαστικών πραγμάτων .

Όπως καταλαβαίνουμε δηλαδή , ο στόχος είναι η δημιουργία καθ'όλη τη διάρκεια της νεότητας του , ενός ανθρώπου που ζει για να παράγει και να είναι μετρήσιμο οικονομικό αποτέλεσμα και όχι ενός ανθρώπου που ζει και απασχολείται για να θρέψει τους ανθρώπους με τους οποίους συμβιώνει .

Εκτός από όλα αυτά που αναφέραμε κατά τη διάρκεια αυτής της ηλικίας παρατηρούμε και κάποια αλλά στοιχεία τα οποία φαίνονται δια γυμνού οφθαλμού και δε θέλουν κάποια ιδιαίτερη ανάλυση .

Πρώτα από όλα η εκπαίδευση σε αυτή την ηλικία αποτελεί ένα διαρκές εμπόριο . Ενοίκια φοιτητών , δίδακτρα, εγκαταστάσεις για σπουδές , εστίες και εστιατόρια αποτελούν ένα κομμάτι μονό από αυτό που ονομάζουμε βιομηχανία της εκπαίδευσης και στην προκειμένη βιομηχανία της μεταλλυκειακής εκπαίδευσης . Εδώ πλέον η κατάσταση ξεφεύγει και δε μιλάμε πλέον μονό για εκπαιδευτικές δαπάνες , αλλά και διατροφή , στέγαση αλλά και οτιδήποτε άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς .

Ο νέος σε αυτή την ηλικία συμμετέχει πλέον ενεργά σε αυτό που ονομάζουμε διασκέδαση . Ο ορός και μονό «διασκέδαση» είναι απεχθής από μονός του . Τι χρειάζεται ένας άνθρωπος και μάλιστα νέος αυτό που ονομάζουμε διασκέδαση , και ποια είναι άραγε αυτή η διασκέδαση που προβάλλεται από συμφέροντα αλλά και από το κοινωνικό σύστημα ; **Η διασκέδαση είναι μια δημιουργηθείσα ανάγκη που καλείται για να σκεπάσει τα κενά που έχουν δημιουργηθεί από τον αφύσικο τρόπο ζωής μας , και να αντιπαλέψει το φυσικό τρόπο ζωής .**

Έτσι , είναι φυσιολογικό να πηγαίνουμε σε ένα πάρτι , οπού πρότυπο είναι το αλκοόλ και ο άφθονος χορός , αντί να συζητάμε με τους συνομηλίκους μας και με άλλους ανθρώπους ή να απασχολούμαστε με κάτι δημιουργικό . Είναι ανάγκη και άποψη να ξοδεύουμε καταναλώνοντας χρήματα και φαιά ουσία αντί να ξεκουράζουμε απλά τον εαυτό μας κοντά σε ένα φυσικό χώρο (που υπό κανονικές συνθήκες ζώνης θα ήταν το ίδιο μας το σπίτι και ο ίδιος ο χώρος απασχόλησης μας) .

Παράλληλα σε αυτές τις ηλικίες εγκαθίστανται κάθε είδους καταναλωτικές συνήθειες και τρόποι ζώνης που θα ακολουθούν τον άνθρωπο στο υπόλοιπο της ζώνης του . Κατανάλωση χωρίς λόγο ,

διαχωρισμός φτωχών και πλουσίων , διαχωρισμός επαγγελματιών σε ανώτερα και κατώτερα , διαχωρισμός ανθρώπων ανάλογα με τον τρόπο ζωής , την εμφάνιση ή οτιδήποτε άλλο τους ξεχωρίζει κ.α.

Όσο για το κομμάτι των νέων που δε σπουδάζει μετά το λύκειο ισχύουν δυο τεινά . Πρώτον μια απαξίωση από τους άλλους γιατί δε σπουδάζουν , με ότι κακό και κάλο μπορεί να έχει αυτό . Δεν είναι ωραίο να απαξιώνεσαι , άλλα έστω και κατά λάθος μπορεί να γίνεις πιο φυσιολογικός . Το κακό είναι ότι δεν έχεις τη ανεμελιά των σπουδών που δίνει τη δυνατότητα σε κάποιους λίγους να ψαχτούν , έστω και τώρα στη ζωή τους για κάτι διαφορετικό . Το καλό είναι ότι αποφεύγουν αρκετά ακόμη χρονιά άχρηστων σπουδών και κοινωνικών στερεοτύπων . Φυσικά ούτε αυτοί , πλην ελάχιστων εξαιρέσεων δεν αποφεύγουν το μέλλον τους , μπαίνοντας νωρίτερα , ίσως και καλύτερα , σε μια νέα ζωή . Αυτή της παράγωγης , της κατανάλωσης , των σχέσεων και οτιδήποτε άλλο προστάζει μια ολόκληρη κοινωνία και ένας ολόκληρος μηχανισμός συμφερόντων , κάτι το οποίο θα αναλύσουμε στα επόμενα κεφάλαια αυτού του συγγράμματος .

Τέλος , αυτή η ηλικία είναι και η ηλικία του προσεταιρισμού από κάθε είδους εξάρτηση . Εξάρτηση από ναρκωτικά και αλκοόλ , εξάρτηση από φανατισμό για τις ομάδες και τα κόμματα , εξάρτηση και από κάθε είδους πρότυπο και κατάσταση τα οποία επιβάλλονται και κατευθύνονται από όλα τα συμφέροντα και όλα τους κοινωνικούς θεσμούς . **Όλα αυτά έχουν ως στόχο να απομακρύνουν τους νέους , οι οποίοι αποτελούν το πιο ενεργό και το πιο ζωντανό κομμάτι της κοινωνίας από την πραγματική ζωή , από τη φυσιολογική ζωή , αλλά και από την αναζήτηση και τον αγώνα για κάτι διαφορετικό από αυτό που τους σερβίρουν .** Γιατί χρειάζεται πλέον να αγωνιστείς και να ψάξεις πολύ για να βρεις έστω και τα ελάχιστα ψήγματα , τα οποία μπορεί να σε συνδέσουν με κάτι διαφορετικό από αυτό που σου σερβίρουν .

**ΓΙΑΤΙ ΕΦΤΑΣΕ ΠΛΕΟΝ ΤΟ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΟ ΠΟΥ ΑΝΑΖΗΤΑΣ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΟ ΣΥΝΗΘΕΣ .**

ΣΤΡΑΤΕΥΣΗ

Το τελευταίο στάδιο της πλήρης υποδούλωσης του νέου και της προετοιμασίας για τη ζωή αποτελεί η στράτευση . Είναι η επικύρωση του θανάτου μιας ζωής που δεν έζησε .

Η στράτευση σε πολλές χώρες είναι υποχρεωτική . Αυτό από μόνο του αποτελεί ένα στοιχείο καταναγκαστικό . Έτσι , καταναγκαστική και υποχρεωτική θα είναι και η υπόλοιπη ζωή του . Στο στρατό ο νέος μαθαίνει να υπακούει τυφλά στις διαταγές που παίρνει , είτε είναι λογικές είτε παράλογες . Αυτό θα ακολουθεί και στην υπόλοιπη ζωή του , μόνο που εκεί θα νομίζει ότι είναι ελεύθερος . Υποχρεωτική στη ζωή του θα είναι η συμβίωση για πάντα σε μια οικογένεια , υποχρεωτική θα είναι μια επιλογή εργασίας , η οποία δε θα έχει καμιά σχέση με την παράγωγη και τις ικανότητες του . Υποχρεωτική θα είναι η ζωή του σε πόλεις – κλουβιά . Υποχρεωτικά θα επιλέξει κάποιον τους υπάρχοντες τρόπους διασκέδασης και ξεκούρασης (τηλεόραση , νυχτερινά κέντρα , ναρκωτικά κ.α.) . Τίποτε δεν αφήνεται ελεύθερο , σε μια κοινωνία που τα πάντα τα καθορίζουν συμφέροντα και στερεότυπα που έχουν φτιαχτεί για την εξυπηρέτηση και πάλι συμφερόντων .

Στο στρατό ο νέος μαθαίνει ένα βασικό πράγμα . Να μη ρωτάει το γιατί συμβαίνει κάτι . Αυτό είναι κάτι το όποιο θα εφαρμόζει και στην υπόλοιπη ζωή του . Μαθαίνει να συμβιώνει με δεκάδες ή εκατοντάδες αγνώστους και άσχετους ανθρώπους , όπως θα κάνει και στην υπόλοιπη

ζωή του , οπού θα συμβιώνει και θα συνυπάρχει με δεκάδες και εκατοντάδες ανούσιους ανθρώπους και γνωστούς .

Στο στρατό θα συνεχίζει να χάνει χρόνια από τη ζωή του μη κάνοντας κάτι ουσιαστικό και δημιουργικό . Θα μάθει να δουλεύει και να απασχολείται με άχρηστα πράγματα , μονό και μονό για να το ακολουθήσει και στην υπόλοιπη ζωή του . Θα μάθει να εφαρμόζει τη ρουφιανιά , για να μπορεί να επιβιώνει όπως θα κάνει και στην εργασία του , αλλά και στους άλλους τομείς της ζωής του .

Θα του μάθουν ότι είναι σημαντικό να υπηρετεί την πατρίδα του , ενώ υπηρετεί συμφέροντα άλλων και πολλές φορές ακόμη και διαφορετικών πατρίδων . Έτσι θα υπηρετεί για πάντα συμφέροντα άλλων ότι και να κάνει , και θα το θεωρεί φυσιολογικό και αναπόφευκτο . Όπως λένε κάποιοι άλλωστε , **ο στρατός είναι το καλύτερο σχολείο για τη ζωή . Θα μετράει τις μέρες στο στρατό , όπως αργότερα πολλές φορές στη ζωή του θα μετράει τις μέρες μέχρι να έρθει το Σαββατοκύριακο για να ξεκουραστεί , τις ημέρες για να αποφύγει τη γυναίκα του , τις ώρες που θα αποφύγει τα παιδιά που ο ίδιος έκανε , τις ημέρες για να φύγει από την πόλη , τις ημέρες για να βγει στη σύνταξη και στο τέλος τις ημέρες για να πεθάνει , όταν και θα καταλάβει τελικά τη ματαιότητα της ζωής που (δεν) έζησε .**

Φυσικά , ο στρατός όπως και οι υπόλοιπες δομές της κοινωνίας αποτελούν ακόμα ένα από τα μεγαλύτερα κέντρα εξυπηρέτησης συμφερόντων . Έτσι , οι στρατιωτικές μονάδες αποτελούν μια ακόμη πηγή κατασπατάλησης του χρήματος , με ειδικό καθεστώς λειτουργίας πολλές φορές , ενώ εκατοντάδες χιλιάδες νέοι σιτίζονται και διαμένουν σε αυτές επιβαρύνοντας τον κρατικό προϋπολογισμό τους δικούς τους ανθρώπους και τους εαυτούς τους , οι όποιοι θα μπορούσαν να απασχολούνται σε οτιδήποτε άλλο .

Στο στρατό ο νέος θα μάθει επίσης με φανατισμό ότι υπάρχει ένας εχθρός ή και παραπάνω τον οποίο πρέπει να μισεί . Δηλαδή να μισεί ανθρώπους που δεν ξέρει , και θα κληθεί αύριο να πολεμήσει και να τους σκοτώσει ή να τον σκοτώσουν . Δε χρειάζεται να μάθει τη συνύπαρξη με τους άλλους και πώς να τους πλησιάσει . Μαθαίνει ότι δεδομένα υπάρχει ένας εχθρός , ο οποίος πολλές φορές είναι ανύπαρκτος . Επίσης , μπορεί να πιστέψει ότι πάντα θα υπάρχει ένας εν δυνάμει εχθρός . Με αυτούς τους τρόπους ο νέος άνθρωπος εμπεδώνει την παρουσία ενός εχθρού , ο οποίος μπορεί να είναι και αόρατος . Ξεχνά έτσι την πραγματικότητα , τα προβλήματα που αντιμετωπίζει και εξαφανίζει από το μυαλό του κάθε διαφορετική σκέψη για ζωή . Αφού υπάρχει ένας εχθρός , πρέπει και αυτός να είναι έτοιμος να τον αντιμετωπίσει ανά πασα στιγμή . Δεν υπάρχει χώρος για διαφορετικές σκέψεις , δεν υπάρχει χώρος για διαφορετική θέαση της ζωής . **Πώς να περάσει έστω από το μυαλό μας ότι μπορεί να ζήσουμε διαφορετικά , όταν υπάρχει ο κίνδυνος που μας περιμένει ;** Πάντα θα υπάρχει ένας κίνδυνος υπαρκτός ή όχι που θα μας απαγορεύει να δούμε αλλιώς κάποια πράγματα .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΔΕΥΤΕΡΟ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΖΕΙΣΤΕ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Αυτό που φυσιολογικά ονομάζεται απασχόληση και φυσιολογική ροή της ζωής προκειμένου ο κάθε άνθρωπος να επιβιώνει , έχει αναγορευτεί και χαρακτηρίσει πλέον ως «καριέρα» , δουλειά όπως δουλεία , νόημα στη ζωή , χαρά , ανάγκη δημιουργίας , καταξιωμένο ή απαξιωμένο επάγγελμα , καθώς και πάρα πολλά άλλα , αποτελεί την πρώτη ερώτηση γνωριμίας μεταξύ δυο ανθρώπων – **ΤΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΝΕΙΣ ;-**

Λες και η απάντηση σε αυτό το ερώτημα θα δώσει κάποιο νόημα σε μια σχέση μεταξύ των ανθρώπων . Λες και η δουλεία που κάνει κάποιος , όπως την έχουν ονομάσει , έχει τόση πολλή σημασία . **Η φυσιολογική ενασχόληση του ανθρώπου με κάτι προκειμένου να ζήσει έχει γίνει**

μείζον ζήτημα , ενώ έχει στην πραγματικότητα όση σημασία έχει και μια φυσική του ανάγκη .

Ας προσπαθήσουμε να ξεκινήσουμε το ζήτημα από την αρχή . Αλήθεια από πού να αρχίσει και να τελειώσει κανείς για να αποδείξει ότι μια φυσιολογική ανάγκη έχει γίνει σκοπός ζωής και καθοριστικός παράγοντας του γίνεσθαι .

Πάμε λοιπόν σε αυτά που θα έπρεπε να θεωρούνται αυτονόητα . Ο άνθρωπος από τη στιγμή που φτάνει σε μια ηλικία ικανή να αυτοσυντηρείται , μπορεί να βοηθάει την οικογένεια του στο να βγάλει τα προς το ζην . Θα μπορούσε να πει κανείς ότι σίγουρα πριν τη συμπλήρωση δέκα ετών , ο άνθρωπος μπορεί σε σημαντικό βαθμό να αποτελεί ένα στήριγμα για τους γονείς του . Λίγα χρόνια μετά και γύρω στα 15 ο άνθρωπος είναι σχεδόν απόλυτα έτοιμος να ασχοληθεί με οτιδήποτε μπορεί να του αποφέρει το ψωμί του . Έτσι , απλά απασχολείται με κάτι που έχει μάθει από τη φύση , τον πάτερα του ή κάποια αλλά κοντινά πρόσωπα (γη, ανταλλαγή αγαθών , κατασκευή χρησίμων εργαλείων ή βασικών κτισμάτων) . Σε πιο προχωρημένο στάδιο , μια ομάδα ανθρώπων προσπαθεί μαζικά να κάνει κάποια πράγματα για να καλυτερέψει τη ζωή της , χωρίς να θέλει να καταστρέψει τα πάντα γύρω της και άπλα για να καλύψει κάποιες πραγματικές της ανάγκες . Φυσικά , η απασχόληση γίνεται σε χώρο άμεσο με το χώρο εστίασης ή μονό για αυτούς που ασχολούνται με συγκεκριμένες ενασχολήσεις (κοπάδια , εμπόριο πρώτου βαθμού κ.α.) , υπάρχουν κάποιες μετακινήσεις. Ο άνθρωπος βρίσκεται κοντά στη φύση και ζει μέσα από αυτή σεβόμενος την . Η αποθήκευση απαραίτητων υλικών (τροφών κ.α.) γίνεται μονό για λογούς έκτακτων αναγκών και καιρικών συνθηκών . Σε μια ομάδα ανθρώπων δεν αφήνεται κάποιος στο έλεος της φύσης να πεθάνει επειδή για κάποιον λόγο δε μπορεί να παράγει κάτι . Η ενασχόληση με το οτιδήποτε αποτελεί κάτι απολύτως

φυσικό και φυσιολογικό και όχι επίτευγμα . Ο άνθρωπος απασχολείται για να ζήσει και όχι για αφήσει απόθεμα στα δισέγγονα του . Το παραγόμενο υλικό έχει άμεση συνάρτηση με αυτόν που το δίνει και αυτόν που το παίρνει σε περίπτωση συναλλαγής . Η απασχόληση του εξαρτάται από καιρικές και περιβαλλοντικές συνθήκες, χώρο και τόπο που γίνεται και ανάγκες που έχει. Αυτό με το οποίο απασχολείται για να ζήσει δεν τον χαρακτηρίζει αλλά αποτελεί μια φυσιολογική κατάσταση .

Κάποιος δηλαδή απασχολείται για να ζει , δεν ζει για απασχολείται .

Όλα αυτά στη σημερινή κοινωνία έχουν τόσο σχέση με αυτό που ζούμε και βιώνουμε όσο έχει σχέση ένα κουνούπι με ένα αεροπλάνο . Τα προαναφερόμενα , για το σύγχρονο άνθρωπο αποτελούν άγνωστου ταυτότητας πράγματα και καταστάσεις όπως και τα ΑΤΙΑ (Άγνωστου Ταυτότητας Ιπτάμενα Αντικείμενα ή UFO) .

Θα ρωτήσει κάποιος , μα μήπως όλα αυτά μας γυρνάμε στην πρωτόγονη κοινωνία ; Μήπως είναι αδύνατο να εφαρμοστούν στην κοινωνία μας ; Δεν είναι σκοπός αυτού του συγγράμματος να μιλήσει για το αν κάτι γίνεται ή δε γίνεται αλλά για το γεγονός ότι έχουμε οδηγηθεί σε μια αφύσικη θέαση και βίωση της ζωής σε κάθε κομμάτι της , το οποίο μας οδηγεί νομοτελειακά σε μια πλήρη αποξένωση από το φυσιολογικό και τη φύση . **Παράλληλα , είναι οι θεσμοί , τα συμφέροντα και τα στερεότυπα που μας κάνουν να θεωρούμε φυσιολογική την υπάρχουσα κατάσταση και μας οδηγούν στην πλήρη απομάκρυνση από οτιδήποτε μπορεί να χαρακτηριστεί ως φυσιολογικό .**

Τι συμβαίνει λοιπόν στη σημερινή κοινωνία ; Ας υποβάλλουμε στον εαυτό μας ένα ερώτημα , το οποίο πιθανόν σε πολλούς θα ακουστεί γελοίο . Τι είναι δουλειά και αν υπάρχει πραγματικά η έννοια της εργασίας στη σημερινή κοινωνία . Όπως και να δει κανείς την έννοια , όπως και να την ονομάσει , άμα άπλα δει την πραγματικότητα που ζούμε

θα αντιληφθεί ότι όλα αυτά όπως και να τα δούμε είναι πιο πολύ μια εικονική πραγματικότητα . Μια εικονική πραγματικότητα που ο καθένας όμως τη ζει στο πετσί του καθημερινά .

Η εικονική αυτή πραγματικότητα που περιγράφουμε παραπάνω , ξεκίνησε να δημιουργείται από τη στιγμή που **η απασχόληση για την αυτοκατανάλωση , έχει εξελιχθεί κατά τη διάρκεια των χρόνων σε μια παγκόσμια παραγωγική διαδικασία , με ψεύτικα δημιουργηθείσες ανάγκες , επαγγέλματα** . Ακόμα πιο συγκεκριμένα η παγκόσμια πλέον αγορά έχει δημιουργήσει την έννοια του επαγγέλματος είτε αυτό είναι υπαρκτό είτε είναι ανύπαρκτο . Παράλληλα δημιουργήθηκε το χρήμα ως μέσο συναλλαγής , τα χρονιά που ζούμε , το ανύπαρκτο ή κατασκευασμένο χρήμα , βάση του οποίου παράγονται αγαθά και υπηρεσίες , τα οποία συνήθως δεν αποτελούν ανάγκη κανενός και πολλές φορές αναφέρονται σε παρασιτικές λειτουργίες . Έτσι , η απάντηση στο αν υπάρχει δουλειά και επάγγελμα ως έννοια , είναι αρνητική αφού αυτό που κάνουμε και αυτό που παράγουμε απευθύνεται σε ανάγκες που δεν υπάρχουν , το παραγόμενο προϊόν αποτελεί ένα ψέμα , αφού βρίσκεται μακριά από τον παραγωγό και τον καταναλωτή . Η εργασία λοιπόν ή επάγγελμα αποτελεί μια κατάσταση κατά την οποία ο ξένος προς το ψεύτικο παραγόμενο προϊόν άνθρωπος βιώνει την εικονική πραγματικότητα που αναφέραμε πριν .

Σκεφτείτε ότι έχουμε ονομάσει εργασία την τέχνη , τη διαμεσολάβηση μεταξύ ανθρώπων και εταιρειών , τη φύλαξη ανθρώπων , το δικηγορικό επάγγελμα , τον ασφαλιστή , και φυσικά το σύμβουλο όλων αυτών , ο οποίος συμβουλεύει κάποιους επαγγελματίες για τον τρόπο που πρέπει να μεσολαβούν , δικηγορούν , να διαμεσολαβούν , κ.ο.κ . **Η απολυτή παράνοια δηλαδή .**

Ουσιαστικά δηλαδή κάνεις σχεδόν δεν παράγει τίποτε , ούτε για τον εαυτό του , άλλα ακόμη ούτε και για τους άλλους . Αυτό που

έχει ονομασθεί επάγγελμα θα μπορούσε άπλα να είναι οι καθημερινές μας σχέσεις και συναλλαγές . Δηλαδή , δε χρειάζομαι κάποιο μεσάζοντα για να δώσω κάτι το οποίο παρήγαγα εγώ , ούτε κάποιον να μου λύσει τις διάφορες που έχω με κάποιον άλλο άνθρωπο , ούτε χρειάζομαι διακοσμητικά στο σπίτι μου , ούτε διακοπές από την καθημερινότητα την οποία μου έφτιαξαν , έτσι ώστε να τις χρειάζομαι , ούτε μηχανικούς να κτίζουν πόλεις τέρατα , ούτε , ούτε , ούτε.....**ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΑΦΗΣΟΥΝΕ ΝΑ ΖΗΣΕΙ .**

Πέρα από το αφύσικο της έννοιας της εργασίας , άλλα και της εργασίας όπως έχει οριστεί σήμερα , η ανωμαλία δε σταμάτα εκεί . Οι χώροι εργασίας δεν έχουν καμιά σχέση και συνοχή με την ανθρωπινή οντότητα και την ξεχωριστή παρουσία του κάθε ανθρώπου . Από το φυσικό χώρο του ανθρώπου που είναι η γη , ο δρόμος , ένα μικρο κτίσμα προστασίας των ζωντανών του ή ένα απλό κτίσμα που βάζει τα εργαλεία του , ο άνθρωπος οδηγήθηκε στη σημερινή κοινωνία **να εργάζεται σε χώρους κλουβιά μαζί με εκατοντάδες άλλους ανθρώπους , προκειμένου να παράγει μαζικά και φθηνά** , είτε προϊόντα είτε υπηρεσίες , είτε διαφημίσεις , είτε οτιδήποτε άλλο . Εργοστάσια νεκροταφεία , δαιδαλώδη γραφεία , ακόμη και πλοία παράγωγης αγαθών που δε πιάνουν λιμάνι για φορολογικούς σκοπούς δημιουργήθηκαν για αυτούς τους σκοπούς . Όσο άφορα την " πραγματική παραγωγή " , αυτή γίνεται στη γη από εργάτες που συνήθως δουλεύουν μισθωτοί και κάτω από πολλές φορές απάνθρωπες συνθήκες .

Τα ωράρια εργασίας εφαρμόζονται με τρόπο που δεν έχουν σχέση με τον άνθρωπο . Υποτίθεται ότι η εξέλιξη των μηχανημάτων θα άφηνε περισσότερο χρόνο στον άνθρωπο . Οι ψεύτικες όμως και δημιουργηθείσες ανάγκες του ανθρώπου , έφεραν τελικά το αντίθετο αποτέλεσμα . **Η εργασία πλέον καθορίζει τη ζωή μας και τη ζωή των**

άλλων , ενώ θα έπρεπε να υπάρχει για την επιβίωση μας . Πλέον πάρα πολλοί άνθρωποι εργάζονται πολλές ώρες , ενώ παράλληλα ο χρόνος μετακίνησης στο χώρο εργασίας είναι ιδιαίτερα μεγάλος και επιβαρυνμένος . Ενώ κάποτε ο άνθρωπος ξυπνούσε και απλά πήγαινε με τα πόδια στο χωράφι του , τώρα παίρνει κάποιο μεταφορικό μέσο και πραγματοποιεί μια σημαντική συνήθως διαδρομή , προκειμένου να φτάσει στη δουλειά του . Ο άνθρωπος μπορεί επίσης να δουλεύει με το λεγόμενο σπαστό ωράριο ή το λεγόμενο ευέλικτο ωράριο . Δηλαδή όποτε θέλει το αφεντικό του . Παράλληλα έχει καθιερωθεί και η βραδινή εργασία σε πάρα πολλά επαγγέλματα (εργοστάσια , οδηγοί , φύλαξη , χώροι εστίασης κ.α.) , η οποία αποτελεί μια παρά φύσιν κατάσταση . **Ο άνθρωπος γεννήθηκε για να ζει και να απασχολείται υπό το φως της ημέρας και όχι της νύχτας .**

Ο άνθρωπος επίσης σήμερα πρέπει να είναι έτοιμος να εργαστεί σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου . Είτε γιατί δεν έχει δουλειά είτε γιατί δουλειά του είναι να ταξιδεύει , είτε η δουλειά του μεταφέρθηκε άλλου (ακόμη και στην άλλη άκρη του πλανήτη) , **ο άνθρωπος θέλει δε θέλει πρέπει να ακολουθεί την εργασία του και όχι τη ζωή του .** Έτσι παρατηρείται το φαινόμενο , ο άνθρωπος πολλές φορές να ζει χωριστά από τους ανθρώπους του , ή να μη μπορεί να συμβιώνει με κάποιον άλλον άνθρωπο λόγω αυτού του γεγονότος . Ο άνθρωπος έτσι αποξενώνεται από το περιβάλλον του , αλλοτριώνεται και συνδέεται πρώτα από όλα με αυτό που ονομάζουμε εργασία , δημιουργώντας **έτσι τον άνθρωπο της εργασίας .**

Ακόμη και αυτή η εργασία , όπως θεωρείται πλέον στη σημερινή κοινωνία δεν έχει καμιά σχέση με τον εαυτό μας . Η εργασία γίνεται για τους άλλους και την υπεράξια αυτής της εργασίας , την εκμεταλλεύεται κάποιος άλλος . Αυτός ο άλλος είναι συνήθως κάποιος που συγκεντρώνει κεφάλαια μεγάλα ή μικρά , στα πλαίσια μιας νέας έννοιας που

ονομάστηκε εταιρεία . Η εταιρεία εκφράζει αυτό το απρόσωπο , αόρατο και συγκεκριμένων σκοπών και συμφερόντων προφίλ της νέας διάστασης της εργασίας και της παράγωγης . Κάνεις δεν ξέρει για ποιον δουλεύει , τι βρίσκεται πίσω από τον άγνωστο εργοδότη και τι συμφέροντα εξυπηρετούνται .

Φυσικά , μαζί με αυτό ταιριάζει και ο θεσμός της μισθωτής εργασίας - σκλαβιάς . Δηλαδή , ο καθένας εργάζεται για άλλους γνωρίζοντας τους ή όχι και κάνει ότι του πουν . Έτσι , ο άνθρωπος πλέον γίνεται ένα αντικείμενο στα χεριά της παραγωγικής διαδικασίας . Δεν ορίζει αυτόβουλα τίποτε από την εργασία του , παράγει συνήθως μόνο ένα κομμάτι της , χωρίς να γνωρίζει τι γίνεται στα υπόλοιπα , δε δουλεύει για τον εαυτό του άλλα για τους άλλους και συνήθως για τα υπερκέρδη των άλλων . Φυσικά , σε μια παραγωγική διαδικασία οπου εργάζονται πολλοί άνθρωποι , άγνωστοι συνήθως μεταξύ τους δε φθάνει μόνο να εργάζεσαι . Πρέπει να ρουφιανεύεις στο αφεντικό σου για να επιβιώσεις , πρέπει να κοιτάς με μισό μάτι το συνάδελφο σου , πρέπει να τον ανταγωνίζεσαι , πρέπει να είσαι πρώτος , και όλα αυτά για να σου δώσουν ένα κομμάτι ψωμί , αφού στη σημερινή κοινωνία **η δυνατότητα παράγωγης και κατανάλωση για τον εαυτό μας , είναι από δύσκολη έως και αδύνατη .** Η αδυναμία αυτοσυντήρησης του ανθρώπου ήταν ο στόχος των συμφερόντων και επιτεύχθηκε . Ελάχιστοι άνθρωποι πλέον μπορούν να συντηρηθούν χωρίς να αγοράσουν κάτι ή να δουλέψουν για κάποιον άλλο .

Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι η εργασία ή το επάγγελμα που κάνουμε σήμερα , αποτελεί ένα κομμάτι που συντελεί στην καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος . Γιατί κάποιος πρέπει να εργαστούν για να παράγουμε αλόγιστα , χρήσιμα ή άχρηστα προϊόντα . Κάποιος πρέπει να εργαστούν για να εξορύξουμε όσο το δυνατόν περισσότερους ενεργειακούς πόρους , κάποιος πρέπει να εργαστούν ακόμη και για να

καταστρέψουμε ή να πετάξουμε προϊόντα . Έτσι , ο απασχολούμενος για τη ζωή του που σεβόταν τη φύση και έπαιρνε από αυτήν ότι χρειαζόταν για να ζήσει , τώρα συμμετέχει σε μια παραγωγική διαδικασία η οποία σέβεται μόνο το κέρδος και σε καμιά περίπτωση τη φύση .

Η απλή απασχόληση για τα προς το ζην , έχει αναχθεί σε κατηγοριοποίηση των επαγγεμάτων με ταυτόχρονο χαρακτηρισμό τους . Εκτός φυσικά από τα επαγγέλματα , ο χαρακτηρισμός μεταβιβάζεται και στον ίδιο τον άνθρωπο . Έτσι , τα επαγγέλματα χαρακτηρίζονται ως καλά και ιδιαίτερα (δικηγορία , ιατρική κ.α.) , ενώ αλλά είναι απαξιωμένα (εργάτης , αγρότης κ.α.) . Ο διαχωρισμός των επαγγεμάτων μεταβιβάζεται και στην ίδια την ανθρωπινή προσωπικότητα , με συνέπεια **να χαρακτηρίζεται κάποιος αρνητικά ή θετικά ανάλογα με το επάγγελμα που κάνει !!!** Φυσικά , όλοι ξεχνάμε ότι αυτό που κάνει ο καθένας θα έπρεπε απλά να έχει ένα φυσικό σκοπό , την επιβίωση του ατόμου .

Βέβαια , η επιβίωση από την εργασία σήμερα σημαίνει συγκεκριμένα πράγματα . Τα σημερινά επαγγέλματα δε σέβονται σε καμιά περίπτωση το περιβάλλον και τους συνανθρώπους . Οτιδήποτε χαρακτηρίζεται ως επάγγελμα , αποτελεί συνήθως προσβολή και καταστροφή για το ανθρώπινο είδος . Καταστροφή της φύσης χωρίς λόγο , όπως ήδη προαναφέραμε , προσβολή της ανθρώπινης προσωπικότητας (ιατρική για το κέρδος , δικηγορία για την εκμετάλλευση , γραφεία ευρέσεως εργασίας , κ.α.) , παραγωγή προϊόντων καταστροφικών για τον άνθρωπο (τρόφιμα μεταλλαγμένα και όχι μόνο , φαγητά χείριστης ποιότητας , ρούχα πλαστικά κ.α.) , δημόσιος τομέας με δημοσίους υπάλληλους , όπου όλες οι εκφάνσεις της ανθρώπινης ζωής καθορίζονται από νομούς και χαρτιά , μη αφήνοντας ελεύθερη κάποια γωνία αυτονομίας .

Η απασχόληση του σημερινού ανθρώπου έχει και μια άλλη βασική παράμετρο . Αυτή της έλλειψης της . Όταν ο άνθρωπος δεν έχει αυτό που

σήμερα ονομάζουμε εργασία ή επάγγελμα την αναζητεί με κάθε τρόπο και σε κάθε κατεύθυνση . Έτσι , απλή επιβίωση έχει αναχθεί σε αναζήτηση με κάθε τρόπο της επιβίωσης . Εξαιτίας αυτής της κατάστασης ο άνθρωπος αναζητά εργασία με κάθε τρόπο , σε κάθε μέρος του κόσμου και μετά από ένα σημείο τον ενδιαφέρει μόνο το να βρει οποιαδήποτε εργασία . Αναγκάζεται έτσι , ακόμη και σε μεγάλη ηλικία να αλλάζει αυτό που ονομάζεται εργασιακό περιβάλλον και να μαθαίνει νέα επαγγέλματα , πολλές φορές εντελώς διαφορετικά από αυτά που ήδη γνωρίζει .

Σε περίπτωση που κάποιος δε μπορεί να βρει εργασία , αισθάνεται άσχημα , απομονώνεται , αντιμετωπίζει τον αρνητικό περίγυρο της κοινωνίας , θεωρείται άχρηστος κ.α. Δηλαδή **περιθωριοποιούμε κάποιον επειδή δε μπορεί να βρει δουλειά για να επιβιώσει !!!** Φυσικά , η ύπαρξη αυτής της κατάστασης που ονομάζουμε ανεργία , είναι προϊόν όλου αυτού του οικοδομήματος της μη φυσιολογικής ζωής που κτίσαμε .

Τελειώνοντας με το κομμάτι της εργασίας , θα συνοψίσουμε λέγοντας ότι έχει αλλοτριώσει πλήρως την ανθρωπινή προσωπικότητα , δημιουργώντας το ρητό **ΔΟΥΛΕΥΩ ΑΡΑ ΥΠΑΡΧΩ – ΧΑΙΡΟΜΑΙ ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ ΔΟΥΛΟΣ** . Έχουμε κάνει τα απλά , τα φυσικά , και φυσιολογικά μεγάλα ζητήματα που στο τέλος αυτό που καταφέρνουμε είναι να μας πνιγούν .

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Είναι γεγονός πλέον , ότι από εδώ και πέρα τα πράγματα γίνονται ιδιαίτερα πολύπλοκα , όσο άφορα τον τρόπο που θα αναλυθεί η περαιτέρω θανάσιμη εξέλιξη του ανθρώπου . Οι εκφάνσεις της ζωής ενός ανθρώπου αντί να είναι άπλες , όπως και κάθε άλλου έμβιου όντος , είναι απρόσμενα ατελείωτες και διαπλεκόμενες .

Η οικογένεια με τους δαιδαλώδεις διάδρομους επικοινωνίας με άλλες καταστάσεις , αποτελεί ένα κομμάτι αυτού που ονομάζουμε «ζωή» . Η οικογένεια με τον τρόπο που υπάρχει αποτελεί ένα χαρακτηριστικό είδος συμβίωσης , στο οποίο συνυπάρχουν όλα εκείνα τα στερεότυπα , τα κλισέ η επιβολή της κυρίαρχης ιδεολογίας και αποτελεί έναν βασικό πυλώνα στήριξης της ανυπαρξίας πραγματικής ζωής.

Πως και τι όμως αποτελεί την οικογένεια και ποια είναι τα χαρακτηριστικά της . Η οικογένεια σε σχεδόν όλο τον πλανήτη , αποτελεί συνώνυμο της μαγικής λέξης που ονομάζεται γάμος . Ο γάμος λέγεται ότι αποτελεί την αρχή μιας καινούριας ζωής . Άλλα αλήθεια , για ποια καινούρια ζωή μιλάμε όταν ήδη τα άτομα που πρόκειται να παντρευτούν βρίσκονται είτε ένα βήμα μέσα στο θάνατο είτε ήδη είναι νεκροί ;

Όσο άφορα την έννοια του γάμου , αυτός αποτελεί στην πραγματικότητα την υποχρεωτική και δια του νόμου συμβίωση δυο ανθρώπων για πάντα χωρίς κανένα λόγο .

Ας αναφερθούμε πρώτα στο θέμα της νομικής πλευράς του γάμου . Άραγε έχει αναρωτηθεί κάποιος , πως είναι δυνατόν δυο άνθρωποι που έλκονται ο ένας για τον άλλο , έχουν κοινά ενδιαφέροντα ή είναι ερωτευμένοι , να τους επιβάλλεται σχεδόν με κάθε τρόπο και μέσο η νομική ένωση τους ;

Η σειρά είναι δεδομένη . Δυο άνθρωποι συνυπάρχουν , συμβιώνουν και μετά είναι δεδομένο ότι πρέπει να παντρευτούν ή να χωρίσουν . Δεν υπάρχει άλλος δρόμος για αυτούς . Αυτό το λένε όλοι . Το λέει η κοινωνία , η πολιτεία , υπάρχει στους θεσμούς , είναι νόμος . Ο κόσμος

ρωτάει : πότε θα παντρευτείτε ; είστε καιρό μαζί ; τι θα πει ο κόσμος ; δεν είναι καιρός να την αποκαταστήσεις ;

Με τον τρόπο αυτό και με όλη αυτή την πίεση από παντού ο γάμος πλέον θεωρείται δεδομένο και αποτελεί κλασικό στερεότυπο κάθε κοινωνίας και κάθε θρησκείας . Με αυτόν τον τρόπο μετά το σκαλοπάτι της εργασίας , ο άνθρωπος οδηγείται στο επόμενο σκαλοπάτι που τον οδηγεί στα σκαλιά της εκκλησίας .

Ο γάμος θεωρείται χαρά λες και πριν από αυτόν δεν μπορείς να είσαι χαρούμενος . Ο γάμος αποτελεί την απολυτή ολοκλήρωση , ενώ χωρίς αυτόν είσαι μισός . **ΕΙΝΑΙ ΛΟΓΟΣ ΥΠΑΡΞΗΣ**. Η χαρά του ανθρώπου και κυρίως της γυναίκας όταν παντρεύεται αποτελούν μοναδικό γεγονός και ισάξιο της επιτυχίας ως ο μοναδικός νικητής στην κλήρωση για το λαχείο . **Ο ένας είναι δεδομένο ότι πρέπει να ανήκει στον άλλο , άσχετα αν είναι φρίκη ο ένας στον άλλο να ανήκει και όλοι μαζί στο κράτος και την εκκλησιά που επισημοποιούν το γεγονός και επιβάλλουν και τους μετέπειτα κανόνες .**

Το γεγονός ότι αγαπάς κάποιον άνθρωπο και τον παντρεύτηκες σημαίνει ότι θα πρέπει να είσαι δεσμευμένος σε όλη σου τη ζωή με αυτόν . Σε διαφορετική περίπτωση υπάρχουν συνέπειες . Συνέπειες τόσο νομικές , όσο και κοινωνικές , άλλα και φυσικά οικονομικές . Τα πάντα είναι καθορισμένα από πριν και για τα δυο μέρη , καθώς και για όλο τον περίγυρο . Αποτέλεσμα μιας απλής ανθρωπινής σχέσης , αποτελούν χιλιάδες νομοί , υποχρεώσεις , δεσμεύσεις και κοινωνικά γεγονότα που πάνε πακέτο με το γεγονός . **Κάποιοι ορίζουν το γάμο ως την ένωση περιουσιακών στοιχείων και οικονομικών απολαβών . Αν κάποιος θέλει να σταματήσει μια ανθρωπινή σχέση πρέπει να έχει οπωσδήποτε δικηγόρο , υπομονή και γερά νευρά .**

Έκτος από όλα αυτά , άραγε έχει κανείς σκεφτεί για ποιο λόγο πραγματικά παντρεύονται δυο άνθρωποι ; Είναι άραγε αρκετός ο ερωτάς

και η αγάπη ; Φυσικά και όχι πλέον . Το χρήμα , το τι δουλειά κάνει ο καθένας , τι περιουσία έχει ο καθένας , ποια είναι η κοινωνική του θέση , ξεπερνούν συνήθως έρωτα και αγάπη . Ούτως ή άλλως είναι φυσιολογικό δυο άνθρωποι να μένουν μαζί για μια ζωή ; Είναι δηλαδή φυσιολογική η μονογαμία ή αποτελεί επιβολή της σύγχρονης κοινωνίας ; Άραγε αναρωτήθηκε κάποιος για αυτό ; Δεν υπάρχει λόγος να κάνει κανείς κάτι τέτοιο , γιατί οι ερωτήσεις ήδη έχουν απαντηθεί από την κυρίαρχη ιδεολογία και το χρήμα .

Με αυτό τον τρόπο ξαναγυρνάμε στο θέμα του συγγράμματος αυτού . Τι έχει απομείνει φυσιολογικό και τι ζούμε τελικά ; Δεν μπορούμε και δεν μας αφήνουν ούτε να έχουμε ελεύθερα τα αγνά αυτά συναισθήματα μας για έναν άλλο άνθρωπο . Αντιθέτως **ονοματοδοτούν τα συναισθήματα , τα καθορίζουν και τα επιβάλλουν με κάθε τρόπο ενταγμένα σε συγκεκριμένες νόρμες .**

Συνεχίζοντας στο ίδιο θέμα θα αναφερθούμε και στο οικονομικό του ζητήματος , το οποίο είναι άλλο ένα κομμάτι που καθορίζει το ζήτημα γάμος . Έτσι ένας γάμος περιλαμβάνει μια ολόκληρη βιομηχανία που πρέπει να ζήσει από αυτό . Ενδύματα , κέντρα διασκέδασης , εκκλησίες , στολισμοί , φωτογραφίσεις , βιντεοσκοπήσεις , ταξίδια και φυσικά η δημιουργία του νέου σπιτικού και η επίπλωση του που προαπαιτεί την ύπαρξη οικογενειακής εστίας , συνθέτουν ένα σκηνικό που παρασύρει ακόμα και τον πιο αρνητικό σε τέτοιου είδους καταναλωτική υστερία. Φυσικά όλα αυτά δε σταματάνε με την τέλεση του γεγονότος , άλλα συνεχίζονται καθ όλη τη διάρκεια του έγγαμου βίου . Ο γάμος και η οικογένεια άλλωστε αποτελεί ένα κομμάτι μόνο μιας ζωής που είναι σκηνοθετημένη άριστα , έτσι ώστε η υπερκατανάλωση για άχρηστους και δημιουργημένους λόγους να είναι συνεχής και αδιάλειπτη σε όλα τα στάδια της ζωής .

Ένα άλλο θέμα στο οποίο θα αναφερθούμε είναι και ο τρόπος και ο λόγος με τον οποίο καταλήγουν κάποιοι άνθρωποι να παντρευτούν . Η πίεση της κοινωνίας αρχίζει ως ένα αθώο αστείο από τα παιδικά χρόνια και συνεχίζεται αδιάλειπτα από όλους τους παράγοντες , θεσμοθετημένους και μη . Έτσι, εκκλησία , φίλοι , συγγενείς και άγνωστοι προτρέπουν με κάθε τρόπο στην τέλεση του μυστηρίου . Θα ακουστούν τόσες φιλοσοφίες , όπως : ο γάμος είναι αναγκαίο κακό , δε μπορείς να μείνεις μόνος για πάντα , η μοναξιά είναι κακός φίλος , χρειάζεσαι κάποιον να σε γιατροπορεύσει , αν δεν παντρευτείς πως θα κάνεις παιδιά κ.α. . Όλα αυτά φυσικά αποτελούν ερωτήματα τα οποία έχουν καθιερωθεί από την άρχουσα ιδεολογία και τα συμφέροντα .

Μέτα από όλα αυτά που αναφέρθηκαν όλοι ξεχνάμε τις βλαβερές συνέπειες που μπορεί να έχει ένας γάμος . Φυσικά δεν αναφερόμαστε στο διαζύγιο , στο οποίο θα αναφερθούμε εκτενώς στο τέλος αυτού του κεφαλαίου . Είναι απλό άλλα και αδιανόητο ταυτόχρονα υπό όλο αυτό το καθεστώς πλύσης εγκεφάλου , να καταλάβει κανείς τις συνέπειες . Ο γάμος προϋποθέτει κατ αρχήν την εφ όρου ζωής δέσμευση , και μάλιστα σε περίπτωση λύσης του γάμου , σε νομικές συνέπειες . Δηλαδή και μόνο με τον τρόπο που ξεκινάει είναι παράλογος και αφύσικος . **Η αγάπη ή ο ερωτάς για έναν άνθρωπο πρέπει να είναι παντοτινή δια του νόμου και σε διαφορετική περίπτωση να έχει νομικές συνέπειες .** Άραγε ποιο άλλο άρρωστο μυαλό πέραν του ανθρώπου θα μπορούσε να σκεφτεί κάτι τέτοιο ; Δεν έφθαναν όλα τα άλλα που μπήκαν σε αυτόν το δρόμο , πρέπει και οι άπλες ανθρώπινες σχέσεις να ενταχθούν σε συγκεκριμένα καλούπια . **Δεν αποτελεί δηλαδή φυσιολογικό το γεγονός ότι δυο άνθρωποι είναι άπλα ερωτευμένοι και αγαπημένοι , πρέπει να είναι και δεσμευμένοι από το κράτος και την εκκλησία .**

Ο γάμος αποτελεί για την κοινωνία , ένα απαραίτητο κομμάτι για το στάδιο της “ολοκλήρωσης” που ονομάζεται συνολικά οικογένεια . Η

οικογένεια σε συνδυασμό με το γάμο αποτελείται από παραμέτρους που ολοκληρώνουν ένα στερεοτυπικό και νομικό κατασκεύασμα . Δεν αφήνεται ο άνθρωπος να δράσει αυτοβούλως και φυσιολογικά σύμφωνα με το ένστικτο , άλλα καθοδηγείται σε κάθε στάδιο της προσωπικής πλέον ζωής του .

Ως τελευταίο κομμάτι αυτού που ονομάζουμε έγγαμος βίος αποτελεί και το λεγόμενο “αρνητικό” τμήμα του , δηλαδή το διαζύγιο . Αφού οδηγήθηκαν αναγκαστικά στο γάμο , είναι δεδομένο ότι το μεγαλύτερο κομμάτι των παντρεμένων θα οδηγηθεί στο διαζύγιο , το οποίο έχει διάφορες μορφές τυπικές και άτυπες .

Η κλασική και τυπική μορφή που έχει και σαφή νομική υπόσταση ονομάζεται διαζύγιο . Αποτελεί την κατάσταση κατά την οποία ολόκληρο αυτό το οικοδόμημα που έχτισε μια ολόκληρη κοινωνία καταρρέει , άλλα φταίχτης δεν είναι ούτε αυτός που το δημιούργησε , άλλα αυτοί οι δυο άνθρωποι που δέχονται και όλες τις συνέπειες .

Το διαζύγιο έχει τόσες παραμέτρους (μπορεί και περισσότερες) όσες και ο γάμος . Αποτελεί την πτώση ενός παλατιού που με τόσο κόπο έκτιζε η κοινωνία στην άμμο . Την κατάρρευση ενός γίγαντα με γυάλινα άλλα και ψεύτικα ποδιά .

Το διαζύγιο αποτελεί το αποτέλεσμα μιας υποχρεωτικής χωρίς λόγο συμβίωσης που ονομάστηκε γάμος . Όταν κάτι λαμβάνει το χαρακτήρα του υποχρεωτικού , του απαραίτητου , του καταναγκαστικού , του μονόδρομου , του σκοπού της ζωής χωρίς να στηρίζεται πουθενά , μετουσιώνοντας μια απλή καθαρή και ανιδιοτελή σχέση , σε μια υποχρεωτική σύμπραξη δυο μερών , τότε είναι αυτονόητο , ότι αυτό κάποια στιγμή θα αποτελέσει παρελθόν .

Ένας γάμος περιλαμβάνει υποχρεωτικά στοιχεία όπως ο καταναγκασμός , η καθημερινή υποχρεωτική συμβίωση με ένα άλλο άτομο στον ίδιο χώρο , η μονογαμία , οι κοινωνικές σχέσεις με συγκεκριμένο τρόπο και

με συγκεκριμένους ανθρώπους , η έλλειψη ελευθερίας , οι οικονομικές δυνατότητες του ζευγαριού , η επιβολή του ενός στον άλλο προκειμένου να διατηρηθεί , καθώς και άλλα στοιχεία τα οποία αντίκεινται στην ανθρωπινή ιδιοσυγκρασία και την απλή φυσιολογική έλξη δυο ανθρώπων με αμοιβαία αισθήματα .

Αναρωτήθηκε άραγε κανείς για τις συνέπειες που φέρνει το έκτρωμα του γάμου που ονομάζεται διαζύγιο και οι παράμετροι του ; Σκέφτηκε κανείς τι υπάρχει πίσω από αυτό ;

Ξεκινώντας από το ζήτημα της απιστίας , η οποία συχνά κατονομάζεται ως αιτία διαζυγίου , θα αναφερθούμε ξανά στο ζήτημα της συντροφικότητας και της μονογαμίας . Είναι φυσιολογικό άραγε να ζούμε με έναν μόνο άνθρωπο για μια ζωή ; Από εκεί ξεκινάνε και καταλήγουν όλα .Όσο φυσιολογικό είναι ο γάμος άλλο τόσο είναι και ένα αποτέλεσμα του , το διαζύγιο . Όσο φυσιολογική είναι λοιπόν η μονογαμία , άλλο τόσο φυσιολογικό είναι και το διαζύγιο . Έτσι η απιστία αποτελεί ένα βασικό λόγο για τον οποίο χωρίζουν τα δυο ζευγάρια . Έτσι , όποιος απιστεί σε ένα γάμο είναι δακτυλοδεικτούμενος , κατακριτέος και το ζευγάρι οδηγείται σε διαζύγιο .

Άλλη παράμετρος που είναι διαζύγιο άλλα χωρίς την τυπική του μορφή , είναι η διάσταση και ο λευκός γάμος . Ένα ζευγάρι φτάνοντας κάποια στιγμή στο τέλμα , εξαιτίας του ίδιου του θεσμού , οδηγείται είτε σε διάσταση , είτε σε λευκό γάμο . Και τα δυο είναι τα αποτελέσματα ενός αποτυχημένου θεσμού που ονομάζεται γάμος . Ένα ζευγάρι καταλαβαίνει ότι δε μπορεί να βρίσκεται μαζί και ψάχνει για εναλλακτικές λύσεις που ουσιαστικά αποτελούν ένα άτυπο διαζύγιο . Όλα αυτά οδηγούν χωρίς λόγο σε συγκρούσεις μεταξύ του ζευγαριού , ψυχρότητα και στο τέλος στην ύπαρξη ελαττωματικών και προβληματικών σχέσεων που φέρνουν την απάθεια στην οικογένεια και προβλήματα στα παιδιά . Όπως καταλαβαίνουμε το διαζύγιο με τις

μορφές του και τις παραμέτρους του , οδηγεί σε μια άνευ λόγου διαταραχή και διαστρέβλωση των σχέσεων . Η διαταραχή αυτή έχει ως πραγματική αιτία το γάμο .

Το πανηγύρι δεν τελειώνει εδώ . Ο όρος χωρισμένοι γονείς κατατρώνει τη σάρκα όλης της οικογενείας . Τα παιδιά όπως είναι φυσικό υποφέρουν περισσότερο . **Ποιος νοιάζεται όμως για τους ανθρώπους ;** Αρκεί να υπάρχει τόσο ο θεσμός του γάμου όσο και αυτός του διαζυγίου . Αρκεί να μπορεί να επιβιώνει το σύστημα . Ο χωρισμένος γονέας , ο άνθρωπος δηλαδή που άπλα λοξοδρόμησε από τον παρουσιαζόμενο ως μονόδρομο του γάμου , απορρίπτεται από την κοινωνία , άλλα και από το στενό του περίγυρο . Η μάνα κατά κανόνα παίρνει τα παιδιά , λες και αυτά αποτελούν παρελκόμενο που κάποιος άλλος αποφασίζει για τις ζωές τους . Τα παιδιά ζουν με το στίγμα των χωρισμένων γονέων , λες και αυτό σημαίνει κάτι . Άραγε τι διαφορά μπορεί να έχουν από από τα παιδιά γονέων που ήταν σε γάμο ;

Φυσικά , υπάρχει για ακόμη μια φορά ένας κύκλος παρατρεχάμενων επαγγελμάτων , οι ασκούντες των οποίων , επωφελούνται οικονομικά από αυτά , δημιουργώντας μια ακόμη βιομηχανία . Δικηγόροι , σύμβουλοι γάμου , ψυχολόγοι και άλλοι είναι χαρακτηριστικά τους παραδείγματα . **Είναι πραγματικά απίθανο να σκεφτεί κάποιος τι δημιουργείται και τι αποτελεί παρακλάδι ενός άρρωστου εξ αρχής θεσμού που ονομάζεται γάμος .**

Παράμετροι αυτού που ονομάζουμε οικογένεια αποτέλεσαν και αποτελούν και οι διάφοροι παραδοσιακοί άλλα και νεότεροι τύποι οικογενείας . Αυτοί οι τύποι οικογενείας καθορίστηκαν και καθορίζονται από τις υπάρχουσες καταστάσεις και συμφέροντα κάθε εποχής . Έτσι λειτούργησε ο πατριαρχικός τύπος οικογενείας , όπου ο μεγαλύτερος άντρας του σπιτιού ήταν ο αρχηγός της οικογενείας , ο μητριαρχικός τύπος οικογενείας όπου η μεγαλύτερη γυναίκα του σπιτιού ήταν ο

αρχηγός της οικογενείας , υπήρξαν και άλλοι τύποι οικογενείας , ενώ στη σύγχρονη εποχή η θρησκεία , η διαφήμιση , το κράτος καθώς και άλλοι θεσμοί και συμφέροντα υποδεικνύουν και καθορίζουν τον τρόπο λειτουργίας μιας οικογενείας .

Έτσι , τα χαρακτηριστικά της σύγχρονης οικογενείας ποικίλλουν ανάλογα με το που ζει η κάθε οικογένεια και ποιοι τυπικοί και άτυποι θεσμοί επικρατούν σε αυτήν την κοινωνία . Τα μοντέλα των " σύγχρονων " οικογενειών τείνουν να σχετίζονται με τη ζωή που επικρατεί γενικά στις σύγχρονες κοινωνίες . Χαρακτηριστικά αυτών των οικογενειών , είναι το γεγονός ότι η μητέρα εργάζεται , ότι στο ίδιο σπίτι μένουν μόνο δυο γενιές , το ότι τα παιδιά δεν είναι πολλά (κατά μέσο όρο ούτε δυο) και περιλαμβάνουν και πλήθος άλλων χαρακτηριστικών που αλλάζουν σύμφωνα με τους θεσμούς και τα συμφέροντα .

Η εργαζόμενη μητέρα , είναι μια παράμετρος που έχει χαρακτηρίσει δραστικά τη σύγχρονη οικογένεια . Ο ρόλος της μητέρας έχει πλέον χαρακτηριστεί υποχρεωτικά ως ποικιλόμορφος , και είναι φυσικά προκαθορισμένος και κατευθυνόμενος . Η γυναίκα καθιερώθηκε να δουλεύει και μάλιστα εκτός σπιτιού , από την εποχή της βιομηχανικής επανάστασης . Αυτό έγινε γιατί υπήρξε τότε η ανάγκη παραγωγής πολλών αγαθών (στη συντριπτική τους πλειοψηφία άχρηστων και άπλα καταναλωτικών) και δημιουργήθηκε το λεγόμενο κεφάλαιο , το οποίο ανήκε σε λίγους ανθρώπους , οι οποίοι είχαν την ανάγκη μεγάλης παράγωγης αγαθών για να αυξήσουν το κεφάλαιο τους . **Όλα αυτά παρουσιάστηκαν ως γυναίκεια χειραφέτηση και ανάγκη της γυναίκας** . Έτσι τοποθέτησαν τη γυναίκα στην αγορά εργασίας με έναν όμορφα παρουσιασμένο τρόπο . Αυτό είχε ως συνέπεια για πολλά χρόνια , η γυναίκα αντί για χειραφετημένη , να αναγκάζεται να προσφέρει τόσο μέσα στο σπίτι , όσο και έξω από αυτό με συνέπεια τελικά να καταστεί σκλάβα και όχι χειραφετημένη γυναίκα . Παράλληλα η απομάκρυνση της

γυναίκας από το σπίτι δημιούργησε και προβλήματα στην οικογένεια . Η απουσία της από το σπίτι δημιούργησε προβλήματα στα παιδιά , αλλά και στο σύζυγο . Αυτό έγινε τόσο λόγω της μη φυσικής παρουσίας , άλλα και λόγω της κούρασης της από τον τετραπλό ρόλο (σύζυγος , μητέρα , εργαζόμενη , οικιακές εργασίες) στον οποίο έπρεπε να αντεπεξέλθει . Στις νεότερες κοινωνίες η απουσία της γυναίκας από το σπίτι με την παράλληλη απουσία της τρίτης γενιάς (πάππους,γιαγιά) , αποτέλεσε ένα τεράστιο πρόβλημα δημιουργώντας νέες αφύσικες καταστάσεις . Τώρα κατέστη αναγκαίο , να υπάρχουν στο σπίτι και άλλοι άνθρωποι , προκειμένου να προσέχουν τα παιδιά (υπηρεσίες φύλαξης) , τα παιδιά υποχρεώθηκαν να αποχωριστούν του σπιτιού τους ακόμα και από ηλικία έξι μηνών!!!!(παιδικοί σταθμοί) , ενώ η απουσία της τρίτης γενιάς από το σπίτι δημιούργησε μια γενιά απαθών παππούδων και γιαγιάδων ως προς τη φροντίδα των εγγονιών τους . Όλα αυτά παρουσιάζονται όχι μόνο ως φυσιολογικά για το νέο τύπο οικογενείας άλλα και ως απολυτά σωστά και προοδευτικά . Με αυτόν τον τρόπο λένε το παιδί ανεξαρτητοποιείται ενώ στην πραγματικότητα αποκόβεται από την οικογένεια του και μαθαίνει από νωρίς το δύσκολο άλλα και αφύσικο δρόμο της μοναξιάς .

Η παρουσία δύο γενεών στο σπίτι είναι μια άλλη παράμετρος της σύγχρονης οικογενείας . Σήμερα στο ίδιο σπίτι κατά κανόνα μένουν μόνο οι γονείς με τα παιδιά . Αυτό οδήγησε σε διάφορα βασικά ζητήματα που ήδη αναφερθήκαμε και λόγω της απουσίας της μητέρας από το σπίτι . Τα παιδιά τώρα μεγαλώνουν με ξένους ανθρώπους . Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στην περίπτωση της λεγόμενης τρίτης ηλικίας . Στη σύγχρονη κοινωνία έχει καταστεί συνήθεια η απουσία της από το σπίτι των παιδιών τους . Πλέον ο καθένας πρέπει να μεγαλώνει μόνος του , στη “δίκη του οικογένεια” . Αυτό έχει αποφέρει ως αποτέλεσμα την αποξένωση μεταξύ των δυο συγγενικών γενεών . Οι μεγαλύτεροι

ιδιαίτερα , νιώθουν πλέον ξένοι και όσο μεγαλώνουν και παρουσιάζονται προβλήματα , αντί να συνυπάρχουν με τα παιδιά τους , αφήνονται είτε μόνοι , είτε σε ιδρύματα (γηροκομεία κ.α.) . Έτσι έχει δημιουργηθεί άλλη μια αφύσικη κατάσταση , κατά την οποία η τρίτη γενεά μένει μόνη ή φιλοξενείται μαζί με άγνωστους σε γηροκομεία . Όλα αυτά χαρακτηρίζονται απολύτως φυσιολογικά . **Δηλαδή είναι φυσιολογικό να αφήνεις τη μητέρα σου και τον πάτερα σου να πεθαίνουν σε ένα ίδρυμα ή να ζουν άρρωστοι μόνοι τους .** Φυσικά , όπως και σε καθετί , έχει αναπτυχθεί και εδώ μια ακόμη βιομηχανία (γηροκομεία , άτομα για φύλαξη- συντροφιά!!! , καθαριότητα κ.α.) , αφού οτιδήποτε γίνεται σε αυτήν την τόσο φυσιολογική κοινωνία γίνεται για τα χρήματα .

Άλλο ένα βασικό χαρακτηριστικό αυτής της σύγχρονης οικογενείας , είναι το γεγονός ότι αυτή έχει συνήθως μέχρι δυο παιδιά . Είναι πλέον δεδομένο ότι τα παιδιά είναι πάνω από όλα μια μεγάλη οικονομική επιβάρυνση . **Και πως να μην είναι αλήθεια άραγε , όταν όπως προαναφέραμε ήδη , όλα σε αυτήν την κοινωνία είναι συνδεδεμένα με το χρήμα και οι δημιουργηθείσες ανάγκες , είναι ατελείωτες . Άραγε όμως μια οικογένεια θα ήταν πιο ευτυχισμένη αν ήταν σε ένα σπίτι γεμάτο άχρηστα καταναλωτικά αγαθά ή όταν είναι γεμάτο παιδιά;** Η όλη φυσικότητα του τρόπου ζωής και η οικονομικές επιβαρύνσεις για καθετί , έχουν δημιουργήσει μια αρνητική και διστακτική διάθεση όσο άφορα τον αριθμό των παιδιών . Η φυσική δηλαδή εξέλιξη κάθε έμβριου όντος να δημιουργεί απόγονους περνάει στη σύγχρονη κοινωνία από χίλια κόσκια . Για να τεκνοποιήσει άπλα ένα ζευγάρι πρέπει να σκεφτεί πέρα από το οικονομικό : που θα αφήσει το παιδί , πόσο μεγάλο σπίτι πρέπει να έχει , σε τι κόσμος θα φέρει το παιδί του , σε τι σχολείο θα πάει καθώς και άλλα τόσα πράγματα . Όσο για τον αριθμό , υπάρχει η άμεση απάντηση : Όποιος κάνει πολλά παιδιά είναι τρελός και ανεύθυνος !!! Η χαρά πλέον και το ένστικτο έχει μετατραπεί σε τρέλα και ανευθυνότητα ,

ενώ σε κάποιες χώρες υπάρχουν και νομικές κυρώσεις για όσους κάνουν πολλά παιδιά !!! Ποιός όμως έχει σκεφτεί ότι στην πραγματικότητα τα παιδιά χρειάζονται μόνο αγάπη και κάποια βασική φροντίδα ; Αυτά είναι σκέψεις ξεχασμένες και μπορεί και να έχουν εξαφανιστεί από την ανθρωπινή σκέψη και το ένστικτο . Ένα παιδί που έχει τα βασικά και αυτά είναι στεγή , τροφή και καθαρό νερό είναι στην πραγματικότητα πιο ευτυχισμένο από ένα παιδί εγκλωβισμένο μόνο του χωρίς αδέρφια σε μια κοινωνία που ούτως ή άλλως έχει εγκλωβίσει κάθε πιθανότητα διαφυγής προς μια φυσική και φυσιολογική ζωή . Είναι και αυτό ένα θέμα με τόσες προεκτάσεις που αλληλοσυμπληρώνουν το παζλ αυτής της πολυσύνθετα κατευθυνόμενης κοινωνίας .

Τα πρότυπα αγάπης και οικογένειας παρουσιάζονται σε κάθε στιγμή της ζωής μας . Η διαφήμιση , τα ΜΜΕ , και όλοι οι θεσμοί καθοδηγούν μια συγκεκριμένη κατάσταση . Τα ζευγάρια έχουν συγκεκριμένο τρόπο ομιλίας και συμπεριφοράς μεταξύ τους . Τίποτε δε μένει στο ένστικτο . Η σχέση σε ένα ζευγάρι πρέπει να είναι προκαθορισμένη . Οι τρόποι επιρροής είναι τόσοι πολλοί που θα μπορούσε κάποιος να γράψει ένα βιβλίο ξεχωριστά για κάθε κομμάτι της ανθρωπινής ζωής . Η σχέση πρέπει να είναι παντοτινή , το ζευγάρι πρέπει να επικοινωνεί , άλλα και δεν πρέπει για να μη βαριέται ο ένας τον άλλο , πρέπει να είναι αυτόνομοι άλλα πρέπει να είναι και μαζί , πρέπει να δουλεύουν και οι δυο άλλα δεν πρέπει να έχουν κοινό πορτοφόλι , δεν πρέπει να απιστήσουν άλλα μια απιστία μπορεί και να μην είναι για κακό , ως ζευγάρι στις κοινωνικούς τους συναναστροφές πρέπει να είναι αγαπημένοι άλλα όχι κολλημένοιΑυτό το τηλεκατευθυνόμενο δε σταματάει ποτέ . Αυτό έχει ως αποτέλεσμα ένα τόσο αγνό συναίσθημα όπως ο ερωτάς και η αγάπη να αποτελούν έναν συνοθύλευμα από επιβολές και κατευθύνσεις . Τίποτε δεν πρέπει να παραμείνει απλό .

Οι ρόλοι επίσης στην οικογένεια είναι δομημένοι με συγκεκριμένο τρόπο . Ο πατέρας κάνει καριέρα , φέρνει χρήματα στο σπίτι , πηγαίνει τα παιδιά σε αθλητικές δραστηριότητες , βλέπει τηλεόραση στον ελεύθερο χρόνο , ταξιδεύει , έχει συγκεκριμένες καταναλωτικές συνήθειες , επιβαρύνεται των ευθυνών κ.α. Η μητέρα δουλεύει πλέον και αυτή άλλα είναι παράλληλα και μητέρα , κάνει τις δουλειές του σπιτιού άλλα βγαίνει και έξω , έχει και αυτή συγκεκριμένες καταναλωτικές συνήθειες και επιβαρύνεται και με την ανατροφή των παιδιών . Τέλος το παιδί πηγαίνει σχολείο , παίζει με τους φίλους του ή μόνος του , είναι ο πιο σκληρά εργαζόμενος και έχει πολλές εξωσχολικές και μετασχολικές δραστηριότητες , διαβάζει , ασχολείται με τον αθλητισμό και έχει και αυτό συγκεκριμένες καταναλωτικές συνήθειες . Αυτοί είναι μόνο κάποιοι από τους βασικούς σημεία των ρόλων που έχει κάθε μέλος μιας οικογενείας .

Η οικογένεια βεβαία αποτελεί πάνω από όλα αντί για ευχαρίστηση ένα συνοθύλευμα υποχρεώσεων οι οποίες είναι εν κατακλείδι ανύπαρκτες και γίνονται θέλω , πιστεύω και πρέπει πνίγοντας στο τέλος την ανθρωπινή προσωπικότητα . Όλα αυτά αποτελούν το λεγόμενο λούκι που μπαίνει κάποιος , γνωρίζοντας συνήθως από πριν τα επόμενα στάδια . Οι υποχρεώσεις αυτές δημιουργούν ψυχαναγκαστικές καταστάσεις , του τύπου να μεγαλώσω τα παιδιά μου με αυτόν τον τρόπο , να κάνω για τον άνδρα μου αυτά , για τη γυναικά μου αυτά , να μην κάνω κάποια άλλα , να αποκαταστήσω τα παιδιά μου , να πάρω σπίτι , να βρω δουλειά στα παιδιά μου με κάθε τρόπο , να κάνω τα παιδιά μου ηθικά ή ανήθικα που να μπορούν να επιβιώσουν ή όχι εις βάρος άλλων παιδιών , να έχω δουλειά , να έχω καλή δουλειά , να βγάζω πολλά λεφτάκαι για άλλη μια φορά το ατελείωτο συνεχές πρεσαρισμένα , το οποίο πέραν της φυσικότητας στο τέλος δημιουργεί και ψυχοσωματικές αρρώστιες .

Οι τρόποι ζωής ανάλογα με το χώρο διαμονής διαφοροποιούν και αυτοί την έννοια της οικογενείας , σχέσεων και την ανατροφή των παιδιών . Έτσι ως κύριοι τρόποι ορίζονται η ζωή στο χωριό και η ζωή στην πόλη . Το χωριό έχει πιο συντηρητικά χαρακτηριστικά λιγότερες " ευκαιρίες " άλλα προσφέρει μια πιο ήσυχη ζωή , περιλαμβανόμενης την επαφή με τη φύση με περισσότερο παιχνίδι για τα παιδιά . Η ζωή στην πόλη χαρακτηρίζεται από περισσότερες ευκαιρίες , καλύτερη διασκέδαση, λιγότερες δυνατότητες διαφυγής και εκλείπει η κλειστή κοινωνία του χωριού . Όλος αυτός ο διαχωρισμός δεν είναι τίποτε άλλο από μια τεχνητή κατάσταση που δημιουργεί διαφορετικούς δρόμους οι οποίοι είναι για άλλοι μια φορά επιβαλλόμενοι . Είναι γεγονός βέβαια ότι η ζωή στην πόλη και ειδικότερα σε μια πολυκατοικία αποτελεί μνημείο αφύσικης ζωής . Ο άνθρωπος δεν πατάει πλέον στη γη , άλλα μένει εγκλωβισμένος στον όροφο κάποιας πολυκατοικίας ή κάποιου ουρανοξύστη . Το όχημα για τις μετακινήσεις του δεν είναι τα πόδια του , αλλά το αυτοκίνητο . Οι δουλειές στην πόλη είναι στη συντριπτική τους πλειοψηφία αποκομμένες από οτιδήποτε παραγωγικό . Η ζωή έχει γρήγορους ρυθμούς . Μέσα σε αυτήν τη ζωή είναι δεδομένο ότι μια οικογένεια αποξενώνεται πολύ πιο εύκολα και γρήγορα τόσο από τη φύση όσο και από τους ανθρώπους .

Τελειώνοντας το κεφάλαιο οικογένεια θα υπενθυμίσουμε ότι οι παράμετροι είναι ατελείωτοι και δε μπορούν να διατυπωθούν ,όπως και για κάθε κατηγορία σε ένα σύγγραμμα . Το μόνο σίγουρο είναι ότι εύκολα και γρήγορα αποδεικνύεται το γεγονός ότι σε κάθε βήμα της ζωής και σε κάθε δημιουργούμενο θεσμό η δυνατότητα διαφυγής από τα δεσμά της επιβολής είναι σχεδόν αδύνατη . **Ο άνθρωπος δεν πρέπει να σκέφτεται και να αισθάνεται . Πρέπει μόνο να υπακούει . Η ζωή του αποτελεί μόνο ένα μέσο για την επιβολή κανόνων για το κέρδος των άλλων .**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΦΥΣΗ-ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Από αυτό το βιβλίο , το οποίο αναφέρεται στη σχέση του ανθρώπου με το φυσιολογικό , δε θα μπορούσε να λείψει κάτι που ουσιαστικά καθορίζει την έννοια του φυσιολογικού . Αυτό δεν είναι άλλο , από τη φύση και το περιβάλλον , έμβιο και μη , στο οποίο φυσικά ανήκει και ο άνθρωπος .

Ο άνθρωπος παρότι που πλέον ξεκάθαρα πιστεύει ουσιαστικά ότι δεν είναι ένα κομμάτι της φύσης , άλλα κάτι πέρα και πάνω από αυτήν , δεν έπαψε ποτέ να αποτελεί ένα από τα πολλά έμβια όντα της , παρότι εμφανίστηκε πολύ αργά στον πλανήτη γη , και ενώ αυτός είχε εξελιχθεί σε μεγάλο βαθμό . Είναι μάλλον φυσιολογικό ένα έμβιο ον να προσπαθεί να κυριαρχήσει σε ένα κομμάτι μιας έκτασης και να είναι αυτό που καθορίζει τις συνθήκες . Ωστόσο , δεν είναι καθόλου φυσιολογικό και μάλιστα για ένα νοήμων , όπως θέλει να λέγεται , ζώο να καταστρέφει αλόγιστα , να επεμβαίνει παντού , να εκμεταλλεύεται τα πάντα και να επεκτείνεται στο βαθμό που κάνει ο άνθρωπος . Όπως δεν είναι καθόλου φυσιολογικό , το να πιστεύει ο άνθρωπος ότι μπορεί να ζει πέρα και πάνω από τη φύση , ότι πρέπει να ζει πολλά χρόνια , ότι είναι ο πιο σημαντικός στον πλανήτη , ότι ουσιαστικά όλα γίνονται για αυτόν και κινούνται γύρω από αυτόν , ότι τέλος , το παρελθόν , το παρόν και το μέλλον οριοθετούνται γύρω του . Όλα αυτά τα σημεία , αναφέρονται ξεκάθαρα στην αφύσικη θεώρηση και δράση της

ανθρώπινης σκέψης και πρακτικής . Καθορίζουν και μεταμορφώνουν την ανθρώπινη προσωπικότητα σε κάτι το αφύσικο , το οποίο αποτελεί και το θέμα αυτού του βιβλίου . Έτσι , είναι απαραίτητο και κομβικό να το αναλύσουμε στη συνέχεια .

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΟΛΑ

Η θέση του ανθρώπου στο περιβάλλον , θα παρουσιαστεί στη συνέχεια με χαρακτηριστικές πτυχές του ζητήματος που οδηγούν σε συγκεκριμένα παραδείγματα και καταστάσεις .

Ο άνθρωπος ζει πλέον έξω και πάνω από τη φύση . Ζει σε τεράστια αστικά κέντρα , περιχαρακωμένος και προστατευόμενος από κάθε φυσικό κίνδυνο . Για να το πετύχει αυτό , δημιούργησε πολυκατοικίες , όπου ζει σε σπίτια κλουβιά . Τα έφτιαξε , απομακρύνοντας από κοντά του καθετί φυσικό , όπως το χώμα που πατάμε , τα φυτά , τα ζώα που ζουν μέσα στη φύση . Η απομάκρυνση αυτή έγινε βίαια και σε απόλυτο βαθμό . Οι ελάχιστες οάσεις πράσινου , είναι και αυτές τεχνητά και αφύσικα φτιαγμένες , ενώ κάποια ελάχιστα κατοικίδια κυκλοφορούν ελεύθερα μέσα στις πόλεις λόγω την εκδίωξη τους από τα πρώην αφεντικά-ανθρώπους . Ανάλογα φαινόμενα συμβαίνουν πλέον και στις μικρές κοινότητες (χωριά) που ζει ο άνθρωπος . Οι καλλιέργειες και η εκτροφή αγροτικών ζώων , έχουν απομακρυνθεί σταδιακά από τον τόπο κατοικίας . Τα σπίτια στα χωριά ακολουθώντας φασόν εξέλιξη , γεμίζουν μπετόν , γίνονται τεράστια , περιφραγμένα και όλο πιο προστατευόμενα και απομονωμένα από το φυσικό περιβάλλον .

Ένα άλλο χαρακτηριστικό του σύγχρονου ανθρώπου , είναι η επίτευξη μακροζωίας . Ένας βασικός τρόπος με τον οποίο επιτυγχάνεται αυτό , είναι η θέση του , η οποία λογίζεται πέρα και πάνω από κάθε άλλο είδος .

Προκείμενου να προστατευτεί και να κυριαρχήσει ο άνθρωπος , δε θεωρεί ότι έχει σημασία κάποια άλλη ζωή πέραν της δίκης του . Θεωρείται ιδιαίτερα φυσικό να ζει πολλά χρόνια , και για το σκοπό αυτό είναι ικανός να σκοτώνει χωρίς λόγο δυνητικούς εχθρούς όπου τους συναντά (άγρια ζώα , φίδια, μεγάλα ζώα της θάλασσας κ.α.) . Είναι φυσιολογικό το να ζεις μέχρι μια ηλικία . Στη παράταση της ζωής επιδρούν παράγοντες , όπως το γεγονός ότι η ζωή πρέπει να διαρκεί πολύ , λες και θα είναι καλύτερη . Στην πορεία αυτή δημιουργήθηκε ο καρκίνος και οι θεραπείες του που πέραν των άλλων παρατείνουν τη μίζερη ζωή μας . Μια ζωή στην οποία δε μας ενδιαφέρει το παρόν , άλλα το αν θα πάρουν τα παιδιά μας σύνταξη , τι θα γίνει στο μέλλον , πως θα κάνουμε σχέσεις τώρα για να αποκομίσουμε οφέλη στο μέλλον , πως δε θα αγωνιστούμε για να έχουμε ένα συντηρητικό μέλλον κ.α. Το φυσιολογικό είναι να δεχόμαστε την ύπαρξη και των άλλων όντων , καθώς και το γεγονός ότι δεν είμαστε οι κυρίαρχοι στον πλανήτη , τον οποίο ισοπεδώνουμε για να επικρατήσει το δικό μας είδος .

Ένα ακόμη στοιχείο της σύγχρονης ανθρωπινής προσωπικότητας , είναι η μάταιη χρήση εκ μέρους του , διάφορων φυσικών πόρων . Ο άνθρωπος αδιαφορεί και εκμεταλλεύεται τη φύση , σκοτώνοντας ζώα για να τα χρησιμοποιήσει ως ρούχα παρότι δεν τα χρειάζεται (γούνες) . Κατασκευάζει θερινές κατοικίες ανάπαυσης , ενώ δεν του είναι απαραίτητες . Διαμένει σε τεράστιες οικίες χωρίς λόγο , δεσμεύοντας και καταστρέφοντας φυσικούς πόρους . Χρησιμοποιεί καλλιέργειες για να παράγει ενεργεία . Υπερκαταναλώνει με μανία καθετί προκείμενου να του παρέχει μια ψεύτικη και ανούσια ευχαρίστηση . Ασχολείται με πράγματα τα οποία ονομάζει χόμπι που προϋποθέτουν επιπλέον κατανάλωση και άρα επιπλέον πόρους . Πλουτίζει ασύστολα και χωρίς λόγο , καταστρέφοντας το περιβάλλον . Καταστρέφει τεράστιες εκτάσεις κατά τη διάρκεια πολέμων . Συνδέει τη χρήση και τη δημιουργία

ενέργειας μόνο με το κέρδος . Απορρίπτει στο περιβάλλον τεράστιες ποσότητες σκουπιδιών . Βρίσκει , εφευρίσκει , κατασκευάζει , ανακαλύπτει και πουλά οτιδήποτε , χρησιμοποιώντας άλογα τους φυσικούς πόρους . Χρησιμοποιεί ζώα για τη συντροφιά του και φυτά για την παρέα του , ως το μοναδικό επίκεντρο της οικουμένης . Κάνει πράγματα για να ικανοποιήσει την περιέργεια του . **Είναι λοιπόν φανερό ότι για τον άνθρωπο δεν έχει τίποτε άλλο σημασία από το είδος του και την ικανοποίησή του .** Ο άνθρωπος ζει ξεκάθαρα πάνω από τη φύση . Όλα γίνονται με γνώμονα αυτόν . Νομίζει ότι είναι το κέντρο του κόσμου . Όλα αυτά καθώς και δεκάδες άλλες καταστάσεις , αποδεικνύουν τη ματαιότητα του τρόπου λειτουργίας του ανθρώπου και τις καταστροφικές συνέπειες του για το περιβάλλον .

Αν όλα αυτά που αναφέραμε για το περιβάλλον που ζει , τη μάταιη χρήση φυσικών πόρων για κάθε παράλογο λόγο , και την με κάθε τρόπο επίτευξη μακροζωίας , δεν αποτελεί το λιγότερο σημάδι μαζικής παράκρουσης και παράνοιας , τότε ο ήλιος βγαίνει από τη δύση και ο ουρανός είναι πράσινος . Η ανθρωπινή φύση καθοδηγούμενη από συγκεκριμένα συμφέροντα , έχει αναχθεί σε θεότητα που διατάζει και εφαρμόζει ως δικτάτορας τις βουλές μιας αφύσικης άλλα και ανώμαλης πλέον ανθρώπινης φύσης , πάνω τόσο στο περιβάλλον άλλα και στον ίδιο τον άνθρωπο .

ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Ο άνθρωπος λοιπόν επεμβαίνει σε οτιδήποτε μπορεί να φανταστεί κανείς σε ότι μπορεί να ονομαστεί περιβάλλον . Χρειάζεται ενεργειακά

πρώτα από όλα για να παράγει . Έτσι ψάχνει , ανακαλύπτει , εφευρίσκει και πάνω από όλα χρησιμοποιεί οτιδήποτε μπορεί να του προσφέρει ενέργεια . Υπέδαφος , ορυκτά , φυσικό αέριο , πετρέλαιο , είναι το ένα κομμάτι . Έδαφος , καλλιέργειες , ξυλεία , νερό , ποτάμια είναι το άλλο . Αέρας , ήλιος το τελευταίο . Όλα αυτά φθάνει να τα καταναλώνει σε τεράστιο βαθμό , εξαντλώντας τα , καταστρέφοντας εκτάσεις και πάνω από όλα απομυζώντας τα και μολύνοντας το περιβάλλον με τη χρήση της ενέργειας που χρησιμοποιεί . Η μόλυνση και η καταστροφή του περιβάλλοντος , τελικά επιστρέφει ως μπούμερανγκ σε αυτόν δημιουργώντας του άλυτα προβλήματα . Έτσι , ο αέρας που αναπνέει είναι μολυσμένος , δημιουργώντας του προβλήματα υγείας . Το ίδιο συμβαίνει και με το νερό , το οποίο αποτελεί πρωταρχική πηγή ζωής και συμβάλλει απόλυτα με τη χρήση του στην παράγωγη των απαραίτητων αγαθών για τη διατροφή του ανθρώπου . Οι αλλαγές στο κλίμα , η τρύπα του όζοντος , το φαινόμενο του θερμοκηπίου κ.α. , είναι τα επιβεβαιωμένα αποτελέσματα από τις παρεμβάσεις του ανθρώπου .

Πλέον ο άνθρωπος ενώ θεωρητικά έχει τα πάντα , δε μπορεί να χαρεί το φως του ηλίου , το φαγητό που τρώει , το νερό που πίνει . Φοβισμένος κρύβεται από τον ήλιο που αποτελούσε πηγή ζωής και καλής διάθεσης . Τρώει άνοστα φαγητά που μπορεί να του προκαλούν αντί για ευχαρίστηση , πολλές αρρώστιες και δε μπορεί να ξεδιψάσει πραγματικά από το νερό που πίνει .

Φυσικά , η εκμετάλλευση του ανθρώπου δεν αρχίζει και τελειώνει στην παραγωγή ενέργειας . Έξαλλου το γεγονός αυτό σχετίζεται με το βασικό στόχο του σημερινού ανθρώπου που είναι η παραγωγή αγαθών με σκοπό την κατανάλωση τους . **Ο άνθρωπος λοιπόν χρησιμοποιεί για την παραγωγή τους οτιδήποτε μπορεί να φανταστεί ο ανθρώπινος νους και συνήθως χωρίς λόγο .** Ο άνθρωπος έτσι , επεμβαίνει , παρεμβαίνει , απομυζεί και καταστρέφει ότι βρεθεί στο διάβα του .

Εξαιτίας αυτών , ο άνθρωπος επιτυγχάνει μεν την παράγωγη πολλών καταναλωτικών αγαθών , άλλα χάνει όλη την ομορφιά της ζωής . Πού είναι το τρεχούμενο νερό της πηγής ; Πού είναι τα εντυπωσιακά άγρια ζώα ; Βλέπει κανείς άγρια λουλούδια , βότανα , φυτά ; Τα δάση χάνονται οι θάλασσες βρομίζουν , τα ποτάμια είναι μολυσμένα . Πότε ο άνθρωπος θα ξαναπιεί τέτοιο νερό και θα ξαναφάει το φαγητό που έτρωγε ; Πότε θα ξαναμυρίσει τα ελεύθερα λουλούδια και βότανα ; Πού θα βρει καθαρή θάλασσα και ποτάμι να κολυμπήσει ; Πότε θα ξαναδεί ένα άγριο ζώο ; Πότε θα ξαναζήσει σε έναν όμορφο τόπο ; Οι νοσταλγικές στιγμές όσων έζησαν κάποια από τα παραπάνω θα στοιχειώνουν μέσα τους , αφήνοντας ένα δυσαναπλήρωτο κενό .

ΣΚΕΦΤΕΤΑΙ ΟΜΩΣ ΑΡΑΓΕ ΚΑΝΕΙΣ , ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕ ΘΑ ΤΑ ΔΟΥΝ ΚΑΙ ΔΕ ΘΑ ΤΑ ΖΗΣΟΥΝ ΠΟΤΕ ;

Όλη αυτή η καταστροφή που δημιουργήσαμε , μας απομακρύνει τελικά από τη φύση , το περιβάλλον και ότι όμορφο θα έπρεπε να ζούμε . Ο άνθρωπος είναι γεννημένος για να ζει μέσα στη φύση , να δημιουργεί μαζί της , γιατί είναι ένα από τα κομμάτια της . Ο σημερινός άνθρωπος έχει βρεθεί έξω και πιστεύει ότι είναι και πάνω από αυτήν . Η τάση για αυτοκαταστροφή του ανθρώπου που εμφανίζεται στις μέρες μας , είναι άλλο ένα παρανοϊκό σημείο που δε συναντάμε σε άλλα είδη . Ο άνθρωπος ζώντας αλλόκοτα , και ως ένα κατευθυνόμενο ρομπότ οδηγείται με αυτόν τον τρόπο στην εξάλειψη του , τουλάχιστον ως ένα ακόμη έμβιο ον που εμφανίστηκε στον πλανήτη γη .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΤΕΤΑΡΤΟ

ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΕΣ

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Μία βασική ανάγκη που καθορίζει τον τρόπο σκέψης άλλα και ζωής των ανθρώπων και έχει με τον τρόπο που παρουσιάζεται , επιβληθεί στη σημερινή κοινωνία , είναι αυτή της κατοικίας .

Η κατοικία-στέγαση του ανθρώπου αποτελεί υπό φυσικές και φυσιολογικές συνθήκες , έναν όρο αυτονόητο , συνδεδεμένο με κάθε ύπαρξη που ζει στο ζωικό είδος . Είναι φυσιολογικό κάθε οργανισμός να αναζητά ένα μέρος προστατευμένο για να μείνει . Αυτό το φυσιολογικό για τα άλλα είδη , στον άνθρωπο έχει γίνει αποτέλεσμα πολλών παραγόντων , και σχετίζεται με την αλλοπρόσαλλη και πάρα φύσιν εξέλιξη του .

Το δικαίωμα λοιπόν και του ανθρώπου να αναζητά τον τόπο διαμονής του μαζί με το χώρο στέγασης , έχει εξελιχθεί κατ αρχήν σε

επιβολή με κάθε μέσο πάνω σε κάθε άλλο είδος άλλα και στον ίδιο τον άνθρωπο . Έτσι , το πιο " έξυπνο " και "εξελιγμένο " είδος των ζώων , καταστρέφει εκτάσεις , ρυπαίνει με κάθε τρόπο τη φύση , διώχνει "ανταγωνιστικούς " οργανισμούς , προκειμένου να " αποκτήσει " τον προσωπικό του χώρο διαμονής ή και " εκμετάλλευσης " . Οι λέξεις αποκτώ και εκμεταλλεύομαι , είναι καθοριστικές για το αφύσικο της παρουσίας του ανθρώπου στον τομέα της διαμονής -στέγασης .

Ο άνθρωπος δηλαδή πλέον , δε μένει κάπου για όσο διάστημα αυτός ο τόπος έχει να του προσφέρει κάτι για να ζήσει . " Αποκτά " και " κατακτά " το χώρο που θέλει με συμβολαιογραφική πράξη . **Η πραγματικότητα αυτή καθιστά τις φυσικές εκτάσεις της γης , έγγραφα προς πώληση και μεταβίβαση , αντί για απλούς χώρους παραμονής .**

Η χρηματική αξία αυτών των χώρων , πλέον της αρχικής λειτουργικής , άλλαξε πλήρως τη σημασία τους , άλλα κυρίως φέρνει **μια συνεχή ανάγκη στον άνθρωπο να αποκτά και άλλους τόπους διαμονής και εκμετάλλευσης παρότι ουσιαστικά δεν τους χρειάζεται .**

Παράλληλα , δημιουργείται το παντελώς αφύσικο , η κάθε κατοικία να έχει μια τιμή (λες και μας ανήκει) . Οι τιμές όμως διαφέρουν μεταξύ τους πολύ . Δηλαδή , έχουμε δώσει με δικά μας κριτήρια διαφορετική αξία σε κάτι που δε μας ανήκει .

Επίσης , έχει δημιουργηθεί , εξαιτίας της " απόκτησης " γης και οικισμάτων , το αφύσικο γεγονός της ενοικίασης . Έτσι , νοικιάζουμε χώρους διαμονής σε άλλους ανθρώπους !!!!! Αυτό σημαίνει: πρώτον ότι έχουμε πέραν του ενός χώρου κατοικίας που μας ανήκει !!!! Δηλαδή , ενώ χρειαζόμαστε ένα χώρο για να μείνουμε , όπως όλα τα έμβια οντά , εμείς μπορεί να έχουμε πέντε , δέκα ή εκατό και να τα δίνουμε σε άλλους ανθρώπους στους οποίους δεν ανήκει ούτε ένας , έναντι χρημάτων , τα οποία φυσικά δημιουργούνται μέσω εργασίας . **Ο άνθρωπος δηλαδή ,**

καταστρέφει τη γη , την οικειοποιείται , άλλα εκμεταλλεύεται και τους άλλους ανθρώπους προκειμένου για το ιερό και απλό δικαίωμα της κατοικίας !!!!! Το αφύσικο και το παράλογο σε όλη του την έκταση .

Ακόμη , ο άνθρωπος μέσα στην παραφροσύνη του , άλλα και τον παραφύσιν τρόπο ζωής του , έχει δημιουργήσει τον όρο παραθεριστική , εξοχική ή “δεύτερη” κατοικία !!! Δηλαδή , έχει δημιουργήσει " δευτερεύοντες " χώρους διαμονής , προκειμένου να " ηρεμεί " , να " ξεφεύγει " ή να " δημιουργεί" . Ένας φαύλος κύκλος σε όλο του το μεγαλείο .

Πρέπει φυσικά να σημειώσουμε ότι ειδικά τα τελευταία χρονιά , άλλα και παλαιότερα , ο τόπος διαμονής του ανθρώπου εξαρτάται από την εργασία του , άλλα και άλλους λόγους και αιτίες . Πλέον ο άνθρωπος ταξιδεύει και φεύγει εύκολα από έναν τόπο διαμονής , προκειμένου είτε να αναζητήσει εργασία επειδή δεν έχει , είτε για να πάει σε μια " καλύτερη " δουλειά . Όσο αφορά την πρώτη περίπτωση θα αναφερθούμε σε άλλο σημείο . Για τη δεύτερη όμως περίπτωση , είναι πασιφανές για μια ακόμη φορά το πόσο πάρα φύσιν λειτουργεί η ανθρώπινη οντότητα . Ο άνθρωπος δηλαδή ενώ θα έπρεπε να είναι συνδεδεμένος με τον τόπο κατοικίας του , αντιθέτως αλλάζει τόπο για μια καλύτερη " καριέρα " ή για καλύτερες απολαβές . Ξεχνάει όμως ότι από τη φύση του είναι συνδεδεμένος με τη γη , τη φύση , τους ανθρώπους και τα τοπία της συγκεκριμένης περιοχής . Μιας περιοχής με ανθρώπους που μιλάνε την ίδια γλώσσα και έχουν τις ίδιες συνήθειες .

Ένας παράγοντας που συνδέεται άμεσα με το ζήτημα της διαμονής και της οικίας και θα αναλυθεί σε σχέση με άλλα ζητήματα και σε άλλα σημεία του βιβλίου , είναι αυτός της πλήρης καταστροφής του περιβάλλοντος από τον άνθρωπο σε σημείο που να ξεπερνάει τα όρια της διαστροφής . Έτσι , ο άνθρωπος προκειμένου να κατασκευάσει τους

χώρους κατοικίας του άλλα και άμεσης εκμετάλλευσης (γεωργία) του περιβάλλοντος , χρησιμοποιεί κάθε πιθανή σπιθαμή εδάφους , νερού κ.α. Έτσι , δάση καταστρέφονται , πεδιάδες εξαφανίζονται , ποτάμια μπαζώνονται και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κάποιος γίνεται . Τα σπίτια γίνονται μεγάλα , και εξοπλίζονται με κάθε είδους χρήσιμο και κυρίως άχρηστο εξοπλισμό . Δημιουργούνται τερατώδεις πολυκατοικίες , άλλα και άχρηστοι κήποι . Αν κάποιος καθόταν μέσα στο σπίτι του και έβλεπε το τι έχει μέσα και το τι πραγματικά χρειάζεται θα καταλάβαινε το ανούσιο της υπόθεσης .Όλη αυτή η σπάταλη χώρα , γης , και υλικών προϋποθέτει την καταστροφή του περιβάλλοντος με κάθε τρόπο και κυρίως χωρίς κανένα λόγο . Πόσο πιο φυσικό θα ήταν άραγε και πόσο λιγότερη ζημιά θα έκανε στο περιβάλλον μια λιτή και καθαρή κατασκευή , συνδεδεμένη κατά κανόνα και με την απασχόληση του ανθρώπου ; Είναι ένα ερώτημα ξεχασμένο που θα παραμείνει αναπάντητο .

Τελειώνοντας το κομμάτι της διαμονής -στέγασης δε μένει παρά να αναφερθούμε στην οικονομική εκμετάλλευση του ζητήματος , από εταιρείες και ιδιώτες σχετιζόμενες με το ζήτημα . Έτσι , οι εταιρείες αγοραπωλησίας ακίνητων σε συνδυασμό με τις τράπεζες , παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στην παγκόσμια αγορά, αφού η κατοικία έχει μετατραπεί σε έναν από τους βασικότερους τομείς κατανάλωσης . Ο τομέας αυτός κυριαρχεί σε χρηματιστήρια και αγορές , καθορίζοντας παγκόσμια τις μετακινήσεις και επενδύσεις κεφαλαίων . **Είναι απίστευτο το γεγονός ότι μια απλή πρωταρχική και ενστικτώδης ανάγκη του ανθρώπου , όπως η κατοικία , έχει μετατραπεί στο απόλυτο είδος εκμετάλλευσης .** Ο σκοπός του βιβλίου να αναδείξει τον αφύσικο τρόπο που ζει ο άνθρωπος στο σημείο αυτό επιτυγχάνεται με τον πλέον εμφατικό τρόπο .

ΠΟΛΕΙΣ

Η δημιουργία των αφύσικων πόλεων – τεράτων αποτέλεσε και αποτελεί ένα ακόμη δημιούργημα παρανοϊκών άλλα και κατευθυνόμενων ανθρώπινων μυαλών . Η δημιουργία του κεφαλαίου και το χαρακτηριστικό της συγκέντρωσης που έχει , αποτέλεσε μια από τις κύριες αιτίες δημιουργίας των σημερινών πόλεων -τεράτων . Ο άνθρωπος οδηγούμενος από συγκεκριμένα συμφέροντα , κατέφυγε στην πόλη αναζητώντας εργασία , ενώ με τα χρόνια εμφανίστηκε και το δέλεαρ των πολλών δυνατοτήτων και των ευκαιριών που είχε η ζωή στην πόλη (υπηρεσίες υγείας , πολιτιστικές ευκαιρίες , ευκαιρίες εκπαίδευσης , διασκέδαση - ψυχαγωγία κ.α.) . Πόσο όμως φυσιολογικό και οδηγούμενο από το ανθρωπινό ένστικτο είναι όλο αυτό ;

Ο άνθρωπος είναι κομμάτι της φύσης . Απλά οι συνθήκες και η επιβολή τον έκαναν να απομακρυνθεί είτε προαιρετικά είτε υποχρεωτικά . Η φυσιολογική ζωή του ανθρώπου θα έπρεπε να είναι όχι απλά δίπλα στη φύση άλλα μέσα και μαζί με τη φύση . Ο άνθρωπος γεννήθηκε για να μπορεί να επιβιώνει και να συμβιώνει μέσα στη φύση , βγάζοντας τα προς το ζην . Γεννήθηκε για να ψάχνει την τροφή του , ενώ αργότερα καλλιεργούσε την τροφή του , ζούσε κοντά σε εκτάσεις με νερό και παράλληλα έφτιαχνε μόνος του ότι χρειαζόταν για χώρο κατοικίας του (εργαλεία , κουζινικά , το σπίτι του , κ.α.) . Έτσι , το μόνο που ουσιαστικά τον απασχολούσε ήταν η εξασφάλιση των απαραίτητων , όπως και κάθε άλλου ζωντανού οργανισμού .

Η περιγραφόμενη στην πιο πάνω παράγραφο κατάσταση , ανατράπηκε με τη συγκέντρωση του εργατικού δυναμικού - όπως υπολογιζόταν για τους κατόχους του κεφαλαίου και της εξουσίας ο άνθρωπος - σε χώρους οι οποίοι δεν είχαν την υποδομή και την οργάνωση άλλα φτιάχτηκαν

άρπα κόλλα . Έτσι , οι άνθρωποι στοιβάχτηκαν σε ακατάλληλους χώρους κατά χιλιάδες , μένοντας σε ακατάλληλες κατοικίες χωρίς πολλές φορές τα στοιχειώδη . Οι κατοικίες με τα χρόνια έγιναν πολυκατοικίες και σε πολλές πόλεις ουρανοξύστες . Με τον τρόπο αυτό , ο άνθρωπος έχασε κάθε επαφή με τη φύση και το έδαφος . Το έδαφος και η φύση εκεί που ήταν συνδεδεμένα άμεσα με την ανθρωπινή φύση έγιναν ξένα και με τα χρόνια αποκρουστικά για τον άνθρωπο , ο οποίος πλέον προσπαθούσε να τα αποφύγει με κάθε τρόπο , ενώ χρονιά ζούσε μέσα σε αυτά . Έτσι , ο άνθρωπος έχασε κάθε επαφή με τη φύση άλλα και με τους συνανθρώπους του . Γιατί ενώ ζούσε σε μια πολυκατοικία μαζί με τόσους άλλους ανθρώπους , δεν είχε επαφή μαζί τους . Οι κλειστές πόρτες , τα ωράρια εργασίας , το πολυδαίδαλο του χώρου έκανε τον άνθρωπο να απομονωθεί στο χώρο κατοικίας με την οικογένεια του . Το κλείσιμο σε αυτό το χώρο , έκανε τον άνθρωπο όχι μόνο να απομονωθεί από τη φύση και τους συνανθρώπους του , άλλα και από αυτήν ακόμη την οικογένεια του , και στο τέλος από τον ίδιο του τον εαυτό έχοντας χάσει κάθε στοιχείο από την ανθρωπινή προσωπικότητα του . Η δημιουργία των πόλεων-τεράτων αποτέλεσε άλλη μια αιτία για το αφύσικο του ανθρώπου σήμερα .

Χαρακτηριστικά των σύγχρονων πόλεων , πέραν των προαναφερόμενων , αποτελούν και άλλα σημεία . Ένα από αυτά , είναι οι συνολικά απαράδεκτες και αγχωτικές συνθήκες διαβίωσης που υπάρχουν στις "σύγχρονες" πόλεις . Βρόμικες πόλεις γεμάτες αυτοκίνητο , χωρίς ίχνος πράσινου , γεμάτες καυσαέρια και ελάχιστες ανθρώπινες γωνίες για μια ανάσα . Τεχνητές μορφές ξεκούρασης και χαλάρωσης σε διάφορα σημεία της πόλης (τσιμεντένια πάρκα , πολυχώροι διασκέδασης , σινεμά , μπαρ , καφετέριες και κάθε λογής παρά φύση χώροι ανάπαυσης και " ψυχαγωγίας ") προσπαθούν να κάνουν την πόλη πιο ανθρώπινη . Η έλλειψη φύσης είναι το χαρακτηριστικό ακόμη και σε πιο μικρές πόλεις . Υπάρχουν παιδιά και άνθρωποι που μπορεί να κάνουν χρονιά

προκειμένου να δουν ένα ζώο πέραν των κατοικίδιων , πρέπει να πάνε εκδρομή για να δουν ένα δάσος , ένα λιβάδι ή ένα ποτάμι , ενώ ακόμη και αυτά αποτελούν απλά στιγμές απόδρασης από την απόκοσμη και παράλογη καθημερινότητα . Ο άνθρωπος ζώντας σε αυτήν την κατάσταση φοβάται να ακουμπήσει ακόμη και στη γη , μη τυχόν και λερωθεί ή χτυπήσει . Τέλος , το άγχος υπάρχει σε κάθε στιγμή της ζωής σε ένα τέτοιο χώρο όπως η πόλη . Άγχος για τις μετακινήσεις και το αν θα προλάβει κάποιος να φτάσει στο χώρο εργασίας του ή κάπου άλλου , άγχος για να προλάβει να ψωνίσει , άγχος για να κάνει οτιδήποτε .

Ως αντάλλαγμα για τη ζωή στην πόλη , παρουσιάζεται από τους καθοδηγητές της ανθρώπινης ύπαρξης , η εύρεση εργασίας , οι ευκαιρίες , η εκπαίδευση , η υγεία , η διασκέδαση και άλλα καλούδια . Έχουμε ξεχάσει πλέον όλοι , ότι σκοπός δεν είναι η εργασία όπως ήδη έχουμε προαναφέρει , αλλά η επιβίωση . Σκοπός δεν είναι η εκπαίδευση , αλλά η ελεύθερη ανάπτυξη του ατόμου . Σκοπός δεν είναι να επιδιορθώνεις την υγεία σου , αλλά να σε αφήνουν να είσαι υγιής ζώντας φυσιολογικά και φυσικά . Σκοπός δεν είναι να διασκεδάζεις σε ένα χώρο μόνος σου με χιλιάδες άγνωστους , αλλά να συζητάς και να συνυπάρχεις και να μη χρειάζεσαι τη διασκέδαση γιατί είσαι καλυπτόμενος από τον τόπο που μένεις και από αυτά που κάνεις .

Οι καθοδηγητές της ανθρώπινης ύπαρξης , δεν αναφέρουν βέβαια τι ζητήματα έχουν δημιουργηθεί εξαιτίας της ύπαρξης των πόλεων και σε τι καταστάσεις οδηγούν κάποιοι από αυτήν τους τη δημιουργία . Χαρακτηριστικό παράδειγμα , αποτελούν τα λεγόμενα "γκέτο" που έχουν δημιουργηθεί στις σημερινές πόλεις . Δηλαδή , άνθρωποι που ζουν σε συγκεκριμένες περιοχές στις πόλεις , συνήθως "υποβαθμισμένες" , επειδή έχουν κάποια συγκεκριμένα χαρακτηριστικά . Άνθρωποι συγκεκριμένων φυλών , συγκεκριμένων θρησκειών , συγκεκριμένου χρώματος ή

εθνότητας , συγκεκριμένης οικονομικής κατάστασης ή συγκεκριμένου επαγγέλματος κ.α. Οι άνθρωποι που μένουν σε αυτούς τους χώρους ή συνοικίες , είναι απομονωμένοι από τους υπόλοιπους , όπως και το αντίστροφο . Θεωρούνται κατώτεροι και είναι περιθωριοποιημένοι . Δεν έχουν τις ίδιες ευκαιρίες με τους υπόλοιπους , ο χώρος που διαβιώνουν είναι σε χειρότερη κατάσταση από αυτόν των υπόλοιπων . Όλα αυτά με τα χρόνια περνάνε στο μυαλό των ανθρώπων , ως μια φυσιολογική και αναμενόμενη κατάσταση . Το απάνθρωπο και αφύσικο σε όλη του τη διάσταση , θεωρείται φυσιολογικό . Εδώ , πρέπει να επισημάνουμε ότι δεν υπάρχουν μόνο γκέτο ανθρώπων που θεωρούνται κατώτεροι , άλλα και γκέτο ανθρώπων που θεωρούνται ανώτεροι . Έτσι , υπάρχουν πλούσιες , ακόμη και περιφραγμένες γειτονίες , όπου διαμένουν άνθρωποι με συγκεκριμένο κοινωνικό εισόδημα ή και στάτους . Είναι και αυτοί αποκομμένοι από τους υπολοίπους , ζουν σε καλύτερες συνθήκες από το μέσο όρο μέσα στην πόλη και τους παρέχεται μεγαλύτερη ασφάλεια .

Ένα άλλο σημείο που χαρακτηρίζει τις σύγχρονες πόλεις , είναι η παρουσία άστεγων . Δηλαδή ανθρώπων που δεν έχουν κατοικία , για λογούς οικονομικούς ή προσωπικούς και μένουν στο δρόμο . Το παράλογο της σύγχρονης ζωής μας παρουσιάζει μια τεράστια πόλη με χιλιάδες σπίτια και κάποιους ανθρώπους που δε χωράνε πουθενά !!!!

Η μόλυνση στην πόλη , είναι ένα άλλο τεράστιο πρόβλημα . Βρωμιά , δυσοσμία και άλλα προβλήματα , αποτελούν αποτέλεσμα της συγκέντρωσης αυτού του τεράστιου αριθμού ανθρώπων σε ένα συγκεκριμένο χώρο . Μια που αναφερόμαστε στη μόλυνση , είναι σχετική και μια αναφορά στον τρόπο με τον οποίο έγιναν οι πόλεις . Η καταστροφή τεράστιων χώρων πράσινου για την εξυπηρέτηση του ανθρώπου , χωρίς κανέναν σεβασμό στη φύση και το περιβάλλον αποτέλεσε τον κανόνα . Ρέματα μπαζώθηκαν , δάση κήκαν , αγγίξαμε

τον ουρανό , αρχαίοι πολιτισμοί και μνημεία καταστράφηκαν , προκειμένου να δημιουργηθεί αυτό που ονομάζουμε πόλη .

Τελειώνοντας , θα θέλαμε να αναφερθούμε στο θέμα της ασφάλειας , επειδή αποτελεί πρωταρχική ανάγκη για το ανθρώπινο είδος . Είναι φυσιολογικό , ένας άνθρωπος που ζει κοντά ή μέσα στη φύση να έχει να αντιμετωπίσει κάποια ζητήματα που βρίσκονται κυρίως στη φύση και απειλούν μερικές φορές την ασφάλεια του . Στην πόλη , αυτό περιορίζεται δραστικά , άλλα παρόλα αυτά ο άνθρωπος δε νιώθει ασφαλής . Ο άνθρωπος κλειδαμπαρώνεται στο σπίτι του , ασφαρίζει το αυτοκίνητο του και φοβάται μην τον κλέψουν , τον χτυπήσουν ή τον σκοτώσουν οι συνάνθρωποι του . Οι αντιθέσεις είναι έντονες σε μια πόλη που είναι συγκεντρωμένοι τόσοι άνθρωποι και κατά συνέπεια είναι δεδομένο να υπάρχει όλη αυτή η ανασφάλεια . Με το ζήτημα της ασφάλειας , ολοκληρώνουμε το κομμάτι της πόλης , έχοντας καλύψει μια μεγάλη γκάμα από παραμέτρους που υποστηρίζουν το αφύσικο της δημιουργίας της .

ΥΓΕΙΑ

Η υγεία από φυσική ανάγκη και επιδίωξη του ανθρώπου , έχει αναχθεί στο σύγχρονο άνθρωπο , σε έναν τομέα εκμετάλλευσης της ανθρώπινης αυτής ανάγκης και επιδίωξης της με κάθε τρόπο και για κάθε λόγο . Πως όμως ενώ έχουν εξαλειφθεί μολυσματικές και λοιμώδεις ασθένειες του παρελθόντος , έχουν δημιουργηθεί καινούριες ασθένειες , οι οποίες συνήθως καταστρέφουν σιγά-σιγά την υγεία του ανθρώπου και δημιουργούν την ανάγκη για συνεχή ιατρική παρακολούθηση και επέμβαση ;

Τα αίτια και οι λόγοι που έχουν οδηγήσει σε όλο αυτό το σκηνικό είναι πολλά . Ας ξεκινήσουμε πρώτα από όλα με τη διατροφή που κάνουμε και το νερό που πίνουμε . Φυτοφάρμακα , μεταλλαγμένα , νερό γεμάτο προβλήματα , ζώα ταϊσμένα με οτιδήποτε μπορεί να φανταστεί κανείς που καταλήγουν στο στομάχι μας , φρούτα και λαχανικά ταϊσμένα καιμπολιασμένα με κάθε είδους τροφή και ότι μπορεί να φανταστεί κανείς , μεταποίηση με συντηρητικά , χρωστικά και χιλιάδες άλλα που μπορεί να φανταστεί κάποιος , συνθέτουν τον τρόπο που διατρεφόμαστε . Από την απλότητα του παρελθόντος , οπού ο άνθρωπος κυνηγούσε και καλλιεργούσε απλά τη γη , και ότι έβρισκε ή ότι είχε στο χωράφι του το έτρωγε , φτάσαμε στη σημερινή υπερδιάθεση τροφών και νερού , οπού όμως τίποτε ουσιαστικά δεν τρώγεται και τίποτε δεν πίνεται . Όλα αυτά σε συνδυασμό με την υπερκατανάλωση και την παχυσαρκία , οδήγησαν σε νέου τύπου ασθένειες που δεν υπήρχαν παλαιότερα . Ο άνθρωπος δηλαδή μέσα στην τροφική ευδαιμονία του δημιούργησε το αντίθετο από το αναμενόμενο αποτέλεσμα .

Άλλη μια παράμετρος που οδήγησε σε νέα προβλήματα υγείας αποτέλεσε και η μόλυνση του περιβάλλοντος . Έκτος από μολυσμένα νερά , μολυσμένος είναι μέχρι και ο αέρας που αναπνέουμε , το έδαφος που πατάμε και τρεφόμαστε . Όλα αυτά οδηγούν σε μια καινούρια κατηγορία προβλημάτων υγείας .

Μια καθοριστική και αμφιλεγόμενη παράμετρος που οδήγησε στα νέα προβλήματα υγείας , αποτελεί και ο μαζικός εμβολιασμός . Είναι δεδομένο ότι τα εμβόλια έσωσαν εκατομμύρια ανθρώπους στο παρελθόν , άλλα και τώρα από το θάνατο , από αιτίες που φυσικά ευθυνόταν σε μεγάλο βαθμό και πάλι ο ίδιος ο άνθρωπος . Ωστόσο η επέκταση του εμβολιασμού για την αντιμετώπιση ασθενειών πέραν των ιδιαίτερω σοβαρών , οδήγησε από τη μία στην εμφάνιση πολύ σοβαρών ασθενειών και από την άλλη συνέβαλε στη μείωση της άμυνας του οργανισμού να

αντιμετωπίζει τις ασθένειες . Ο οργανισμός πρέπει να αντιμετωπίζει πολλές φορές μόνος του μια ασθένεια προκειμένου να είναι δυνατός . Τη φυσική και φυσιολογική αντίδραση του οργανισμού, απέρριψε ο εμβολιασμός . Μια τεράστια οικονομική βιομηχανία επωφελείται από την πώληση εμβολίων κάθε είδους .

Σχετική και απολυτά καθοριστική στο ζήτημα υγεία και τρόπος αντιμετώπισης των προβλημάτων της , είναι το θέμα των φαρμάκων . Φάρμακα κάθε λογής για πάσα νόσο και πάσα Είναι πραγματικά απίστευτη η γκάμα που υπάρχει . **Είναι λες και πρώτα δημιουργούν το φάρμακο και μετά την αρρώστια . Λες και το έχουν έτοιμο από πριν . Οι φαρμακοβιομηχανίες καθορίζουν και επιβάλλουν τα προϊόντα τους με κάθε τρόπο , παίζοντας τον πιο σημαντικό ρόλο στο θέμα υγεία .** Επιβάλλουν στους γιατρούς και τα νοσοκομεία τι φάρμακα θα προωθήσουν και τι φάρμακα θα πουλήσουν . Ανακαλύπτουν " ξαφνικά " νέα πειραματικά φάρμακα για δύσκολες ασθένειες και τα δίνουν με το αζημίωτο στους " τυχερούς " ασθενείς . Φυσικά , όλα τα φάρμακα έχουν αντενδείξεις και δημιουργούν νέα προβλήματα υγείας στον ασθενή . Επίσης , του στερούν τη φυσική αντίδραση του οργανισμού . Το ζήτημα " φάρμακο " , όπως καταλαβαίνετε αποτελεί κομβικό σημείο σε αυτό που ονομάζουμε υγεία .

Ο κύκλος υγεία θα μπορούσαμε να πούμε ότι φτάνει στο τέλος του , με το θέμα της ιατρικής επιστήμης και των ιατρών . **Οι γιατροί είναι οι βασικοί αποδέκτες των προβλημάτων υγείας των ασθενών και η γνώμη τους αποτελεί αυθεντία και κανόνα στην επίλυση αυτών των προβλημάτων . Ο γιατρός δεν κάνει επάγγελμα άλλα λειτούργημα . Απλά αυτό το λειτούργημα , πολλές φορές αμείβεται πάρα πολύ καλά και η αμοιβή του επηρεάζεται από πάρα πολλούς παράγοντες .** Επηρεάζεται δηλαδή από τις φαρμακοβιομηχανίες , το σύστημα υγείας μιας χώρας , τα προσωπικά οφέλη των ιατρών , τα έξτρα εισοδήματα από

ιατρικές υπηρεσίες κ.α. **Όπως καταλαβαίνεται , αυτό το λειτούργημα , όπως και τόσα άλλα βέβαια , μόνο λειτούργημα δε μπορεί να είναι .** Συνεπώς , ένας γιατρός από τη στιγμή που αρχίζει και μαθαίνει το ιατρικό επάγγελμα , μέχρι τη στιγμή που το σταματάει , δε μπορεί να παραμείνει ανεπηρέαστος από όλα αυτά που προαναφέραμε και καθορίζει τη θεραπεία των προβλημάτων μας μέσα από εξωγενείς παράγοντες . Οι λεγόμενες και ιατρικές ανακαλύψεις αποτελούν άλλο τμήμα αυτής της αλυσίδας που ονομάζεται ιατρική αντιμετώπιση . Οι ιατρικές ανακαλύψεις δίνουν ξαφνικά παράταση στη ζωή του ασθενούς που περιμένει ανυπόμονα για αυτές . Επίσης , δίνουν άλλη διάσταση σε μια ασθένεια , ελπίδα στον ασθενή και καλύτερευση της υγείας του . Είναι όμως τυχαίες αυτές οι ανακαλύψεις ή προϋπήρχαν άλλα δε γινόταν γνώστες , προκειμένου να μην αντιμετωπιστούν κάποιες ασθένειες για οικονομικούς λόγους ; Μήπως άλλες φορές δεν είναι τίποτε άλλο παρά πειράματα και τζάμπα χρήματα και ψεύτικες ελπίδες για ήδη ταλαιπωρημένους ασθενείς ; Ερωτήσεις όπως και τόσες άλλες με προφανή απάντηση . Όλα αυτά που έχουμε ήδη αναφέρει , επιφέρουν τελικά στο ζήτημα υγεία , μια αντιμετώπιση που κάθε άλλο παρά φυσική και θεμιτή είναι .

Τελειώνοντας το κεφάλαιο υγεία , θα αναφερθούμε στον τελικό αποδεκτή όλων των προβλημάτων υγείας του ανθρώπου , το οποίο είναι οι συγκεντρωτικοί χώροι παροχής ιατρικών υπηρεσιών , δηλαδή τα νοσοκομεία και οι κλινικές . Τα τεράστια αυτά συγκροτήματα αποτελούν τους συγκεντρωτικούς χώρους εκτός από θεραπείας , και εμπορίου της ανθρωπίνης ζωής και ελπίδας . Φάρμακα , γιατροί , μηχανήματα συσσωρεύονται εκεί . Δε αναλύουμε παραπάνω τα ήδη αναφερόμενα από πριν πράγματα που άπλα συγκεντρώνονται και συνυπάρχουν σε ένα χώρο .

Όπως έγινε κατανοητό , το ζήτημα υγεία , αποτελεί έναν κύκλο που τις περισσότερες φορές είναι φαύλος , όπως και κάθε τι άλλο συμβαίνει στην ανθρώπινη ζωή . Η πάρα φύση διατροφή μας , το νερό που πίνουμε , τα φάρμακα που μας δίνουνε , τα εμβόλια που μας κάνουνε , η ιατρική που έχουμε και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κάνεις οδηγεί σε άλλη μια παρά φύση κατάσταση . Αντί για υγιεινό φαγητό , καθαρό νερό , λίγα φάρμακα , καθαρό αέρα , φυσική ενδυνάμωση του οργανισμού μας , φυσικές θεραπείες και ανιδιοτελείς ιατρούς , αντιμετωπίζουμε τα προβλήματα υγείας τελείως λάθος εξ αρχής κατευθυνόμενοι από οικονομικά συμφέροντα και από τη γενική κατάσταση . **Σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ο άνθρωπος θεωρεί πλέον αφύσικα ότι ως ο κυρίαρχος του πλανήτη θα πρέπει να ζει όλο και πιο πολύ με κάθε τίμημα , οδηγεί τα οικονομικά συμφέροντα στην παράγωγη θεραπειών και φάρμακων για την επιμήκυνση της ζωής .** Η επιμήκυνση της ζωής συνεπάγεται πολλές φορές , μια ζωή θλιβερή και απάνθρωπη που άπλα έχει ως στόχο τη συντήρηση κάποιου ανθρώπου στη ζωή . Η υγεία από απαραίτητο αγαθό μετατράπηκε σε έρμαιο συμφερόντων που ανατρέπει κάθε φυσική λειτουργία του ανθρώπου .

ΦΑΓΗΤΟ-ΝΕΡΟ

Οι πιο σημαντικές ανθρώπινες ανάγκες αποτελούν από τη γέννηση του ανθρώπου η ύπαρξη φαγητού και νερού . Ο άνθρωπος όπως και κάθε άλλο έμβιο ον έχει ανάγκη από φαγητό και νερό προκειμένου να ζήσει και να αναπτυχθεί . Η ανάγκη αυτή του ανθρώπου έχει εξελιχθεί στη σύγχρονη εποχή σε μια πλήρως καταναλωτική συνήθεια , η οποία έχει

γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης αναπαράγοντας μια τελείως αφύσικη πραγματικότητα .

Παρότι οι δυο αυτές ανάγκες αλληλοσυνδέονται , θα προσπαθήσουμε να τις δούμε χωριστά προκειμένου να γίνει μια πιο καθαρή καταγραφή . Έτσι , θα ξεκινήσουμε από το φαγητό . Ξεκινώντας από το γεγονός ότι **στις αναπτυγμένες χώρες ο άνθρωπος πλέον δε τρώει για να ζήσει άλλα ζει για να τρώει** . Τα παραγόμενα προϊόντα είναι τόσο πολλά και τόσο διαφορετικά που πλέον ο άνθρωπος δεν κοιτάζει πως να καλύψει τις διατροφικές του ανάγκες , άλλα τις γαστρονομικές του συνήθειες !!!! Εκπομπές μαγειρέματος , γκουρμέ φαγητό , βιβλία μαγειρικής , εκδρομές με σκοπό το φαγητό και τη γευσιγνωσία , συνθέτουν μια εικόνα παραλογισμού . Φαγητό πετιέται σε τεράστιες ποσότητες , τόσο από νοικοκυριά , όσο και από εταιρείες που ασχολούνται με τα τρόφιμα . Το πιο σημαντικό προϊόν της γης πετιέται ασυλλόγιστα . Η τροφή αποτελεί ένα απλό προϊόν , όπως και όλα τα υπόλοιπα και το απορρίπτουμε χωρίς σεβασμό .

Ο όλος παραλογισμός και το αφύσικο της υπόθεσης , συνεχίζεται με το γεγονός του τρόπου που παράγεται το φαγητό . Ο άνθρωπος έχει επιβληθεί και έχει καταπατήσει όλα τα υπόλοιπα είδη (ζώα και φυτά) , άλλα και το έδαφος , όπως και το νερό , άλλα και τον αέρα προκειμένου να τα αποκτήσει . Καταστρέφει την φύση , προκειμένου να παράγει αλόγιστες και αχρείαστες ποσότητες . Παράγει εξεζητημένα και συμπληρωματικά τρόφιμα , χρησιμοποιώντας τεράστιες εκτάσεις .

Η μονοκαλλιέργεια αποτέλεσε έναν ακόμη καθοριστικό παράγοντα που άλλαξε τελείως το διατροφικό ζήτημα . Η καθιέρωση της , άλλαξε τελείως τον τρόπο που τρεφόμαστε και κυρίως την άμεση σύνδεση που είχαμε ως άνθρωποι με αυτό που τρώμε . Παλαιότερα ο άνθρωπος παρήγαγε μόνος του σχεδόν το σύνολο των αναγκών του . **Η μονοκαλλιέργεια ήταν το κτύπημα που απέκοψε τον άνθρωπο από**

την αυτάρκεια , και τον ανάγκασε να αγοράζει την τροφή του . Το ίδιο ακριβώς συνέβη σε όλους τους τομείς , με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να μην παράγει την τροφή του , άλλα να την αγοράζει ως προϊόν . Έτσι , ο άνθρωπος ξέφυγε από την ανάγκη αναζήτησης και παραγωγής της τροφής του , άλλα έπεσε στη λούμπα της εξάρτησης από τρίτους και μάλιστα από εταιρείες .

Η παράγωγή μεταλλαγμένων και ανεξέλεγκτων ποιοτικά προϊόντων αποτελεί άλλο ένα καθοριστικό ζήτημα στον τομέα της διατροφής . Ο άνθρωπος πλέον στην κυριολεξία δεν ξέρει τι τρώει . Δεν ξέρει από τι έχει γίνει το προϊόν που τρώει και από που προέρχεται . Η υποβάθμιση της ποιότητας του φαγητού προς όφελος των εταιρειών , αποτέλεσε ένα ιδιαίτερο σημαντικό θέμα . Οδηγεί πλέον στην αύξηση των ασθενειών κάθε μορφής και στην ανακάλυψη νέων ιδιαίτερα περίεργων ασθενειών . **Πλέον η διατροφή από θέμα επιβίωσης έχει εξελιχθεί σε έναν πραγματικά δημόσιο κίνδυνο , ο οποίος εξελίσσεται στα τραπέζια μας**

Η ποιότητα των τροφίμων έχει επίσης καθοριστεί από τον τρόπο παραγωγής , μεταποίησης και συσκευασίας . Ζώα και φυτά ταΐζονται , ποτίζονται και μεγαλώνουν σε απαράδεκτες και ανθυγιεινές συνθήκες . **Μια πυριτιδαποθήκη που καταλήγει στο στομάχι μας . Ζώα συνωστισμένα ταϊσμένα με το ίδιο τους το είδος , ψάρια παστωμένα σε υδατοκαλλιέργειες , φυτά ραντισμένα με δηλητήρια , συνθέτουν ένα παράλογο και απόκοσμο σκηνικό , έξω και εναντίον από την ανθρωπινή φύση . Αυτό το χάλι δεν έχει τέλος και αρχή !!!!! Ασθένειες πάσης φύσεως που οφείλονται στη διατροφή . Νέες ασθένειες παντού !!!!!**

Η διαφήμιση στον τομέα του φαγητού , αποτελεί καταλυτικό παράγοντα για τις διατροφικές μας συνήθειες και καθορίζει το τι , άλλα και το πόσο θα τρώμε . Οι εταιρείες έχουν αναγάγει σε επιστήμη τον τομέα της διαφήμισης και ειδικά αυτόν του τροφίμου που αποτελεί

πρωταρχική ανάγκη. Όλα θεωρούνται απαραίτητα , και όλα πρέπει να τα δοκιμάσουμε τουλάχιστον μια φορά . Αν μας αρέσουν , θα γίνουν φυσικά διατροφική μας ανάγκη και συνήθεια .

Η προώθηση της παχυσαρκίας αποτελεί άλλη μια πάρα φύση παράμετρο . Τα μωρά είναι πάντα γεμάτα παραπανίσια κιλά στις διαφημίσεις . Τα λιπαρά φαγητά είναι παντού . Το γρήγορο και πρόχειρο φαγητό είναι παντού . **Από το τρώμε για να ζούμε στο τρώμε για να παχαίνουμε** . Ο φυσιολογικός θεωρείται αδύνατος .

Υπάρχει βεβαία και η άλλη πλευρά του ζητήματος . Ένα πολύ μεγάλο μέρος του ανθρωπίνου πληθυσμού δεν έχει επαρκή ή και καθόλου τροφή. Αυτό συμβαίνει γιατί υπάρχουν τεράστιες οικονομικές ανισότητες στον πλανήτη , ενώ παράλληλα η κατεύθυνση της παραγωγής προϊόντων , και ο τρόπος παραγωγής τους με την κατάργηση της πολυκαλλιέργειας και τη μετακίνηση των πληθυσμών στα αστικά κέντρα , οδήγησε στην ανάγκη αγοράς βασικών προϊόντων , αντί της άμεσης παραγωγής τους . Έτσι συμβαίνει για μια κόμη φορά ένας απόλυτος παραλογισμός . **Ένα μεγάλο μέρος του πλανήτη , έχει εκατομμύρια παχύσαρκους ανθρώπους , τρόφιμα πετιούνται κατά τόνους , η υπερκατανάλωση είναι παντού και από την άλλη πλευρά του πλανήτη , τα συμφέροντα και οι εταιρείες , επέβαλλαν την πείνα στον υπόλοιπο πλανήτη** . Είναι ξεκάθαρο ότι η ανθρωπινή φύση έχει χάσει πλήρως το δρόμο της .

Όπως έγινε κατανοητό , στην κυριολεξία έχουμε χάσει τη μπάλα . Το τόσο απλό και πρωτόγονο ζήτημα της κάλυψης της πρωτογενής ανάγκης της διατροφής , έχει αναχθεί σε προϊόν εκμετάλλευσης από κάθε είδους συμφέρον . **Όλο αυτό το σκηνικό , δημιουργεί ένα βασικό και τεράστιο ζήτημα που επηρεάζει άμεσα τη φύση του ανθρώπου και έχει δημιουργήσει όπως γίνεται κατανοητό , ανεπίστρεπτες καταστάσεις** .

Αντίστοιχες καταστάσεις , πραγματικότητες και γεγονότα , συναντάμε και στον τομέα του νερού . Αν έχουμε αναφέρει ότι το φαγητό είναι πρωταρχική ανάγκη του ανθρώπου , τότε τι μπορούμε να πούμε για το νερό ;

Ο άνθρωπος είχε ανάγκη το νερό για να καλύψει συγκεκριμένες ανάγκες . Πρώτα από όλα τη συντήρηση του , και δεύτερο για να ποτίζει τις καλλιέργειες του και τα ζώα . Αυτές ήταν οι κυρίες ανάγκες του σε συνδυασμό με κάποιο πλύσιμο που χρειαζόταν . Οι σημερινές ανάγκες του ανθρώπου και των εταιρειών που παράγουν προϊόντα είναι ατελείωτες . Στο νοικοκυριό του ο άνθρωπος έχει να πλύνει δεκάδες καταναλωτικά προϊόντα μέσα στο σπίτι του άλλα και έξω από αυτό . Κήποι , αυτοκίνητα , κάθε είδους αντικείμενα που έχει στο σπίτι , μεγάλη κατανάλωση νερού στο μπάνιο , συνθέτουν την εικόνα της σημερινής κατανάλωσης νερού στα νοικοκυριά των ανθρώπων . Νερό που σπαταλιέται , νερό που χάνεται . Οι εταιρείες από την πλευρά τους μαζί με τα οικονομικά συμφέροντα προωθούν και κερδίζουν από την υπερκατανάλωση . Οι βιομηχανίες χρειάζονται και νερό για να παράγουν , ενώ παράλληλα μολύνουν το νερό . Το ίδιο ακριβώς γίνεται για κάθε παραγόμενο προϊόν μέχρι να βγει στην κατανάλωση . Συνεπώς **ένα καθαρά βασικό προϊόν έχει γίνει αντικείμενο πλήρης εκμετάλλευσης . Η σύνδεση του με τις πραγματικές ανθρώπινες ανάγκες αποτελεί παρελθόν.**

Η υπερκατανάλωση αυτή του νερού , σε συνδυασμό με την ύπαρξη παντός είδους συμφέροντα , έχει οδηγήσει και σε άλλα ζητήματα – προβλήματα και καταστάσεις . Οι υδάτινοι πόροι και οι πηγές νερού , έχουν εκλείψει . Υπάρχει από τη μια μεριά έλλειψη νερού και ταυτόχρονα υπερκατανάλωση . Ο άνθρωπος καταστρέφει και υπερεκμεταλλεύεται τη φύση , με αποτέλεσμα το νερό να ελαττώνεται . Σε πολλά κράτη , οι καταστάσεις αυτές έχουν οδηγήσει ακόμη και στη

δημιουργία εμπόλεμων αντιπαραθέσεων !!! Δηλαδή γίνονται πόλεμοι , προκειμένου κάποιοι να καταναλώνουν όσο νερό θέλουν , ενώ άλλοι δεν έχουν καθόλου νερό !!!

Ταυτόχρονα πρέπει να αναφέρουμε **το απολυτά απάνθρωπο και αφύσικο γεγονός , ότι πλέον το νερό από είδος πρώτης ανάγκης , έχει γίνει είδος που ολόκληρα κράτη πουλάνε σε εταιρείες .** Οι εταιρείες αυτές , έχουν το δικαίωμα να εκμεταλλεύονται το νερό και να το πουλάνε σε όποια τιμή θέλουν . Φαντάζομαι **ότι το επόμενο βήμα θα είναι να πουλάνε και τον αέρα που αναπνέουμε .**

Τέλος , ένα κύριο ζήτημα που σχετίζεται με το νερό , είναι και αυτό της ποιότητας του . Το πιο σημαντικό ίσως αγαθό για την ανθρωπινή επιβίωση είναι μολυσμένο σε πολύ μεγάλο βαθμό , η ποιότητα του είναι πλέον ανεξέλεγκτη , ενώ μια τεράστια βιομηχανία παροχής “ποιοτικού” νερού , έχει ξεπηδήσει από αυτό το γεγονός . Η μόλυνση του νερού , οφείλεται στην υπερεκμετάλλευση του εδάφους , στην αλόγιστη και ευρεία χρήση φυτοφαρμάκων και στη μόλυνση του περιβάλλοντος . Ο ανθρωπινός παράγοντας και τα συμφέροντα συνετέλεσαν καταλυτικά σε αυτό , δημιουργώντας για άλλη μια φορά αναίτια , αφύσικες καταστάσεις . Από την άλλη , το θέμα της πώλησης ποιοτικού νερού (εμφιαλωμένο) και , προϊόντων " βελτίωσης " του (φίλτρα) , τερματίζει στην κυριολεξία τον παραλογισμό του φαινομένου . **Έχουμε φτάσει δηλαδή στο σημείο να μολύνουμε το νερό και μετά να το πουλάμε !!!!! μαζί με τα βελτιωτικά του ως νέο προϊόν !!!!! Η απόλυτη παράνοια της ανθρωπινής διαστροφής σε νέα επεισόδια!!!!** Η όλη αυτή κατάσταση, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι δημιουργεί και ασθένειες πάσης φύσης , οι οποίες οφείλονται στο νερό που πίνουμε συνεχίζοντας και επαναλαμβάνοντας ακόμη έναν φαύλο κύκλο στην ανθρωπινή παράνοια .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΠΕΜΠΤΟ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ

ΚΡΑΤΟΥΣ-ΤΕΡΑΣ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΔΟΜΗ ΤΟΥ

ΚΡΑΤΟΥΣ

Το σημερινό κράτος , δημιουργήθηκε ως διάδοχος κατάσταση της πόλης - κράτους . Η πόλη-κράτος παρότι δε μπορεί να χαρακτηριστεί ως παράδειγμα συμβίωσης του ανθρώπου με τη φύση και φυσιολογική ανθρωπινή ζωή , λόγω του σχετικά μικρού κατά περίσταση μεγέθους της , άλλα και του μικρού ανθρωπίνου πληθυσμού γενικά στη γη , αποτέλεσε ένα σαφώς πιο ανεκτό μοντέλο ανθρωπίνης ύπαρξης και συνεύρεσης .

Το σημερινό όμως κράτος αποτελεί ένα πραγματικό τερατούργημα , το οποίο καθημερινά καταστρέφει κάθε ανθρωπινή φυσική και φυσιολογική κατάσταση που θα μπορούσε να ξεπηδήσει από την τεφρά που έχει δημιουργηθεί . Πριν από την ύπαρξη του κεντρικού κράτους υπήρξαν

εναλλάξ , διάφορες μορφές διακυβέρνησης , όπως τα κράτη βασιλεία , οι πόλεις κράτη και το φεουδαρχικό σύστημα . Παράλληλα ή προγενέστερα , διαμορφώθηκαν και τρόποι συμβίωσης των ανθρώπων , χωρίς την ύπαρξη πολύπλοκων μηχανισμών . Πάντα όμως υπήρχε ο στόχος της ενσωμάτωσης οτιδήποτε αυτόνομου και μικρού σε μέγεθος σε κάτι μεγαλύτερο , με σκοπό την υποδούλωση του .

Ο αρχικός βασικός σκοπός της ύπαρξης του κράτους με την οποιαδήποτε μορφή θα μπορούσε να λάβει , ήταν η δημιουργία ενός ισχυρότερου και μεγαλύτερου αμυντικού συστήματος και η εκμετάλλευση μεγαλύτερων περιοχών , παράλληλα με την εκμετάλλευση του ανθρώπινου δυναμικού που υπήρχε σε αυτές τις περιοχές .

Το σύγχρονο κράτος κατόρθωσε να εντάξει πέρα από εδάφη και ανθρώπους και κάποιες νέες σύγχρονες μορφές καθιέρωσης επιβολής της εξουσίας , οι οποίες αποδείχτηκαν σαρωτικές και απόλυτα επιτυχημένες για το σκοπό τους . **Το κεφάλαιο (χρηματικό και μη) , η βιομηχανική επανάσταση και η συγκέντρωση του πληθυσμού στις πόλεις** , υπήρξαν τα καταλυτικά στοιχεία με τα οποία επιτεύχθηκε από τη μία πλευρά η απόλυτη συγκέντρωση της εξουσίας και από την άλλη η πλήρη υποδούλωση της ανθρωπινής φύσης . Έτσι , τελειοποιήθηκε το απόλυτο σχέδιο της κάθε εξουσίας για την υποδούλωση των μαζών και κυρίως την υποδούλωση της ανθρωπινής συνείδησης .

Αναφέραμε συνοπτικά τα σημεία που καθιέρωσαν το σύγχρονο κράτος σε συνδυασμό με τα προϋπάρχοντα (άμυνα , έδαφος , ανθρώπινη εκμετάλλευση) και παρακάτω θα κάνουμε μια μικρή ανάπτυξη του καθενός ξεχωριστά και πως επηρέασε τη δομή του κράτους και την υποδούλωση της ανθρωπινής συνείδησης .

Η άμυνα του κράτους ως πρωταρχικό σημείο λόγου και ύπαρξης του κράτους αποτέλεσε τον πρώτο και κυριότερο λόγο συνοχής των υπηκόων του κράτους . Ο εξωτερικός εχθρός αποτέλεσε και αποτελεί ένα

παντοτινό εργαλείο με το οποίο ένα κράτος κρατά τους υπηκόους του ενωμένους απέναντι σε έναν πραγματικό ή ανύπαρκτο εχθρό . Η έννοια της άμυνας της χώρας σημαίνει και την αγορά των κατάλληλων εξοπλιστικών συστημάτων που συμβάλλει στην ανάπτυξη μιας από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες του κόσμου . Τη βιομηχανία παραγωγής οπλικών συστημάτων . Σε όλα αυτά προστίθεται και η ύπαρξη του στρατού , ο οποίος αποτελεί ένα οικοδόμημα το οποίο εκτός από ανθρωπινό δυναμικό και όπλα παρεμβαίνει με την ηγεσία του - άλλα και όχι μόνο - στον τρόπο λειτουργίας μιας χώρας .

Το έδαφος μιας χώρας είναι το σημείο που εκμεταλλεύεται ποικιλοτρόπως η σύγχρονη κρατική δομή . Από τη μία πλευρά είναι ο χώρος για τον οποίο οι υπήκοοι ενός κράτους θα αγωνιστούν για να τον κρατήσουν σε περίπτωση ύπαρξης εξωτερικού κίνδυνου . Από την άλλη , το κράτος μοιράζει αυτό το έδαφος στους πολίτες και στους οργανισμούς του , με όποιον τρόπο εξυπηρετούνται καλύτερα τα συμφέροντα του και ζητά από αυτούς το ανάλογο τίμημα . Παράλληλα εκμεταλλεύεται άμεσα αυτόν το χώρο παράγοντας αγαθά για τους πολίτες του .

Η ανθρώπινη εκμετάλλευση με κάθε τρόπο , αποτελεί άλλον έναν τρόπο για τη δημιουργία του κράτους και τη δομή του . Το κράτος αποτελείται από ανθρώπους και όσο πιο πολλούς περιλαμβάνει στη χωρική του έκταση τόσο πιο πολλούς μπορεί να εκμεταλλεύεται . Αυτό ξεκίνησε με τα στρατιωτικά καθήκοντα που έχει κάθε υπήκοος και με τη φορολογία του , όπως και με την παραχώρηση έκτασης γης προκειμένου να ζήσει . Εξελίχθηκε πλήρως με την πλήρη οικονομική εξάρτηση της κοινωνίας και με την ύπαρξη του χρήματος , οπότε κάθε στιγμή της ζωής συνδέεται άμεσα με κάποιο οικονομικό αποτέλεσμα .

Περνώντας στους νεότερους παράγοντες ενίσχυσης της δημιουργίας και εμπέδωσης της εξουσίας του κράτους , θα ξεκινήσουμε από το ζήτημα του κεφαλαίου . Η συγκέντρωση του κεφαλαίου χρηματικού ,

άυλου και περιουσιακών στοιχείων αποτέλεσε το κομβικό σημείο ενίσχυσης του κράτους . Οι κεφαλαιούχοι συγκέντρωσαν τη δύναμη τους και με αυτόν τον τρόπο ενισχύθηκε και το κράτος σε υπέρτατο βαθμό . Πλέον τα πράγματα έγιναν πολύ εύκολα . Το κράτος ελέγχει την παραγωγική διαδικασία πιο εύκολα και πιο γρήγορα και έτσι φορολογεί και συγκεντρώνει πλούτο και εξουσία ταχύτατα . Παράλληλα μιλάει με λίγους που έχουν τη δύναμη στα χεριά τους και επιβάλλεται κανονίζοντας με αυτούς τους λίγους κεφαλαιούχους , προκαθορίζοντας τα συμφέροντα του καθενός .

Η βιομηχανική επανάσταση είναι άμεσα συνδεδεμένη με τη συγκέντρωση του κεφαλαίου , και αποτελεί βασική αιτία της ύπαρξης του . Η μαζική παράγωγή σε τεράστιους συγκεντρωμένους χώρους εργασίας συγκεντρωμένους , ενίσχυσε το κράτος σε κάθε τομέα . Οι πολίτες έπαψαν να είναι διασκορπισμένοι σε διαφορετικές εργασίες , σε ένα μεγάλο βαθμό και μπήκαν σε εργοστάσια , και σε εταιρείες υπηρεσιών , ενώ παράλληλα ενισχύθηκε σε μεγάλο βαθμό και η μεγαλύτερη εταιρεία που υπάρχει σε ένα κράτος και είναι η ίδια η κρατική δομή με τα παρακλάδια της . Με όλα αυτά , ήταν πιο εύκολο στο κράτος να ελέγχει και να παρεμβαίνει σε κάθε στιγμή της ανθρωπινής ζωής καθορίζοντας τη.

Τα δυο παραπάνω στοιχειά αποτέλεσαν την αρχή μια αλυσίδας με τρία σημεία , τελευταίο της οποίας αποτέλεσε η συγκέντρωση του πληθυσμού σε μεγάλα αστικά κέντρα . Τα εργοστάσια , οι εταιρείες παροχής υπηρεσιών και η ενδυνάμωση των κρατικών υπηρεσιών συνετέλεσαν καθοριστικά στη συγκέντρωση του πληθυσμού σε μεγάλες πόλεις . Έτσι , με αυτόν τον τρόπο το κράτος συγκέντρωσε τους πολίτες του σε μεγάλα αστικά κέντρα , με αποτέλεσμα ο έλεγχος του να είναι εύκολος και άμεσος . **Κυριότερος έλεγχος αποτέλεσε αυτός των συνειδήσεων ,** άλλα και κάθε στιγμής της ζωής τους . Το κράτος πέτυχε το στόχο του ,

με όλους τους φορείς του και τους οργανισμούς του . Δεν υπάρχει στιγμή της ανθρωπινής δραστηριότητας που να μην ελέγχεται από το κράτος και η συγκέντρωση του πληθυσμού σε μεγάλες πόλεις , διευκόλυνε ιδιαίτερα αυτό το γεγονός .

Μετά την αρχική οριοθέτηση των αιτιών που συνετέλεσαν στην εδραίωση αυτού που σήμερα ονομάζουμε κράτος , θα προχωρήσουμε στον τρόπο που είναι δομημένο το σημερινό κράτος με τις διάφορες μορφές του και στον τρόπο που επεμβαίνει και καθορίζει κάθε τι που υπάρχει στην ανθρωπινή και όχι μόνο κοινωνία . **Θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε ότι κάθε τι που έχει σχέση με τη ανθρωπινή ζωή και τη γη γενικότερα , αποτελεί μέρος του κράτους και καθορίζεται από αυτό , μη αφήνοντας την ανθρώπινη φύση ελεύθερη σε κανένα κομμάτι της .**

Το ολοφάνερο της επιρροής του κράτους σε κάθε τομέα της ανθρωπινής και όχι μόνο ζωής , φαίνεται ξεκάθαρα σε κάθε διαφορετικό κράτος και ανεξάρτητα από το πολίτευμα του , από τη σταθερή δομή που αυτό έχει . Έτσι κάθε ανεξαιρέτως κράτος , έχει μια κυβέρνηση , η οποία αποτελείται από υπουργεία . Τα υπουργεία σε συνδυασμό με άλλους οργανισμούς και κρατικές δομές , καθορίζουν κάθε στιγμή της ανθρώπινης και όχι μόνο ζωής .

Είναι απίστευτο πραγματικά το γεγονός ότι δεν υπάρχει κανένας τομέας που να μην ελέγχεται από αυτά τα υπουργεία και τους φορείς τους . Υπουργείο για τη δικαιοσύνη , υπουργείο για τη γεωργία , τον πολιτισμό , τον αθλητισμό , τις διεθνείς σχέσεις , το εμπόριο , την αλιεία , την εργασία άλλα και την ανεργία , τη χωροταξία άλλα και τα δημόσια έργα , το εσωτερικό άλλα και το εξωτερικό , την υγεία , την παιδεία και τη θρησκεία , το περιβάλλον , την ανάπτυξη , και ότι μπορεί να φανταστεί το άρρωστο μυαλό του κάθε εξουσιαστή σε κάθε διαφορετικό κράτος του κόσμου .

Σαν να μην έφταναν όμως τα υπουργεία , η κρατική και εξουσιαστική δομή , προκειμένου να υπερασπιστεί τα συμφέροντα του δημιουργήματος της , έκανε οργανισμούς , ιδρύματα , φορείς και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κάνεις , προκειμένου να καθορίζει , να εξυπηρετεί συμφέροντα , να κυριαρχεί και να επιβάλλει την κρατική εξουσία και τα συμφέροντα των λίγων . Αποτέλεσμα όλων αυτών , είναι να δημιουργηθεί ένα πολυδαίδαλο γραφειοκρατικό σύστημα το οποίο ελέγχει και καθορίζει ακόμη και το πιο απλό πράγμα . Όλα αυτά που έχουν δημιουργηθεί και μας φαίνονται ως φυσιολογικά , θα αποδείξουμε με τον πιο απλό τρόπο παρακάτω , ότι αποτελούν στην κυριολεξία πλέον τη δημιουργία αυτοί που πολλοί ονομαζόμουν **κράτος – τέρας** , **γιατί εκτός από πολυδαίδαλο και αναποτελεσματικό , δεν είναι τυχαίο ότι έχει δημιουργηθεί για να καταβροχθίζει και να λιώνει κάθε ανθρωπινή διαφορετικότητα και προσπάθεια να δημιουργήσει οτιδήποτε πέραν αυτού που θέλει και επιδιώκει με κάθε τρόπο το κράτος .**

Θα ήταν πολύ εύκολο , άλλα ταυτόχρονα και ιδιαίτερα κουραστικό να αναφερθούμε σε κάθε ξεχωριστό τομέα της ζωής με ατέλειωτα παραδείγματα . Πιστεύουμε όμως ότι αναδεικνύοντας απλά κάποια συγκεκριμένα παραδείγματα και εκφάνσεις της κρατικής επέμβασης θα γίνει κατανοητός για άλλη μια φορά και ο στόχος του συγγράμματος που είναι το αφύσικο της ανθρωπινής ζωής και της πλήρης κατεύθυνσης του τρόπου που ζούμε από εξουσιαστικούς παράγοντες που έχουν συγκεκριμένα συμφέροντα .

Θα ξεκινήσουμε από απλούς και καθοριστικούς τομείς της ανθρωπινής ζωής και λειτουργίας . Ως πρώτο τομέα θα πάρουμε αυτόν της κάλυψης των βασικών αναγκών του ανθρώπου που είναι η τροφή και το νερό . Ακόμη και σε αυτά τα τόσο απλοϊκά πράγματα , το κράτος επεμβαίνει και καθορίζει τα πάντα . Έτσι , για να παράγεις κάτι για να φας πρέπει να

ρωτήσεις το κράτος αν επιτρέπεται . Αν επιτρέπεται να έχεις δικούς σου σπόρους να φυτέψεις , δικά σου ζώα για να μεγαλώσεις , σε ποιο χώρο θα κάνεις την εκτροφή . Πρέπει να πάρεις άδεια από οργανισμούς , υπουργεία και ότι άλλο μπορείς να φανταστείς . Νερό δε μπορείς να πεις από όπου θέλεις . Πρέπει όλα να είναι ελεγμένα από διάφορους κρατικούς οργανισμούς και υπουργεία . Το νερό σου το πουλάνε συγκεκριμένες κρατικές υπηρεσίες . Το ίδιο συμβαίνει φυσικά και για το νερό που χρησιμοποιείς για να ποτίσεις τα ζώα και τα φυτά που έχεις για καλλιέργεια . Ο κρατικός παρεμβατισμός παντού .

Πηγαίνοντας σε ένα επόμενο επίπεδο θα διαπιστώσουμε ότι για να εργαστεί κάποιος κάπου για να μπορεί να ζήσει , πρέπει επίσης να έχει άδεια από το κράτος και το υπουργείο . Τίποτε δε μπορεί να ξεφύγει από την κρατική αλυσίδα . Τίποτε δε μένει ελεύθερο .

Ένας άλλος θεσμός που ελέγχει το κράτος και καθορίζει πλήρως την ανθρωπινή ύπαρξη , είναι αυτός των σχολείων . Με τα σχολεία όπως ήδη έχουμε προαναφέρει σε προηγούμενο κεφάλαιο , το κράτος ελέγχει πλήρως την εκπαίδευση , τη μάθηση , τη γνώση και φυσικά καθορίζει πλήρως τα κοινωνικά πρότυπα που αναμένει , επιβάλλοντας τα σε ανήλικες ανθρώπινες υπάρξεις . Είναι υποχρεωτικό προκειμένου να δουλέψεις στις περισσότερες δουλειές να έχεις περάσει από συγκεκριμένα χρόνια σε καταναγκαστικές εκπαιδευτικές βαθμίδες .

Ο χώρος που θα ζήσει ο καθένας μας , καθώς και ο χώρος που θα μετακινηθεί κάποιος είναι καθορισμένος από κρατικές δομές και νόμους . Για να ζήσεις σε ένα συγκεκριμένο κράτος πρέπει να έχεις άδεια (**ΑΛΗΘΕΙΑ ΑΠΟ ΠΟΙΟΝ ;**) . **Ποιός μπορεί να καθορίσει που θα ζούμε , αν και πότε θα μετακινηθούμε και σε ποιον τόπο θα δουλεύουμε ; Ποιος είναι αυτός που θα μας επιβάλλει να δηλώνουμε ανά πάσα στιγμή το νέο τόπο κατοικίας μας ; Μα φυσικά ο μεγάλος αδελφός , το κράτος .**

Για να κάνεις οποιαδήποτε κατασκευή ή επισκευή οπουδήποτε είτε σου ανήκει είτε όχι πρέπει να πάρεις άδεια από το κράτος . Για να πουλήσεις και να αγοράσεις κάτι πρέπει να πάρεις άδεια από το κράτος .
Το κράτος είναι παντού για σένα !!!

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Η αρχή της δημιουργίας του πολιτικού συστήματος είναι η δημιουργία της έννοιας του πολίτη για την ανθρωπινή προσωπικότητα . Η έννοια αυτή δημιουργήθηκε από την κρατική εξουσία και από άλλα συμφέροντα , όπως και όλα όσα έχουμε αναφέρει . Ως πολίτης , ονομάστηκε ο άνθρωπος που συμμετέχει ενεργά στα κοινά του τόπου που ζει . Παρόλου που η έννοια ξεκίνησε από τις αρχαίες κοινωνίες (πχ. αρχαία Ελλάδα) , με την πάροδο του χρόνου συνέχισε να υπάρχει , άλλα εξελιγμένη και κυρίως μεταλλαγμένη . Στις αρχαίες κοινωνίες και στην αρχαία Ελληνική Δημοκρατία , τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά και η έννοια του πολίτη εφαρμοζόταν με διαφορετικό τρόπο και σε διαφορετικές συνθήκες . Ο " πολίτης " τότε , συμμετείχε σε μια μικρή σχετικά κοινωνία όπως η Αθηναϊκή πόλη - κράτος , και μπορούσε να έχει άποψη και να εκφράζει τη γνώμη του σε κάποια συγκεκριμένα θέματα . Παράλληλα υπήρχε και το γεγονός της υποχρεωτικής συμμετοχής του στα κοινά . Φυσικά , δε θα πρέπει να ξεχνάει κανείς το γεγονός της ύπαρξης των σκλάβων , οπότε η έννοια της δημοκρατίας ήταν μονόπλευρη και συνολικά παντελώς αμφίβολη .

Στη σημερινή κοινωνία η έννοια του πολίτη αποτελεί ένα πραγματικό δημιούργημα και μια επιβολή στην ανθρωπότητα και το ανθρώπινο είδος . Η έννοια του μαθαίνεται από τα σχολειά , μήπως και τυχόν ξεφύγει

κάνεις από την επίβλεψη τους . Ο πολίτης είναι λοιπόν ο άνθρωπος που συμμετέχει στα κοινά , προκειμένου να μπορεί η κοινωνία να προχωράει και να βρίσκει λύση στα προβλήματα της . **Ωστόσο , για τους εξουσιαστές και τους εκφραστές των συμφερόντων , η έννοια του ενεργού πολίτη αποτελεί ένα μέσο για την επίτευξη των στόχων τους .**

Έτσι , με βάση το γεγονός ότι σε ένα κράτος υπάρχουν ενεργοί πολίτες που συμμετέχουν στα κοινά και ψηφίζουν , δίνεται το άλλοθι στους διάφορους εκφραστές συμφερόντων , στο κράτος και τη κυβέρνηση , ότι όλα γίνονται βάση των αποφάσεων που παίρνουν οι ίδιοι οι πολίτες .

Είναι όμως πραγματικότητα ότι ο άνθρωπος ή ο πολίτης όπως τον ονομάζουν συμμετέχει πραγματικά και ενεργά στη λήψη των αποφάσεων ; Πως είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό , όταν ακόμη και σε αυτά τα λεγόμενα και ως " δημοκρατικά " πολιτεύματα ελάχιστοι άνθρωποι αποφασίζουν για εκατομμύρια ; Όταν η δικαιοσύνη ενώ αποτελεί αυτόνομο κομμάτι της εξουσίας χειραγωγεί και χειραγωγείται ; Όταν αποφάσεις του λαού ή ακόμη και της κυβέρνησης δεν εφαρμόζονται ; Όταν οι νομοί εφαρμόζονται κατά το δοκούν ; Όταν έχουν δημιουργηθεί υπερκρατικοί θεσμοί με απόλυτα δημοκρατικό έλλειμμα (πχ. Ε.Ε.) ; Όταν τα ίδια τα κόμματα δε λειτουργούν δημοκρατικά ; Όταν ακόμη και σε πρωτοβάθμια σωματεία ή συλλόγους είναι απαραίτητη η ύπαρξη εκπρόσωπων μέσω εκλογικών διαδικασιών ; **Όταν η οποιαδήποτε παρέμβαση , αντίδραση , κίνηση , προσπάθεια του ανθρώπου πρέπει να γίνεται μέσω εκπροσώπων και αντιπροσώπων σε ένα αχανές κρατικό σύστημα διακυβέρνησης , είναι αδύνατη η οποιαδήποτε πραγματική και ουσιαστική προσπάθεια του ανθρώπου να συμμετέχει ρεαλιστικά σε μια τέτοια τέτοια κατάσταση .**

Έτσι , οδηγούμαστε για μια ακόμη φορά σε αφύσικες καταστάσεις , όπου κανένας δεν αποφασίζει για τον εαυτό του, αντίθετα άλλοι αποφασίζουν για εμάς . Όταν αυτό το πράγμα γίνεται και είναι τόσο μεγάλο και πολυδαίδαλο , η ανθρώπινη προσωπικότητα εξαφανίζεται μαζί με τα ανθρώπινα θέλω και τις ανθρώπινες προσπάθειες . Η ανθρωπινή οντότητα λοιπόν εξαφανίζεται και τη θέση της παίρνει ο άνθρωπος-πιόνι -πολίτης που εξουσιάζεται και στην ουσία δεν έχει λόγο για τίποτε . **Τη δίκη του ζωή την κανονίζουν άλλοι για αυτόν .** Πλέον ο άνθρωπος πρέπει να έχει την άδεια μιας υπερκείμενης εξουσίας για να κάνει το οτιδήποτε . Για να φτιάξει ένα πάρκο στη γειτονιά του , πρέπει να αποφασίσει το Δημοτικό Συμβούλιο της πόλης που ανήκει . Για να επισκευαστεί μια πλάκα σε ένα πεζοδρόμιο πρέπει να κάνει αίτηση στο Δήμο . Για να σκαφτεί ένα αυλάκι στο χωρίο πρέπει να πάρει απόφαση το Δημοτικό Συμβούλιο . Χάνεται έτσι η αμεσότητα και η ανθρωπινή προσωπικότητα παραμένει βαθιά θαμμένη κάτω από τις επιταγές των εξουσιαστών της .

Η έννοια του πολίτη που αναφέραμε παραπάνω , είναι καθοριστική για την κατανόηση της πρακτικής του κράτους . Μάλιστα , είναι και το πρώτο στάδιο για την ένταξη του ανθρώπου στο πολιτικό σύστημα , στην αποδοχή των πολιτευμάτων και της κυβέρνησης , καθώς και **στην αποδοχή του γεγονότος ότι ο άνθρωπος έχει την ανάγκη να εξουσιάζει και να εξουσιάζεται .**

Η έννοια του πολίτη , ήταν αυτή που μας έφερε και την άμεση συνέπεια της , την έννοια της πολιτικής . Η πολιτική είναι θεωρητικά η εφαρμογή της έννοιας του πολίτη στην πρακτική μιας κοινωνίας . Είναι όλο εκείνο το θεσμικό σύστημα που έχει δημιουργηθεί προκειμένου ένα κράτος να κατοχυρώσει από τη μια και να εμφυσήσει στους πολίτες του από την άλλη τον τρόπο με τον οποίο διαχειρίζεται το λεγόμενο και ως πολιτικό γίγνεσθαι .

Έτσι , η έννοια της πολιτικής περιλαμβάνει κάποιους θεσμούς που έχει δημιουργήσει το κράτος , προκείμενου μαζί με άλλες ομάδες συμφερόντων να επιτύχουν το σκοπό τους . Έτσι , δημιούργησε έννοιες όπως το πολίτευμα , την κυβέρνηση , τα κόμματα , τους συλλόγους , τα σωματεία , τις ομάδες συμφερόντων , τα λόμπι , τους νομούς , το σύνταγμα , τον ανώτατο άρχοντα κ.α. . Όλοι αυτοί οι θεσμοί συμμετέχουν επεμβαίνουν και καθορίζουν την έννοια πολιτική , μην αφήνοντας ουσιαστικά ούτε κατά διάνοια στον άνθρωπο την ελευθερία να νιώσει είτε ως άνθρωπος είτε ως " πολίτης " .

Έτσι συνοπτικά , η κυβέρνηση εφαρμόζει τους νομούς όταν , όπου και αν θέλει . Τα κόμματα δημιουργούν στρατούς εξυπηρετώντας συμφέροντα και κατευθύνοντας καταστάσεις , τα λόμπι και οι ομάδες συμφερόντων εκφράζουν συγκεκριμένα συμφέροντα παίρνοντας θεσμικό ρόλο !!! , οι νομοί εκφράζουν ομάδες συμφερόντων , ο ανώτατος άρχοντας έχει είτε πολύ μικρή είτε πολύ μεγάλη δικαιοδοσία , και πολλές φορές ένα μόνο άτομο καθορίζει παραλόγως το τι θα γίνει σε ένα ολόκληρο κράτος . Το σύνταγμα απαγορεύει και υπαγορεύει για το τι πρέπει να γίνεται , ενώ τέλος οι Σύλλογοι και τα Σωματεία παίζουν ίσως τον καθοριστικότερο ρόλο ελέγχοντας οποιαδήποτε μορφή αντίδρασης για οποιοδήποτε θέμα , αφού όλα πρέπει να περνάνε από έναν φορέα σε αρχικό επίπεδο . Σε όλον αυτόν τον κυκεώνα είναι φανερή η έλλειψη του ανθρωπίνου παράγοντα , ο οποίος έχει ρόλο μόνο μέσα από συγκεκριμένους φορείς . **Η φωνή του , η σκέψη του , οι ιδέες του , τα θέλω του είναι υποχρεωμένα να περάσουν μέσα από όλα τα προαναφερθέντα θεσμικά πολιτικά όργανα , πριν φτάσουν κάπου για να συζητηθούν , αφού έχουν ήδη μετουσιωθεί , αλλαχθεί , χαθεί ή οτιδήποτε άλλο .** Για μια ακόμη φορά αποδεικνύεται ότι ο άνθρωπος τίθεται με κάθε τρόπο στο περιθώριο . Η φωνή του , η γνώμη του , οι ιδέες του , το είναι του , η ζωή του είναι ένα τίποτε . Η επαφή του με τους

άλλους ανθρώπους χάνεται και όλα καθορίζονται σε ένα τεράστιο κράτος από συμφέροντα στα οποία ο άνθρωπος είτε φτάνει άπλα να είναι κομμάτι τους , είτε άπλα δεν είναι τίποτε .

Επόμενο στάδιο για τη δημιουργία του πολιτικού , συστήματος είναι η δημιουργία των πολιτευμάτων . Κάθε κρατική οντότητα , θεωρείται ότι έχει , αλλά και στηρίζεται σε ένα πολίτευμα . Τα πολιτεύματα σε κάθε κράτος μπορεί να αλλάζουν κατά διαστήματα και κατά περιπτώσεις . Όσο όμως και να αλλάζουν και όσες διάφορες και να έχουν , χαρακτηρίζονται από μια κοινή αλήθεια . Έχουν όλα προαχθεί από συγκεκριμένα συμφέροντα , εξυπηρετούν συγκεκριμένες καταστάσεις και έχουν ως κοινό στόχο την εξοικείωση του ανθρώπου με την ψεύτικη ανάγκη ότι τα χρειάζεται . Παράλληλα παίζουν όλα τον ίδιο ρόλο . Στηρίζουν και συγκεντρώνουν την εξουσία εξυπηρετώντας συμφέροντα .

Ο σημερινός άνθρωπος δεν διανοείται να φανταστεί ότι μπορεί να υπάρξει κοινωνία και φυσικά κράτος , χωρίς την ύπαρξη του πολιτεύματος . Του έχουν μάθει με κάθε τρόπο ότι πρέπει να συνδέσει την ομαλή συμβίωση μιας κοινωνίας , με την ύπαρξη και λειτουργία ενός πολιτεύματος .

Ο άνθρωπος δηλαδή έχει μάθει να κυβερνιέται , άλλα στην ουσία και να εξουσιάζεται από κάποιον άλλο . Αυτός ο άλλος μπορεί να είναι είτε ένας είτε και περισσότεροι . Η ουσία είναι η ίδια . Ο άνθρωπος με αυτόν τον τρόπο , δίνει αυτοβούλως το αυτεξούσιο της οντότητας του σε άλλους ανθρώπους . Παραδίδει δηλαδή την ανθρώπινη προσωπικότητα του , αφήνοντας παράλληλα τη ζωή ολόκληρη σε άλλους , έχοντας τους δώσει το δικαίωμα να δρουν στο όνομα του .

Σε κάθε κράτος υπάρχει ένα πολίτευμα , με ξεχωριστά άλλα και κοινά χαρακτηριστικά όλων των πολιτευμάτων είναι την ύπαρξη κυβέρνησης και υπουργών . Άλλα κοινά χαρακτηριστικά είναι η στήριξη τους από

θεσμούς , όπως η αστυνομία , η δικαιοσύνη και ο στρατός . Η στήριξη αυτή είναι νομοθετημένη . Παράλληλα , υπάρχει σε όλα ένας ανώτατος άρχοντας . Κάθε πολίτευμα επίσης έχει τους δικούς του νομούς .

Το κράτος προσπαθεί να περάσει την αναγκαιότητα της ύπαρξης πολιτεύματος , ακόμη και από τα μαθητικά χρόνια ενός παιδιού . Έτσι , μαθαίνει σε ανήλικα παιδιά την ύπαρξη των πολιτευμάτων , μαζί με την ύπαρξη και την αναγκαιότητα όλων αυτών που τα συνδέει και τα ακολουθεί (κράτος , θεσμοί , νομοί , υπουργεία , δικαιοσύνη κ.α.) .

Έτσι , το ανήλικο και παρθένο νοητικά παιδί , λαμβάνει και δέχεται ως απαραίτητο και αναγκαίο την ύπαρξη των πολιτευμάτων . **Το κράτος προχωράει ακόμη πιο πολύ , βάζοντας παιδιά στη θέση του εκπρόσωπου , του εξουσιαστή και του εξουσιαζόμενων , δια μέσω της λειτουργίας των μαθητικών συμβουλίων .** Παράλληλα στο σχολείο τα παιδιά , συμμετέχουν σε δράσεις και εκδηλώσεις που ενθαρρύνουν τη διαδικασία κατανόησης της έννοιας του πολίτη, σύμφωνα φυσικά με την εκάστοτε καθοδήγηση από την εξουσία και τα συμφέροντα . Το κράτος λοιπόν , για άλλη μια φορά επεμβαίνει και αλλοιώνει την ανθρωπινή προσωπικότητα και σκέψη , εντάσσοντας κάθε άνθρωπο σε μια ακόμη αφύσικη διαδικασία .

Τελικό στάδιο της λειτουργίας του πολιτικού συστήματος , είναι η διακυβέρνηση μιας χώρας . Ήδη έχουμε αναφέρει κάποια πράγματα επί του ζητήματος , κάνοντας λόγο για υπουργεία που επεμβαίνουν σε κάθε στιγμή της ζωής του ανθρώπου . Η διακυβέρνηση μιας χώρας περιλαμβάνει πολλά στοιχεία και πολλές παραμέτρους . Ήδη έχουμε αναφερθεί σε στοιχεία της , όπως είναι η κυβέρνηση , τα υπουργεία , ο ανώτατος άρχοντας , όπως και διάφοροι θεσμοί (στρατός , αστυνομία , δικαιοσύνη κ.α.) που υποστηρίζουν άμεσα αυτό που λέμε διακυβέρνηση .

Η έννοια της διακυβέρνησης μιας χώρας περιλαμβάνει ουσιαστικά την εκτέλεση της βούλησης ενός λαού , ή μιας εξουσίας . Έτσι , διακυβέρνηση σημαίνει να εφαρμόζεις κάποια από τα παραπάνω . Για άλλη μια φορά , ο άνθρωπος στα πλαίσια των σύγχρονων κρατών , αποποιείται του αυτεξούσιου του , και παραδίδει την ίδια του τη ζωή στα χεριά άλλων ανθρώπων , οι οποίοι εκφράζουν συγκεκριμένα συμφέροντα . **Οι συγκεκριμένοι άνθρωποι , έχουν δικαίωμα να κάνουν αυτό που αυτοί νομίζουν και να εφαρμόζουν κατά το δοκούν , την ούτως ή άλλως ρεπουσαρισμένη και μη αντιπροσωπευτική άποψη των υπολοίπων .** Κάποιοι αυτό το ονομαζόμουν αντιπροσωπευτικό σύστημα και κάποιοι άλλοι δημοκρατία . Όπως και να το πεις είναι κάτι που όπως ήδη έχουμε αναλύσει , δε μπορεί να εκφράσει τη θέληση του ανθρώπου , άλλα αυτή συγκεκριμένων συμφερόντων .

Όπως μπορεί να γίνει εύκολα κατανοητό , ο άνθρωπος οδηγείται μέσα από όλα αυτά , σε μια πλήρη αποξένωση από την ίδια του την προσωπικότητα . Ο άνθρωπος μέσα από όλα αυτά δε μπορεί πλέον να εξουσιάζει , ούτε τον ίδιο του τον εαυτό , αφού ακόμη και για αυτό πρέπει να παίρνει εντολές και να ζητά την άδεια από αλλού . Με αυτόν τον τρόπο και με όλα αυτά οδηγούμαστε για άλλη μια φορά στο ίδιο συμπέρασμα . **Ο άνθρωπος και μέσα από τη δημιουργία αυτού που ονομάζουμε πολιτικό σύστημα , κατευθύνεται με το γνωστό τρόπο στην πλήρη εξάρτηση του από συγκεκριμένα συμφέροντα , χάνοντας έτσι άλλο ένα κομμάτι της προσωπικότητας του . Αυτού με το οποίο εξουσιάζει και ορίζει ο ίδιος τον τρόπο με τον οποίο θέλει να λειτουργήσει .**

ΠΑΙΔΕΙΑ

Ένα άλλο κομβικό σημείο του κράτους , το οποίο έχουμε αναλύσει σε προηγούμενο κεφάλαιο και άπλα θα ξαναθυμίσουμε εδώ , είναι αυτό της παιδείας – εκπαίδευσης . Το κράτος έχει δημιουργήσει τα σχολεία καθώς και άλλες μορφές εκπαίδευσης , τα οποία όλα μαζί δημιουργούν μια πλήρη κατευθυνόμενη κατάσταση , **επιβάλλοντας σε αθώες ψυχές όπως τα παιδιά , κανόνες , στερεότυπα , θεσμούς , συνήθειες , νόρμες και εκπαιδευτικά στερεότυπα τα οποία θα τους ακολουθούν σε όλη τους τη ζωή** . Ο σκοπός του κράτους επιτυγχάνεται έτσι , σε μεγάλο βαθμό μέσω της παιδείας .

Τι άλλο αποτελεί αυτό που αυτοί ονομαζόμενοι παιδεία , πέρα από χάσιμο χρόνο και χρήματος ; Πόσοι άχρηστοι χαμένοι πόροι άραγε; Κτίρια , σχολεία , καθηγητές , παραπαιδεία , βιβλιοπωλεία , εκπαιδευτήρια , φροντιστήρια και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κάνεις . Ακόμη όμως πιο μεγάλο είναι για την ανθρωπινή ύπαρξη και προσωπικότητα το ζήτημα του χασίματος χρόνου και ιδιαίτερα του πιο σημαντικού και όμορφου χρόνου στη ζωή ενός ανθρώπου . Αυτού της παιδικής ηλικίας . Σε αυτή την τόσο όμορφη και δημιουργική ηλικία , το παιδί αντί να αναζητά , να ψάχνει , να παίζει , να ανακαλύπτει , να μαθαίνει και να δημιουργεί αναλώνεται στο να πηγαίνει στο σχολείο .

Μέσω της παιδείας λοιπόν τα παιδιά μαθαίνουν τι είναι το κράτος και οι θεσμοί του και το εμπεδώνουν , κάνοντας το σιγά-σιγά κτήμα τους . Μαθαίνουν τι θα πει παιδεία και κανόνες, όπως και εκπαίδευση . Μαθαίνουν δηλαδή ότι εκπαίδευση είναι η επαναλαμβανόμενη μάθηση ανούσιων , άχρηστων και ψεύτικων γνώσεων . Γνώσεων που δεν έχουν σχέση με τη φυσιολογική και φυσική πραγματικότητα , άλλα εξυπηρετούν συγκεκριμένα συμφέροντα . Μαθαίνουν ότι ένα κράτος μέσα στο οποίο ζουν ανθρώπινες ψυχές καθορίζει (και αυτοί πρέπει να υπακούσουν και να συμμετέχουν) , τον τρόπο ζωής τους και το μέλλον

τους . Ο θεσμός της παιδείας όπως έχουμε αναλύσει διεξοδικά άλλωστε , αποτελεί βασικό πυλώνα του κράτους .

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Τέλος φυσικά , για οτιδήποτε διαφωνήσεις με τον οποιοδήποτε υπάρχει και ο ανώτερος (;) θεσμός του κράτους η δικαιοσύνη . Ένας θεσμός που αποτελεί το άκρον άωτον της ανθρωπινής ανωμαλίας και θα χρειαζόταν ένα ολόκληρο ξεχωριστό βιβλίο για να τον αναλύσει . Το κράτος έφτιαξε τους νόμους , τη δικαιοσύνη και τα δικαστήρια , προκειμένου να καθορίζει ακόμη και την παραμικρή λεπτομέρεια από κάθε πτυχή της ανθρωπινής άλλα και οποιασδήποτε άλλης ύπαρξης υπάρχει στη γη , έμβιας ή μη .

Ο θεσμός της δικαιοσύνης δημιουργήθηκε λοιπόν από το κράτος με συγκεκριμένους σκοπούς . Αν χρειάζεται να δημιουργήσεις μια εταιρεία , ένα σωματείο , μια ομάδα ή οτιδήποτε άλλο , πρέπει να πάρεις άδεια για αυτό . Αν έχεις διαφορά με κάποιον άνθρωπο για οποιοδήποτε θέμα μπορείς να φανταστείς , ο μόνος δρόμος για να τη λύσεις είναι τα δικαστήρια . Για ένα μέτρο γης πρέπει να πας στα δικαστήρια . Για ένα κομμάτι ψωμί πρέπει να πας στα δικαστήρια . Έτσι , με αυτόν τον τρόπο έχει δημιουργηθεί ένας θεσμός , η παρουσία του οποίου είναι καταλυτική και επεμβατική σε κάθε στιγμή της ανθρωπινής ζωής . Μάλιστα , έχει το δικαίωμα να σου στερεί ακόμη και την προσωπική σου ελευθερία για πλήθος αδικημάτων κλείνοντας σε ιδρύματα τα οποία ονομάζονται σωφρονιστικά .

Η δικαιοσύνη και ο ρόλος που διαδραματίζει σε κάθε στιγμή της ανθρωπινής στιγμής , καθώς και ο ρόλος της στην άσκηση εξουσίας χαρακτηρίζει και καθορίζει σε μεγάλο βαθμό το κράτος . Η ανθρώπινη οντότητα και προσωπικότητα φαντάζει πραγματικά πολύ μικρή μπροστά

της . Για άλλη μια φορά γίνεται κατανοητό σε τι αφύσικες καταστάσεις ζει ο άνθρωπος . **Πρόκειται πραγματικά για ένα θεσμό που υποβαθμίζει τον άνθρωπο στην κατώτερη βαθμίδα του ζωικού βασιλείου .**

Έχει αναρωτηθεί άραγε κανείς από ποιον θα πρέπει να πάρει κανείς άδεια για να κάνει το οτιδήποτε ; Γιατί πρέπει να προσφύγει σε έναν απρόσωπο θεσμό για να λύσει τις διάφορες του , όταν οι περισσότερες θα μπορούσαν να λυθούν με άλλον τρόπο ; Γιατί πρέπει να υπάρχουν εκατομμύρια νόμοι ; Τι είναι οι νόμοι , ποιος έχει το δικαίωμα να τους γράψει και πως μπορούν να εκφράσουν και να ορίσουν την ανθρωπινή ύπαρξη ; Είναι τελικά φυσιολογικό να υπάρχει αυτό το δαιδαλώδες σύστημα της δικαιοσύνης , και ποιον τελικά εξυπηρετεί ; Όλα αυτά τα ερωτήματα καθώς και σε δεκάδες άλλα βρίσκουν απάντηση μόνο με έναν τρόπο . **Η δικαιοσύνη είναι ένα ακόμη κατασκεύασμα ενάντια στην ανθρωπινή φύση που δημιουργήθηκε από εξουσιαστικούς παράγοντες , προκειμένου να εξυπηρετεί συμφέροντα , να ελέγχει τον άνθρωπο , και να καθορίζει κάθε πτυχή της ανθρωπινής ζωής , μετατρέποντας τον άνθρωπο σε ένα άβουλο και φοβισμένο πiónι .**

Πέρα από όλα τα προαναφερθέντα , η δικαιοσύνη σε πολλές χώρες αποτελεί θεσμοθετημένα πυλώνα και υποστηρικτή της κρατικής εξουσίας , αφού είναι επίσημα κομμάτι της . Είναι η εξουσία που παίρνει αποφάσεις και κρίνει άλλους θεσμούς , όπως η πολιτική εξουσία και όπως αν ένας νόμος που εφαρμόζει μια κρατική δομή είναι νόμιμος . Καταλαβαίνει εύκολα κανείς σε τι βαθμό αυτός ο θεσμός υπάρχει και ενισχύεται σε ένα κρατικό σύστημα .

Πίσω φυσικά από την δικαιοσύνη , υπάρχει όπως και σε όλους τους κρατικούς θεσμούς ένας ατελείωτος συρφετός συμφερόντων που παρεμβαίνει , συμμετέχει και καθορίζει συνολικά την εικόνα του θεσμού

, καθώς και τις επιπτώσεις που έχουν όλα αυτά άμεσα ή έμμεσα στην ανθρωπινή ζωή .

Το επάγγελμα του δικηγόρου είναι ένα κομμάτι από αυτά τα συμφέροντα . Οι δικηγόροι συναλλάσσονται και συναναστρέφονται με υπόδικους , κατάδικους , δικαστικούς και οποιοδήποτε άλλον μπορεί να συμμετάσχει σε μια υπόθεση . Με αυτό τον τρόπο δημιουργείται ένα παραδικαστικό κομμάτι , το οποίο παίζει καθοριστικό ρόλο σε ότι συμβαίνει στη δικαιοσύνη και σε ότι αποφασίζεται . Συμφωνίες κλείνονται και γκρεμίζονται . " Νόμιμοι " γίνονται " παράνομοι " και το αντίθετο . Περίεργες καταδίκες και αθώσεις συμβαίνουν . Ποινές θεωρούνται και είναι μεγάλες ή μικρές . Όλα αυτά με ξεχασμένη παράμετρο τον άνθρωπο , ο οποίος από τη μια πλευρά μπορεί να εκμεταλλεύεται την κατάσταση για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του και από την άλλη υπάρχει και το τραγικό της καταδίκης κάποιου συνάνθρωπου για ασήμαντο λόγο ή εσκεμμένα , το οποίο σε μια κοινωνία σαν τη δική μας , οδηγεί σε πλήρη καταστροφή του συγκεκριμένου ανθρώπου , τόσο από την ανθρώπινη όσο και από την προσωπική άλλα και κοινωνική – οικονομική πλευρά .

Έτσι , ο καταδικασμένος άνθρωπος ή ακόμη και ο υπόδικος θεωρείται ως κάτι το ξένο από την υπόλοιπη κοινωνία και αντιμετωπίζεται με τον ανάλογο τρόπο . Απομονώνεται από τον κοινωνικό του περίγυρο . Καταστρέφεται οικονομικά . Δε μπορεί να βρει εργασία μετά την αποφυλάκιση ή την καταδίκη του . Χάνει την περιουσία του . Βρίσκεται έγκλειστος σε απαράδεκτες συνθήκες διαβίωσης στα λεγόμενα και σωφρονιστικά ιδρύματα και αντιμετωπίζει πλήθος άλλων επιπτώσεων που συμβαίνουν ξαφνικά στη ζωή του. Η κάθε είδους λοιπόν καταπίεση της ανθρωπινής προσωπικότητας , συνιστά αποτέλεσμα των τρόπων που λειτουργεί η δικαιοσύνη σε σχέση με τον άνθρωπο . Στόχος της ο φόβος του ανθρώπου απέναντι στην κρατική και κάθε άλλη εξουσία . Ο

άνθρωπος πρέπει ανά πάσα στιγμή να έχει φόβο , δεν πρέπει να αισθάνεται ελεύθερος για οτιδήποτε , δεν πρέπει να αντιδρά και να διαμαρτύρεται , γιατί παντού υπάρχει μια δαγκάνα για να τον πιάσει . **Το ανελεύθερο και αφύσικο αυτό σύστημα , προβάλλεται από κάθε κρατικό και όχι μόνο φορέα ως απαραίτητο για κάθε κοινωνία . ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΓΙΑ ΕΜΑΣ . ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ.**

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ο τελευταίος μη κρατικός άλλα άμεσα σχετιζόμενος τόσο με το κράτος , όσο και με την πλήρη υποδούλωση του ανθρώπου θεσμός , είναι η εκκλησία . Η εκκλησία διαχρονικά είναι ένας θεσμός που κυριάρχησε στην ανθρώπινη προσωπικότητα και επιβλήθηκε με κάθε τρόπο είτε ως αυτόνομος , είτε με την υπεράσπιση κάθε άλλης μορφής εξουσίας και κυρίως της κρατικής . Συνηθίστηκε μάλιστα ο ένας θεσμός να αλληλοϋποστηρίζει τον άλλο πολύ συχνά , ασχέτως αν μερικές φορές τα συμφέροντα τους συγκρούονταν .

Τι ρόλο παίζει όμως η εκκλησία και πως επιδρά καταλυτικά στην ανθρωπινή προσωπικότητα και όχι μόνο ; Η εκκλησία καταρχήν αποτελεί την επίσημη έκφραση μιας θρησκείας . Επειδή η δύναμη και η επιβολή της θρησκείας είναι τεράστια , τεράστια είναι και η δύναμη της εκκλησίας . Πρώτα από όλα έχει τη δύναμη , η άποψη της να θεωρείται θέσφατο . Αυτό σημαίνει ότι ιδεολογικά άλλα και πρακτικά ότι η εκκλησία επιβάλλει απόψεις που καθορίζουν και επιδρούν σε κάθε στιγμή της ανθρώπινης ζωής .

Η εκκλησία έτσι , χαρακτηρίζει και επεμβαίνει για παράδειγμα στις ανθρώπινες σχέσεις , καθορίζοντας πως πρέπει να είναι οι σχέσεις μεταξύ

άνδρα και γυναίκας , όπως επίσης και ποια είναι η θέση κάθε μέλους μιας οικογένειας στην κοινωνία και τι τρόπους πρέπει να έχει . Η εκκλησία καθορίζει σε μεγάλο βαθμό την αμφίεση , δηλαδή τον τρόπο που πρέπει να ντυνόμαστε . Επίσης , λόγω των νηστειών , άλλα και όχι μόνο καθορίζει τη διατροφή και επεμβαίνει σε αυτήν . **Το κυριότερο από όλα καθορίζει και επεμβαίνει στο πως πρέπει να συμπεριφέρεται ο κάθε άνθρωπος και επεμβαίνει καθοριστικά σε αυτό . Στο τέλος φυσικά αφού έχει γνώμη για όλα , αναφέρει ότι ο άνθρωπος είναι ελεύθερο ον , να πράξει ότι θέλει , άλλα σύμφωνα με τη βούληση του θεού, την οποία μόνο αυτή γνωρίζει !!!** Πως είναι δυνατόν μετά από όλα αυτά , ο άνθρωπος να είναι ελεύθερος να ζήσει όπως αυτός θέλει ; Πως είναι δυνατόν να ζήσει φυσικά , όταν η εκκλησία θεωρεί την πλειοψηφία αυτόν που ορίζει η φύση , αφύσικα ;

Η εκκλησία επεμβαίνει κατάφωρα , ακόμη και σε ασχημάτιστες ανθρώπινες προσωπικότητες , όπως ήδη έχουμε αναφέρει μέσω σχολικών μαθημάτων και άλλων παρεμβάσεων (κατηχητικό) . Τα παιδιά πρέπει να βαπτίζονται , να μαθαίνουν υποχρεωτικά για τη θρησκεία τους και το πόσο καλή είναι , να εκκλησιάζονται . Πρέπει να μαθαίνουν για τις αρχές της και να τις εφαρμόζουν . **Είναι πραγματικά απίστευτο το τι προωθεί η εκκλησία σε αθώες ψυχές και άπλαστους χαρακτήρες όπως τα παιδιά .**

Η εκκλησία επεμβαίνει και με έμμεσους τρόπους στην ανθρώπινη προσωπικότητα . Η διανομή συσσιτίων , η δημιουργία αγαθοεργιών , η δυναμική της που φθάνει από μια απλή βοήθεια σε κάποιον άνθρωπο ή ίδρυμα στη χρηματική βοήθεια ή στη βοήθεια μέσω γνωριμιών για οποιοδήποτε σκοπό (εύρεση εργασίας , επίλυση προβλημάτων κ.α.) , καθιστά την εκκλησία τόσο δυνατή , άλλα και παράλληλα αγαπητή σε μεγάλη μερίδα του ανθρώπινου πληθυσμού . Με όλους αυτούς τους

τρόπους η εκκλησία καταφέρνει να επηρεάζει τις ανθρώπινες σχέσεις και προσωπικότητες .

Η εκκλησία έχει για ότι χρειάζεται τις δομές που κανένας άλλος (ίσως ακόμη και το κράτος) , δεν έχει . Κτίρια , εκτάσεις , οικόπεδα, ναοί και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κάνεις είναι υπό την κατοχή της . Μέχρι και κράτη (Βατικανό - Άγιο Όρος κ.α..) . Σε πολλά κράτη επίσης , οι υπάλληλοι της εκκλησίας (ιερωμένοι) πληρώνονται από το κράτος . Παράλληλα οι οικονομικές και οι συναλλαγές ακίνητων μεταξύ κράτους και εκκλησίας είναι συνεχής . Έτσι , διαφαίνεται αυτό που ήδη έχουμε αναφέρει για τις σχέσεις κράτους - εκκλησίας .

Δε χωράει λοιπόν αμφιβολία για το ποιον ρόλο παίζει η εκκλησία . Ο άνθρωπος δεν πρέπει καμιά στιγμή να νομίσει ότι είναι ελεύθερος . Η εκκλησία και η αναφορά στον Θεό πρέπει και είναι το φόβητρο για τον άνθρωπο σε συνδυασμό με το κράτος , την αστυνομία , τη δικαιοσύνη άλλα και τόσους ακόμη θεσμούς . Πρέπει ανά πάσα στιγμή να υπάρχει φόβος Θεού στον άνθρωπο . Πρέπει να σκέφτεται ανά πάσα στιγμή αν αυτό που κάνει είναι σωστό και ακολουθεί τους κανόνες της εκκλησίας . **Πρέπει ο άνθρωπος να είναι αντίπαλος της φύσης και των ενστίκτων του , τα οποία πρέπει να συγκρατεί και να χαλιναγωγεί μην τυχόν και ζήσει τη ζωή του , έστω και για λίγο ελεύθερα και όπως θέλει αυτός .** Η εκκλησία παίζει το ρόλος της επιτυχημένα και αποτελεί μεγάλο συνεργάτη , τόσο του κράτους όσο και κάθε συμφέροντος .

ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗΣ

Καθοριστικό ρόλο στο πολιτικό σύστημα , καλούμενα από πολλούς και ως τέταρτη εξουσία , παίζουν τα ΜΜΕ . Είναι ο τρόπος με τον οποίο η εξουσία , τα συμφέροντα , και όλοι οι παρατρεχάμενοι με τα φερέφωνα

τους εκφράζουν , επιβάλλουν και διαμορφώνουν την κοινή γνώμη . Τα ΜΜΕ είναι ο πυλώνας του πολιτικού και του παραπολιτικού συστήματος . Προβάλλουν συνεχώς το πολιτικό σύστημα , ορίζοντας το ως σπουδαίο και απαραίτητο . Η λειτουργία τους αυτή , είναι πρωταρχική και ιδιαίτερα σημαντική . Με αυτόν τον τρόπο κατευθύνουν τον άνθρωπο στην εμπέδωση της ανάγκης ύπαρξης του πολιτικού συστήματος . Ο άνθρωπος έτσι , συμμετέχει και αυτός (ή νομίζει) , στη στήριξη του πολιτικού συστήματος και της ύπαρξης του . Με τον τρόπο αυτό , απομακρύνεται ο άνθρωπος από κάθε άλλη αναζήτηση για έναν διαφορετικό τρόπο λειτουργίας μιας ανθρώπινης κοινωνίας . Μιας κοινωνίας όπου η ελευθερία και όχι ένα αφύσικα δομημένο σύστημα θα είναι ο κύριος άξονας λειτουργίας . Μιας κοινωνίας διαφορετικής , απλής , όπου ο άνθρωπος θα μπορεί να συνεννοείται με το συνάνθρωπο του χωρίς μεσολαβητές , όπου δε θα υπάρχουν όργανα και νόμοι να καθορίζουν και να επιβάλλουν κάθε ανθρωπινή λειτουργία και στιγμή .

Τα ΜΜΕ καθορίζουν πλήρως και την ατζέντα του πολιτικού συστήματος . Δηλαδή , καθορίζουν το τι θα συζητηθεί , ποιο είναι το μείζον θέμα ανά πάσα στιγμή , υποβαθμίζουν και αναβαθμίζουν ειδήσεις , παρέχουν τις πληροφορίες που θέλουν να δώσουν . Φυσικά , τα ΜΜΕ παραπληροφορούν , ψεύδονται , και τελικά εξαπατούν μαζικά ανθρώπους , ως υπερασπιστές του πολιτικού συστήματος και διάφορων συμφερόντων . Με όλα αυτά ακόμη και αν κάποιος προσπαθεί να λειτουργήσει και να συμμετάσχει στο υπάρχον διαμορφωμένο πολιτικό σύστημα , δε μπορεί να το κάνει . Είναι που είναι το πολιτικό σύστημα μια φούσκα , έρχονται και τα ΜΜΕ να το αποτελειώσουν . Όταν η βάση δεν είναι πραγματική , άλλα δεν είναι και αληθινά και αυτά που πάει να στηρίξει , για ποιο σύστημα μιλάμε ;

Η αφύσικη ύπαρξη λοιπόν του πολιτικού συστήματος , αποτελείώνεται από τα ΜΜΕ . Τα ΜΜΕ προσπαθούν με κάθε τρόπο να επιβληθούν στην

ίδια μας τη ζωή . Τη μια ήμερα πανηγυρίζουμε για ψευδογιορτές και για την κατάκτηση κάποιου τίτλου στο ποδόσφαιρο , και την άλλη κρυβόμαστε φοβισμένοι μήπως τυχόν χαλάσει ο καιρός , μήπως φάμε κάποια πέτρα σε κάποια διαδήλωση , μήπως καταρρεύσει η οικονομία ή μήπως γίνει πόλεμος . Τη μια μέρα επενδύουμε μαζικά στο χρηματιστήριο και τον τζόγο και την άλλη φοβόμαστε να ξοδέψουμε λίγα ευρώ για οτιδήποτε . Τη μια μέρα διασκεδάζουμε και την άλλη φοβόμαστε να κυκλοφορήσουμε στους δρόμους .Τη μια στιγμή αποδοκιμάζουμε τον αγώνα κάποιων συνανθρώπων μας και την άλλη γκρινιάζουμε για τη φτώχεια μας και κατηγορούμαστε για απάθεια . Όλα αυτά αποτελούν το ρόλο των ΜΜΕ και τον επιτυγχάνουν απολυτά . Ο άνθρωπος δεν κάνει τίποτε από μόνος του . Η καθημερινή πολιτική και όχι μόνο ατζέντα καθορίζεται από τα ΜΜΕ . Αυτά αποφασίζουν αν είναι μέρα ή νύχτα και αν εμείς βλέπουμε το ανάποδο , πρέπει εμείς να κάνουμε λάθος . Δε μπορούμε να κάνουμε και να πιστέψουμε ή να δούμε , τίποτε από αυτό που μας λένε . **Έξαλλου το είπαν και στις ειδήσεις**

.....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ- ΘΕΣΜΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μια άλλη παράμετρος που οδήγησε τον άνθρωπο στην απομάκρυνση του από τη φυσιολογική-φυσική ροή , είναι η ανάγωση κάθε δραστηριότητας του σε οικονομική θεώρηση και δράση . Η μετεξέλιξη του ανθρώπου , από άνθρωπο της γης και της φύσης , σε άνθρωπο της οικονομίας υπήρξε καταλυτική . Από την ανταλλαγή αγαθών , ο άνθρωπος πέρασε στο στάδιο των εγχρήματων συναλλαγών . Από τις χρηματικές συναλλαγές , η πορεία συνεχίστηκε με την αγοραπωλησία ακίνητων , στη συνέχεια τίτλων , και στο τέλος έφτασε σήμερα να μιλάμε για συναλλαγές με κεφάλαια που θα δημιουργηθούν στο μέλλον . Όλα αυτά τα οποία θα αναλύσουμε και παρακάτω , απομακρύνουν οριστικά τον άνθρωπο από απλές έννοιες , όπως επιβίωση , συντήρηση , ζωή και φύση , και τον απομονώνουν σε έννοιες όπως η αναζήτηση πλουτισμού, κεφαλαίου , επιχειρηματικότητας , ανάπτυξης , επενδύσεων κ.α. που είναι πραγματικά ξένες προς την καθημερινή φύση .

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Οι πρώτοι άνθρωποι , είχαν ως βασικό σκοπό τους την επιβίωση και την εξέλιξη του είδους τους . Γνώμονας τους η εύρεση φαγητού , στέγης , νερού και συντροφιάς . Η ανακάλυψη των πρώτων όπλων και στη συνέχεια των πρώτων εργαλείων , τους βοήθησε στον περιορισμό των μετακινήσεων , στην εύρεση φαγητού και στην κυριαρχία τους σε κάποιες περιοχές . Η εξέλιξη τους συνεχίστηκε με την καλλιέργεια της γης και την εκμετάλλευση – εξημέρωση κάποιων ζώων . Οι βασικοί τους στόχοι δεν άλλαξαν , μέχρι τη δημιουργία των πρώτων μεγάλων συγκεντρώσεων πληθυσμού . Τότε , και όσο οι κοινωνίες μεγάλωναν , δημιουργήθηκε η ανάγκη επέκτασης σε νέα μακρινά εδάφη και η συγκέντρωση πλούτου . Αυτό ήταν το πρώτο χτύπημα στην ανθρώπινη προσωπικότητα και είχε ως βασικό λόγο τη μεγάλη συγκέντρωση πληθυσμού σε ένα τόπο . Η δημιουργία μεγάλων πολεμικών συγκρούσεων απομάκρυνε την ανθρώπινη σκέψη και πρακτική από το βασικό σκοπό του ανθρώπινου είδους . Η κυριαρχία , η δύναμη , η επιβολή και τα επιπλέον κέρδη , ήταν τώρα οι νέοι λόγοι για την ανθρώπινη προσωπικότητα . Παρόλα αυτά , όλα τα επιπλέον κέρδη και τον πλουτισμό των καρπώνονταν συγκεκριμένοι άνθρωποι και συγκεκριμένα συμφέροντα . Η πλειοψηφία των ανθρώπων έμενε εκτός και αγωνιζόταν για την επιβίωση , το φαγητό και τη στέγη .

Ένα άλλο χαρακτηριστικό αυτής της μεταβατικής κοινωνίας , ήταν η ύπαρξη δούλων . Δηλαδή ανθρώπων που δε ζούσαν ελεύθερα , αλλά υπό περιορισμό και γινόταν αντικείμενο εκμετάλλευσης των λεγόμενων ελεύθερων ανθρώπων . Όταν ένα καθοριστικό κτύπημα στο σεβασμό της ανθρωπινής οντότητας . **Άνθρωπος που εκμεταλλεύεται , όπως αυτός**

θέλει άλλον άνθρωπο . Για πολλά χρόνια δεν υπήρχαν ραγδαίες εξελίξεις , μέχρι που συντελέστηκε μια μεγάλη αλλαγή . Η βιομηχανική επανάσταση , συνέβαλε καθοριστικά στη μαζικοποίηση της παραγωγής των αγαθών , στην εύκολη και γρήγορη διακίνηση τους , καθώς και στη συγκέντρωση τεράστιων ποσοτήτων κεφαλαίου (εγκαταστάσεις , χρήματα , ιδιοκτησίες , εκτάσεις , εκμετάλλευση εδαφών , αέρα , υπεδάφους κ.α.) , καθώς και συγκέντρωση σε μεγάλα αστικά κέντρα μεγάλου αριθμού ανθρώπων (εργατικό δυναμικό ή έμβιο κεφάλαιο) .

Η βιομηχανική επανάσταση , ήταν το τεράστιο και τελειωτικό χτύπημα για την ανθρώπινη προσωπικότητα . Οι έννοιες όπως βασικές ανάγκες (φαγητό , στέγη , νερό , ασφάλεια) , παρουσιάστηκαν ως ξεπερασμένες . Η συνεχής μαζική παραγωγή νέων αγαθών , η έννοια του μελλοντικού κέρδους (επένδυση) , η εξεύρεση νέων τρόπων κερδοφορίας (αξιοποίηση) , οι συνεχιζόμενες αλλαγές (ανάπτυξη) , καθόρισαν μια διαφορετική κατάσταση . Τώρα πλέον ο άνθρωπος πιστεύει ότι δε ζει για να επιβιώνει , **άλλα ζει για να συμμετέχει στον κυρίαρχο όρο της εποχής , την οικονομία .**

Ο όρος οικονομία καθορίζει πλέον τον τρόπο ζωής του ανθρώπου . Όλα γίνονται για αυτήν . Ο άνθρωπος υπερασπίζεται , χάνει το νόημα της ζωής και κυνηγά κάτι που ακόμη και σήμερα το έχει επιτύχει μόνο ένα μικρο τμήμα του πληθυσμού . Τη συγκέντρωση πλούτου . Φυσικά , αυτοί που πέτυχαν αυτόν τον στόχο , είναι αυτοί οι οποίοι έχουν απομακρυνθεί περισσότερο από τους άλλους , από μια φυσιολογική ανθρώπινη ζωή .

Χαρακτηριστικά του όρου οικονομία , στη σύγχρονη εποχή αποτελούν η συνεχιζόμενη εκμετάλλευση των ανθρώπων , η οποία παίρνει τη μορφή σύγχρονης δουλειάς , η εκδίωξη και η εκμετάλλευση αυτόχθονων πληθυσμών , προκειμένου να γίνει πλήρης εκμετάλλευση της γης τους , η αγορά τεράστιων εκτάσεων προς εκμετάλλευση κ.α.

Τέλος , η λεγόμενη σύγχρονη οικονομία , αποτελείται από νέους ορούς που κυριαρχούν και διέπουν την ανθρωπινή ζωή . Έτσι , οι δημιουργίες εταιρειών , καθώς και η δυνατότητα των ανθρώπων να συμμετέχουν σε πολλές από αυτές , δημιούργησε νέες ευκαιρίες πλουτισμού . Επίσης , ο άνθρωπος έχει εφεύρει πλέον κάθε δυνατό τρόπο με τον οποίο μπορεί να πλουτίσει . Επιχειρηματικές ιδέες αλληλοσυνδέονται , πλέκονται και διαπλέκονται , δημιουργώντας ένα τεράστιο μωσαϊκό αξιοποίησης και εκμετάλλευσης καταστάσεων . Η έννοια της υπερκατανάλωσης είναι δεδομένη , ενώ ακόμη και τα σκουπίδια-απόβλητα που αφήνει αυτή η καταναλωτική κοινωνία , αποτελούν ευκαιρία και μέσα πλουτισμού .

Το ατελείωτο γαϊτανάκι της οικονομίας δεν τελειώνει πουθενά . Ο άνθρωπος είναι χαμένος και εγκλωβισμένος σε αυτό . Ορισμένες διαστάσεις του , θα αναλύσουμε παρακάτω , κάνοντας τη σύνδεση της απώλειας της ανθρωπίνης προσωπικότητας μέσα από τα σύγχρονα οικονομικά δρώμενα στη δίνη των οικονομικών συμφερόντων .

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑ

Οι έννοιες που ξεκίνησαν να ορίζουν και να καθορίζουν την έννοια της οικονομίας και του ανθρώπου που εντάσσεται σε αυτήν , αποτέλεσαν και συνεχίζουν να αποτελούν το χρήμα και η ιδιοκτησία . Οι δυο αυτές έννοιες συσχετίζονται , άλλα παραμένουν και χωριστές , και θα αναλυθούν εδώ .

Η ιδιοκτησία είναι μια έννοια που σχετίζεται με την κατοχή και χρήση υλικών από έναν άνθρωπο . Η κατοχή σημαίνει ότι μόνο ένας άνθρωπος μπορεί να κατέχει , άλλα και να κάνει χρήση τους . Αυτά τα πράγματα μπορεί να είναι οτιδήποτε . Από τροφή για τον άνθρωπο , τροφή για τα ζώα , λίπανση για τα φυτά , μέχρι σπίτια , γη , οικόπεδα , οικοσκευή , κινητή και ακίνητη περιουσία . Η έννοια της ιδιοκτησίας φαντάζει και

φαίνεται φυσιολογική . Η εξέλιξη της όμως και η σημερινή της μορφή , κάθε άλλο παρά φυσιολογική είναι . Είναι φυσιολογικό ένας άνθρωπος να έχει στην κατοχή του φαγητό για αυτόν και τα ζώα του , άλλα πόσο φυσιολογικά είναι τα υπόλοιπα ; Να κατέχει δηλαδή κάποιον τόπο αυθαίρετα , και παρότι υπερκαλύπτει τις ανάγκες του να μένει μόνο αυτός ; Το ίδιο ισχύει φυσικά και για τη καλλιεργήσιμη γη . Να έχει στην κατοχή του δυο και τρία αυτοκίνητα , όταν πρακτικά δεν του χρειάζεται κανένα ; Να έχει στο σπίτι του κάθε είδος καταναλωτικό αγαθό , το οποίο συνήθως δε χρειάζεται άλλα τότε δε μοιράζεται ; Να κατέχει άχρηστα ή χρήσιμα κινητά ή ακίνητα , τη στιγμή που άλλοι άνθρωποι δεν έχουν τίποτε ; **Η έννοια λοιπόν της κατοχής και της ιδιοκτησίας , αποτελεί στην πλειοψηφία της , μια έννοια και μια ανάγκη δημιουργηθείσα από την ανθρωπινή ματαιοδοξία και από συγκεκριμένα συμφέροντα .** Τι χρειάζεται άλλο ο άνθρωπος για να ζήσει από νερό , φαγητό και μια στεγή να βάλει το κεφάλι του ; Γιατί πρέπει να κατέχει , να επιδιώκει να κατέχει , να πολεμά για να κατέχει άχρηστα πράγματα ; Που βρίσκονται οι έννοιες της κοινοκτημοσύνης και της μοιρασιάς ; Γιατί και που η ιδιοκτησία κάνει καλύτερο τον άνθρωπο ; Στο σύγχρονο άνθρωπο της οικονομίας , δε νοείται άνθρωπος χωρίς ιδιοκτησία και μάλιστα συγκεκριμένων αγαθών . Παράλληλα , η προσπάθεια και η κατοχή περισσότερων αγαθών , αποτελεί ένα σύγχρονο " πρέπει " . Όλο αυτό οδηγεί σε ένα συνεχή και παράλογο ανταγωνισμό που είναι αποτέλεσμα ενός σύγχρονου πλέον συστήματος που κάνει τον άνθρωπο να επιδιώκει περισσότερα , προκείμενου οι επιχειρήσεις να κερδίζουν . Η πάλη βέβαια για την ιδιοκτησία , στερεί τον άνθρωπο από τη φυσιολογική ροή της ζωής του . Παράλληλα , τον μετατρέπει σε ανταγωνιστή τόσο με το συνάνθρωπο του , άλλα και με όλο το περιβάλλον . Έτσι , ο άνθρωπος αλλοτριώνεται , αποξενώνεται και περιχαράκωνεται στην επιδίωξη των στόχων του .

Το άλλο πρόσωπο της ιδιοκτησίας και το αντίστροφο , αποτέλεσε και αποτελεί το χρήμα . Πριν την εφεύρεση του , οι άνθρωποι αντάλλασσαν αγαθά , αν χρειάζονταν ή ήθελαν κάτι άλλο πέρα από αυτό που είχαν . Με την ανακάλυψη του , αυτό άλλαξε και οι άνθρωποι πλέον έδιναν χρήματα και έπαιρναν κάποιο αγαθό . Μια μεγάλη διαφοροποίηση από την προηγούμενη κατάσταση , είναι το γεγονός ότι τα αγαθά δεν έχουν διαχρονική αξία , είτε γιατί μπορούν να χαλάσουν , είτε γιατί μπορεί να μην είναι χρήσιμα πια , είτε για πολλούς άλλους λόγους . Αντίθετα το χρήμα έχει διαχρονική αξία . Επίσης , με τα χρήματα μπορούσες να αγοράσεις ότι ήθελες . Τέλος , ήταν και είναι εύκολη η συγκέντρωση του . Με την ανακάλυψη του χρήματος και των εγχρήματων συναλλαγών , ο άνθρωπος άρχισε πλέον να μην ενδιαφέρεται για την αξία και την ουσία μιας συναλλαγής , αλλά για τη συγκέντρωση όσο το δυνατόν περισσότερων χρημάτων . Πλέον δεν είχε αξία τόσο αν χρησιμοποιούσες ένα αγαθό , αλλά πόσα χρήματα είχες . Παράλληλα , η ύπαρξη του χρήματος , δημιούργησε ευκολία στις συναλλαγές , οι οποίες στα χρόνια που ζούμε είναι πλέον ασύλληπτες . Όλα αυτά όμως , δημιούργησαν τελικά ένα δεδομένο . Την προσήλωση και τον ανταγωνισμό των ανθρώπων για τη συγκέντρωση όσο το δυνατόν περισσότερων χρημάτων . Εδώ φαίνεται και ο κοινός σκοπός των δημιουργημάτων που συσχετίζονται (χρήμα-ιδιοκτησία) . Να είναι όσο το δυνατόν περισσότερα . Όπως στην ιδιοκτησία , έτσι και στην περίπτωση του χρήματος , χάθηκε η ουσία και η αξία . Τι χρειάζεται τελικά ο άνθρωπος για να ζήσει ; Το έχουμε απαντήσει άπειρες φορές . Το σίγουρο είναι ότι ο ανταγωνισμός για το χρήμα και τον πλουτισμό μόνο αυτόν δε συμφέρει . Ο άνθρωπος με τον τρόπο ζωής αυτόν , παραμένει μακριά από το φυσιολογικό και αποτελεί ένα απλό πιόνι στην επίτευξη παράλογων και απόκοσμων συμφερόντων .

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ - ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΘΕ ΠΟΡΟΥ - ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

Η έννοια της οικονομίας και της σχέσης της με τον άνθρωπο , πέρασε σε άλλο επίπεδο , όταν ξεκίνησε η βιομηχανική επανάσταση . Η βιομηχανική επανάσταση είχε κάποια συγκεκριμένα χαρακτηριστικά . Πρώτα από όλα , αποσυνδέθηκε ο άνθρωπος από τον ομφάλιο λώρο που τον ένωνε με τη γη και την αμεσότητα στην παράγωγη που συνδέονταν άμεσα με την κατανάλωση . Τώρα αλλάζουν όλα . Ο άνθρωπος παράγει όχι για να καταναλώσει , άλλα απλά ως ένα γρανάζι μιας διαδικασίας . Το παραγόμενο προϊόν αποξενώνεται από τον άνθρωπο και προορίζεται για πώληση . Η παραγωγή του συνδέεται με μηχανές , τις οποίες επιβλέπει ο άνθρωπος . Με αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος χάνει τα πάντα . Τη σύνδεση της διατροφής του με την παρασκευή της ή την εύρεση της . Τη σχέση του με τη φύση και τη γη . Την ελευθερία του , αφού συγκεντρώνεται σε πόλεις κλουβιά . Πλέον όλα αποτελούν ένα κομμάτι , αυτού που ονομάζουμε παραγωγή - κατανάλωση και τελικά οικονομία . Ο άνθρωπος ζει για να παράγει , να καταναλώνει και να αποτελεί και αυτός ένα κομμάτι (εργατικό δυναμικό) της οικονομικής διαδικασίας .

Βιομηχανική επανάσταση σημαίνει ακόμη , την πλήρη εκμετάλλευση κάθε έκτασης και όχι μόνο. Αγροί , υπέδαφος , νερό , έδαφος , κτίρια , εργατικό δυναμικό γίνονται αντικείμενα μιας διαρκώς εξελισσόμενης οικονομικής διαδικασίας . Πλέον οι εκμεταλλεύσεις παύουν να είναι απλά γεωργικές , και γίνονται ουσιαστικά εκμεταλλεύσεις για παράγωγη νέων προϊόντων , γεωργικών και μη . Το έδαφος παύει και αυτό να είναι απλά ο χώρος που παράγει τα απαραίτητα συστατικά για την καλλιέργεια των φυτών και των δένδρων , και χρησιμοποιείται και αυτό για νέες

παραγωγές και εκμετάλλευση . Το νερό δεν είναι πλέον αυτό που ποτίζει τα χωράφια , άλλα χρησιμοποιείται στη βιομηχανική παράγωγη και στην παραγωγή ενέργειας. Ο αέρας και ο ήλιος χρησιμοποιούνται και αυτοί για την παραγωγή ενέργειας . Δημιουργούνται τεράστια κτίρια και εγκαταστάσεις που ονομάζονται εργοστάσια γεμάτα μηχανές . Ολόκληροι αυτόχθονοι πληθυσμοί διώχονται ή απομακρύνονται από τις περιοχές που ζούσαν για χιλιάδες χρονιά , προκειμένου οι περιοχές τους να χρησιμοποιηθούν για την παράγωγη αγαθών και ενέργειας . Όλα αλλάζουν με έναν μόνο σκοπό . **Τη μετεξέλιξη μιας ολόκληρης κοινωνίας από κοινωνία της γης και της καλλιέργειας , σε κοινωνία της παραγωγής χιλιάδων προϊόντων μέσω της βιομηχανικής παραγωγής .** Σε όλα αυτά ο άνθρωπος δε συμμετέχει πλέον ως αυτοπαραγωγός και αυτοκαταναλωτής , αλλά ως ένα κομμάτι αυτής της διαδικασίας . Ο άνθρωπος πλέον είναι το έμβιο κεφάλαιο ή ανθρωπινό δυναμικό των επιχειρήσεων και της βιομηχανικής επανάστασης . Όλη αυτή η ιστορία δημιουργεί την καθιέρωση άξιων σε περιοχές , κομμάτια γης , εγκαταστάσεων , κ.α. Παράλληλα , δημιουργείται πλέον μια έννοια καθοριστική , το κεφάλαιο . Κεφάλαιο είναι οτιδήποτε έχει αξία και συμβάλλει στη βιομηχανική παράγωγη (εγκαταστάσεις , κτίρια , γη) . Η δημιουργία του κεφαλαίου καθορίζει πλέον την οικονομία , ενισχύει καταλυτικά το ρόλο και τη θέση της στη ζωή του ανθρώπου , αλλάζοντας την καθοριστικά . Το κεφάλαιο συσσωρεύεται σε λίγα χεριά σιγά-σιγά , δημιουργώντας την έννοια της υπεραξίας . Δηλαδή μια αξία πέρα από την κάλυψη των αναγκών μιας επιχείρησης . Το λεγόμενο κέρδος μιας επιχείρησης το οποίο παραμένει στα χέρια των λίγων που κατέχουν αυτά που ονομάζουμε μέσα παραγωγής . Αυτά πλέον δημιουργούν μια νέα κατηγορία ανθρώπων που πλουτίζει με διαφορετικό τρόπο . Παράγοντας περισσότερα αγαθά και αγοράζοντας περισσότερα μέσα παραγωγής .

Όλη αυτή η διαδικασία που ορίζει τη βιομηχανική επανάσταση και περιγράψαμε παραπάνω οδηγεί σε μια διαφορετική διάσταση την έννοια της οικονομίας και τη θέση του ανθρώπου . Ο άνθρωπος γίνεται πλέον και αυτός ένα κομμάτι της παραγωγής . Στην παραγωγή εντάσσονται και άνθρωποι που πριν δεν εργαζόταν και είναι οι γυναίκες . Ο άνθρωπος αποξενώνεται από το προϊόν που δημιουργεί . Απομακρύνεται ή εκδιώκεται από τον τόπο κατοικίας του . Η εργασία του είναι μακριά από τον τόπο κατοικίας του . Ο άνθρωπος δεν καθορίζει πλέον ο ίδιος τις ώρες που θα δουλέψει , άλλα ούτε και η φύση . Ο άνθρωπος πάντα δούλευε με το φως της ημέρας . Τώρα στα εργοστάσια δεν είναι απαραίτητο . Μπορεί να δουλέψει με τεχνητό φως σε βάρδιες . Καθιερώνεται η μισθωτή εργασία . Ο άνθρωπος δε δουλεύει πλέον για τον εαυτό του , άλλα για μια επιχείρηση , η οποία του δίνει ως αντάλλαγμα , ένα συγκεκριμένο ποσό ανά συγκεκριμένο χρονικό διάστημα . Με όλα αυτά , αλλάζει φυσικά και η δομή της οικογένειας . Ο άνθρωπος τελικά απομακρύνεται από το χώρο κατοικίας του και χάνει την επαφή του με τη φύση και το προϊόν που παράγει . Η γυναίκα βγαίνοντας στον ξένο χώρο εργασίας απομακρύνεται από τα παιδιά της και τον άνδρα της και η οικογένεια χάνει την ισορροπία της . Ο άνθρωπος εξαρτάται για να ζήσει από τη λειτουργία και τα κέρδη των επιχειρήσεων και όχι από την προσωπική του προσπάθεια . Αποξενώνεται από το παραγόμενο προϊόν (όχι πια είδος πρώτης ανάγκης) . Δουλεύει βράδυ πέρα από κάθε φυσιολογική έννοια λειτουργίας του οργανισμού , απορυθμίζοντας για πάντα το λεγόμενο βιολογικό ρολόι . Όλα αυτά δεν του προσφέρουν ουσιαστικά τίποτε άλλο , πάρα ένα διαρκή ανούσιο αγώνα , στον οποίο καταβάλλει οικογενειακώς κάθε προσπάθεια για καλύτερη και ποιοτικότερη εργασία , με σκοπό τελικά την κατανάλωση για τη μεγιστοποίηση των κερδών μιας επιχείρησης .

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΦΑΥΛΕΠΙΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ .

ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΟΜΕΝΑ ΑΓΑΘΑ

Η έννοια της εταιρείας άλλαξε ριζικά την οικονομία . Μια επιχείρηση μέχρι τότε , αποτελούνταν από ένα άτομο που καθόριζε την εξέλιξη της , και οι συναλλαγές που έκανε είτε με ανθρώπους , είτε με άλλες επιχειρήσεις , ήταν συγκεκριμένες και ξεκάθαρες . Η εταιρεία με τις διάφορες μορφές της (ΑΕ, ΟΕ, ΕΠΕ, κ.α.) , διαχώρισε τον άνθρωπο από την επιχείρηση του , άλλα και από αυτούς με τους οποίους συναλλάσσεται . Τώρα πλέον δε συναλλάσσεται , ούτε αποφασίζει ο ίδιος , άλλα η εταιρία , η οποία μπορεί να ανήκει σε έναν δυο ή και σε χιλιάδες ανθρώπους (μέτοχοι) . Όταν μια εταιρεία φαλιρίζει δε χάνουν υποχρεωτικά και τα δικά τους χρήματα οι μέτοχοι της . Όλα γίνονται στο όνομα της (νομικά , εμπορικά , φορολογικά, εργατικά κ.α.) . Η πολυπλοκότητα της όλης κατάστασης , δε μπορεί να γίνει πλέον εύκολα αντιληπτή από τον ανθρωπινό νου και λογική . Τα παραγόμενα προϊόντα μιας εταιρείας , μπορεί να είναι από ένα μέχρι χιλιάδες . Ένας άνθρωπος μπορεί να μετέχει και σε άλλες εταιρίες με τις οποίες παράγει τελείως διαφορετικά πράγματα . Παράλληλα , όλες αυτές οι εταιρείες μπαίνουν σε ένα χώρο που ονομάζεται χρηματιστήριο , όπου ο καθένας άνθρωπος δικαιούται να αγοράζει μετοχές τους , συμμετέχοντας έτσι στη λειτουργία τους , και κερδίζοντας ή χάνοντας χρήματα . Όλα αυτά δίνουν τεράστιες δυνατότητες για συγκέντρωση πλούτου σε λίγα άτομα , τεράστιες συναλλαγές , ασύλληπτες παραγωγές προϊόντων και τεράστια ποικιλία . Ταυτόχρονα βεβαία , επειδή ότι ανεβαίνει κατεβαίνει , εταιρείες κλείνουν , οργανισμοί διαλύονται , χρήματα χάνονται , τεράστιες οφειλές και οικονομικές καταστροφές γίνονται . Στο

δημιουργούμενο χάος ποια είναι η θέση του ανθρώπου και τι του συμβαίνει ; Ανταγωνίζεται τους πάντες χωρίς λόγο , δουλεύει αδιάκοπα, σκέφτεται, συναλλάσσεται και ξεχνάει τους οικείους του . Δημιουργεί για να δημιουργεί , ζει για να κερδίζει , χάνεται μέσα στο δαίδαλο των εταιριών και των παραγόμενων αγαθών . Δεν ξέρει που συμμετέχει . Εξαρτάται από μια εταιρία , χάνει και βρίσκει δουλειά , αναζητώντας μονίμως κάτι καλύτερο . Δουλεύει για να δουλεύει κοκ . Ο άνθρωπος δε μπορεί να αντεπεξέλθει σε αυτές τις δαιδαλώδεις συνθήκες , καταλήγοντας ως ένα μηδαμινό πiónι στα συμφέροντα των εταιριών . Χάνει τη ζωή του , τη λογική του , την επαφή με την πραγματικότητα και με το περιβάλλον . **ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΦΟΡΑ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΧΑΜΕΝΟΣ .**

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Εκτός από την έννοια της εταιρείας , την οποία αναλύσαμε παραπάνω υπάρχουν και άλλες έννοιες που καθορίζουν την οικονομία σήμερα . **Πρώτα από όλα η σύγχρονη οικονομία χαρακτηρίζεται από την έννοια της μελλοντικής αξίας και των μελλοντικού χρήματος .** Δηλαδή χρήματος που δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή , άλλα προβλέπεται ότι θα υπάρξει στο μέλλον . Άλλος ένας παραλογισμός που οδηγεί ένα ολόκληρο σύστημα σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση . Οι οικονομίες ολόκληρων κρατών στηρίζονται στο γεγονός ότι σε συγκεκριμένο χρονικό διάστημα μελλοντικά θα έχει δημιουργηθεί συγκεκριμένη ποσότητα χρήματος . Έτσι , οι άνθρωποι ενός ολοκλήρου κράτους , στηρίζονται , δουλεύουν και πιστεύουν σε αυτό , καθορίζοντας την προσωπική τους ζωή .

Νέες τεχνολογίες , καθορίζουν την οικονομία . Έχει δημιουργηθεί και χρηματιστήριο , όπου συμμετέχουν εταιρείες που προωθούν τεχνολογίες .

Πλέον δεν έχει σημασία μόνο η παραγωγή και η κατανάλωση , άλλα και η μελλοντική αξιοποίηση ενός προϊόντος στα πλαίσια εννοιών όπως οι επενδύσεις και η ανάπτυξη . Όλες αυτές οι προσδοκίες , δημιουργούν για άλλη μια φορά έναν άνθρωπο που αγωνίζεται , ανταγωνίζεται και προσπαθεί να πετύχει ακαθόριστους μελλοντικούς στόχους με σκοπό το κέρδος . Ο άνθρωπος μέσα σε όλα αυτά χάνει την ουσία και επιδιώκει το άγνωστο , μόνο που η βάρκα αντί για ελπίδα αρχίζει να βουλιάζει .

Δημιουργούνται σύγχρονοι στρατοί νέων δούλων . Ανθρώπων δηλαδή που εργάζονται σε απάνθρωπες συνθήκες , πλήρως εξαρτημένοι από τις εταιρείες που δουλεύουν . Πολλοί από αυτούς δουλεύουν για 14 και 15 ώρες την ημέρα . Άλλοι εργάζονται μέσα σε πλοία προκειμένου να μην πληρώνει η εταιρεία που ανήκουν φόρους . Άλλοι χρησιμοποιούνται σε σύγχρονα σκλαβοπάζαρα για να καλύψουν συγκεκριμένες ανάγκες του παρεμπορίου , και εμπόριο λευκής σαρκός . Τα δικαιώματα αυτών των ανθρώπων (αν υπάρχουν) , περιορίζονται σε ένα μισθό ή άπλα τροφή και νερό . Δε χρειάζεται να αναλύσουμε το φαινόμενο παραπάνω . **ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΥΠΟΣΧΕΘΗΚΑΝ .**

Η ανάπτυξη και οι επενδύσεις που αναφέραμε , προϋποθέτει ανθρώπους που απασχολούνται ενεργά και διαρκώς . Οι νέες έννοιες για αυτό , είναι η επιχειρηματικότητα και η καριέρα . Ο άνθρωπος πρέπει διαρκώς να σκέφτεται νέους τρόπους κέρδους , επενδύσεων . Να παράγει νέες ιδέες , καινοτομίες , και αέρα κοπανιστό . Έτσι δημιουργούνται νέα επαγγέλματα πάσης φύσεως , μεσαζόντων , συμβούλων επιχειρήσεων , παροχής υπηρεσιών , διαφημίσεων και οτιδήποτε μπορεί να φανταστεί κάνεις . Με αυτά και με αυτά , ο άνθρωπος από ένα απλό ον που σκέφτεται πως θα βρει φαγητό, νερό και στεγή για να ζήσει , μετατρέπεται σε **άνθρωπο που έχει μοναδικό σκοπό του τη δουλειά και το επιχειρείν** . Ο σύγχρονος επιχειρηματίας , άλλα και ο υπάλληλος του , πρέπει να σκέφτονται από το πρωί μέχρι το βράδυ , νέους τρόπους

επενδύσεων , νέες ιδέες πάνω στη δουλειά τους , ανταγωνιστικά πλάνα προκειμένου να επικρατήσουν των αντιπάλων και να είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμοι , να εξελίσσονται , να αλλάζουν ρόλους στην καριέρα τους και να αποκτούν διαρκώς νέες γνώσεις προκειμένου να μπορούν να αντεπεξέλθουν . Είναι επίσης φυσιολογικό , να αλλάζουν στη ζωή τους επάγγελμα πολλές φορές , κατοικία για αναζήτηση εργασίας , και πάνω από όλα να προσαρμόζουν τη ζωή τους στις νέες συνθήκες εργασίας , όποτε αυτό χρειάζεται και σύμφωνα με τις ανάγκες της επιχείρησής τους και της καριέρας τους .

Με όλα αυτά ο άνθρωπος γίνεται έρμαιο του ανταγωνιστικού εαυτού του και των αναγκών των επιχειρήσεων . Δεν έχει πλέον προσωπική ζωή , σκέφτεται διαρκώς τη δουλειά του , γίνεται απόκοσμος και αποξενώνεται , έχει προβλήματα υγείας , γίνεται σκληρός και απάνθρωπος , κατακλύζεται από άγχος και τελικά ξεχνάει και χάνει το νόημα της ζωής . **Ο άνθρωπος πλέον εξαρτάται από την εργασία του και το μέλλον της ταυτίζεται πλήρως με το δικό του μέλλον .** Γίνεται δούλος της και τα οποιαδήποτε χρηματικά κέρδη , αν καταφέρει να αποκτήσει , πέφτουν στο βωμό της απώλειας της ανθρωπινής προσωπικότητας .

Εν κατακλείδι η σύγχρονη οικονομία έχει συγκεκριμένο σκοπό . Τον άνθρωπο έρμαιο στις διαθέσεις των συμφερόντων . Ο άνθρωπος πρέπει να επιδιώκει με κάθε σκοπό τον πλουτισμό και την αλλαγή του βιοτικού του επίπεδου . **Πρέπει να επιδιώκει περισσότερα , προκειμένου να παράγει περισσότερο , να δουλεύει πιο έντονα , να ανταγωνίζεται και να δημιουργεί προκειμένου οι επιχειρήσεις να κερδίζουν . ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ .**

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η έννοια της παγκοσμιοποίησης έχει γίνει γνωστή και έχει επιβληθεί σε όλη τη σύγχρονη κοινωνία . Παγκοσμιοποίηση είναι η διαμόρφωση μιας παγκόσμιας κοινωνίας χωρίς σύνορα , όπου όλα διακινούνται , εφαρμόζονται και συμβαίνουν σε μια παγκόσμια ανεξέλεγκτη κατάσταση . Στην οικονομία ο όρος παγκοσμιοποίηση , συνδέεται με τη διαδικασία της ελεύθερης αγοράς , του παγκόσμιου εμπορίου , των ανεξέλεγκτων συναλλαγών χωρίς δασμούς και πάσης φύσεως έλεγχο , της παγκόσμιας συγκέντρωσης αλλά και διασποράς κεφαλαίων και των ελεύθερων σχέσεων εργασίας κάθε μορφής .

Αναλύοντας την έννοια της παγκοσμιοποίησης και την επίδραση της στην ανθρωπινή φύση και προσωπικότητα , θα ξεκινήσουμε πρώτα από όλα από την έννοια των ελεύθερων **και αδασμολόγητων αγορών** . Στη νέα παγκοσμιοποιημένη αγορά τα εμπορεύματα κινούνται πλέον ελεύθερα και χωρίς περιορισμούς . Η ταχύτητα της διακίνησης τους , και το πλάτος του χώρου , έχει ενισχυθεί και από την τεράστια διάδοση του ηλεκτρονικού εμπορίου . Με αυτόν τον τρόπο έχει δημιουργηθεί ένα ανεξέλεγκτο και τεράστιο ανταγωνιστικό γαϊτανάκι μεταξύ των επιχειρήσεων . Το γαϊτανάκι αυτό καταλήγει στο γεγονός ότι ο ντόπιος παραγωγός πάσης φύσεως προϊόντων δε μπορεί να πουλήσει τα προϊόντα του γιατί εισάγονται προϊόντα από άλλους παραγωγούς άλλων χωρών σε πολύ χαμηλότερες τιμές . Βεβαία , επειδή η αγορά είναι παγκόσμια , όπως και οι επιχειρήσεις , οι πτώσεις των τιμών δεν πάνε απαραίτητα στον καταναλωτή , ο οποίος πολλές φορές αγοράζει χαμηλής ποιότητας προϊόντα σε ακριβές τελικά τιμές , σε σχέση με την ποιότητα του

προϊόντος . Από την άλλη πλευρά ο ντόπιος παράγωγος , αναγκάζεται να ρίξει την ποιότητα του δικού του προϊόντος , προκειμένου να παραμείνει ανταγωνιστικός τουλάχιστον στη χώρα του . Αποτέλεσμα όλων αυτών , είναι η διαρκής προσπάθεια του ανθρώπου να ανταγωνιστεί κάτι άλλο , το οποίο τον οδηγεί σε έναν ξέφρενο αγώνα επιβίωσης που τελικά του καταστρέφει τη ζωή και την προσωπικότητα . Ο άνθρωπος γίνεται φτωχότερος , αποτυγχάνει και στο τέλος πολλές φορές φθάνει μέχρι και στην αυτοκτονία ή στην κοινωνική διαφυγή από την πραγματικότητα . Ενισχύεται ακόμη μια φορά ο ρόλος του ως άνθρωπος της επιχειρηματικότητας , συνέπειες του οποίου έχουν ήδη αναλυθεί .

Μια άλλη παράμετρος συνοψίζεται στην ιδιαίτερα σημαντική έννοια της **συγκέντρωσης του κεφαλαίου πλέον , σε παγκόσμιο επίπεδο** , παράλληλα με τη δυνατότητα διοχέτευσης του , πάλι σε παγκόσμια κλίμακα . Οι εταιρείες είναι πλέον παγκόσμιες και αυτές και η έννοια του τοπικού ή του εθνικού έχει πλέον χαθεί . Η παγκόσμια συγκέντρωση , άλλα και διοχέτευση τελικά του κεφαλαίου , δημιουργεί ανθρώπους και εταιρείες που ελέγχουν καθολικά την παγκόσμια αγορά , την παγκόσμια παραγωγή και κατανάλωση , άλλα τελικά και την παγκόσμια πολιτική σκηνή , και λήψη αποφάσεων . Οι εταιρείες αυτές κολοσσοί , επεμβαίνουν και καθορίζουν πλέον , εκτός από την οικονομική και κάθε άλλη παράμετρο της ανθρώπινης ζωής . Σε οικονομικό επίπεδο καθορίζουν τις τιμές , την παραγόμενη ποσότητα , τις πωλήσεις , την κατανάλωση , την επιχειρηματικότητα , την ποιότητα των αγαθών , και φυσικά τις εργασιακές σχέσεις . Όλες αυτές οι επεμβάσεις όπως είναι ξεκάθαρο επηρεάζουν άμεσα την ανθρωπινή ζωή άλλα και την ίδια την ανθρωπινή φύση . Ο άνθρωπος χαμένος μέσα στη λαίλαπα των εξελίξεων , καθορίζεται από τον τρόπο πλέον που θέλει να λειτουργεί το παγκόσμιο κεφάλαιο . Δεν έχει καμιά ελευθερία ούτε στο τι θα παράγει ούτε στο πως , ούτε στο πόσο , ούτε στο γιατί . Δεν μπορεί να καθορίσει την

ποιότητα ή την πραγματική τιμή του . Ποιά είναι πλέον η θέση του ; Μα άπλα ακολουθεί ότι του επιβάλλουν . Είναι και εδώ ένα άβουλο ον .

Μια τρίτη παράμετρος που αναφερθήκαμε και η οποία καθορίζεται χαρακτηριστικά από την παγκοσμιοποίηση , αποτελεί και η **εργασία του ανθρώπου στη σύγχρονη παγκοσμιοποιημένη οικονομία** . Έχοντας ήδη αναφερθεί στην έννοια της εργασίας και το πως θα έπρεπε πραγματικά να είναι (δηλαδή ως απασχόληση του ανθρώπου για τα εξασφάλιση των προς το ζην) , περνάμε πλέον στη σύγχρονη παγκοσμιοποιημένη οικονομία , όπου ο άνθρωπος πλέον αποτελεί μόνο ένα πiónι ελεύθερης χρήσης , στα χεριά λίγων ανθρώπων που καθορίζουν την έννοια της εργασίας σε όλο τον πλανήτη . Χαρακτηριστικά του σύγχρονου εργασιακού μεσαίωνα αποτελούν τα παρακάτω : Πρώτον , οι εργαζόμενοι μετακινούνται ανά πάσα στιγμή , σύμφωνα είτε με τις ανάγκες της εταιρίας , είτε με τις δίκες τους ανάγκες ευρέσεως εργασίας εξαιτίας της διαρκώς μεταβαλλόμενης παγκόσμιας πλέον οικονομίας , η οποία καθορίζει τη ζωή κάθε κάτοικου μιας χώρας με διαφορετικό τρόπο . Οι διαρκείς αυτές μετακινήσεις είναι κατά αρχήν αφύσικες τελείως με την ανθρωπινή φύση . Ο άνθρωπος είναι γεννημένος για να διαμένει σε ένα συγκεκριμένο τόπο , όπου διατηρεί την κατοικία του , τους ανθρώπους με τους οποίους σχετίζεται καθημερινά , και τον τόπο με τον οποίο συνδέεται . Ο καθένας μπορεί να καταλάβει τη σημαίνουν οι πολλές μετακινήσεις κατά τη διάρκεια της ζωής του .

Δεύτερον , οι εργαζόμενοι πλέον αγοράζονται και πουλιούνται λες και είναι άψυχα αντικείμενα , από εταιρεία σε εταιρεία , ή ακόμη ενοικιάζονται σε κάποια εταιρεία για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα , προκειμένου να κάνουν μια συγκεκριμένη φασόν εργασία . Ο συνδυασμός φασόν εργασία με φασόν εργάτες , είναι πραγματικά θανατηφόρος . **Ο άνθρωπος είναι πλέον ένα αντικείμενο που μαζικά χρησιμοποιείται για να παράγει συγκεκριμένη εργασία** . Η πλήρης

υποδούλωση του ανθρώπου σε άλλους ανθρώπους και εταιρείες . Η πλήρης αποξένωση του από αυτό που παράγει , χωρίς να γνωρίζει το τι παράγει ,ποιος είναι ο σκοπός γιατί και για ποιον θα παράγει . Δεν ξέρει τι συμφέροντα εξυπηρετεί και τι ποιότητα κατασκευάζει . Δε γνωρίζει αν το προϊόν αυτό έχει την απαραίτητη ποιότητα για να χρησιμοποιηθεί από άλλους ανθρώπους και αν προκαλεί ζημιά σε αυτούς που θα το καταναλώσουν . Ο άνθρωπος αποτελεί πλέον ένα ακόμη κομμάτι του συστήματος παράγωγης και κατανάλωσης . **Έχει απομείνει κάτι πλέον από αυτό που ονομάζουμε ανθρωπινή προσωπικότητα και αξιοπρέπεια ;**

Τρίτο , οι συνθήκες εργασίες , οι μισθοί , τα εργασιακά δικαιώματα και η αξιοπρέπεια του ανθρώπου , χάνονται κάτω από τα χαλάσματα που έχει δημιουργήσει ο μοναδικός στόχος της παγκόσμιας οικονομίας : η αύξηση των κερδών των επιχειρήσεων . Άνθρωποι – δούλοι που εργάζονται σε απάνθρωπους χώρους με απάνθρωπες συνθήκες εργασίας , στοιβαγμένοι σαν ζώα , με ανθρώπους από πάνω τους να τους ελέγχουν και να τους πιέζουν με κάθε τρόπο , κάθε στιγμή της εργασίας τους , χωρίς να παίρνουν ανάσα . Τα ωράρια εργασίας είναι και αυτά ελεύθερα , σε καλούν για να εργαστείτε ακόμη και για μια ώρα όποτε σε χρειάζονται , σε απολύουν και σε προσλαμβάνουν όποτε θέλουν και για όσο θέλουν . Η έννοια μισθός και μεροκάματο έχουν γίνει πλέον τελείως ελαστικές και παράνομες για όπου εφαρμόζονται ακόμη κάποιοι στοιχειώδης εργατικοί νομοί . Η ανάγκη του ανθρώπου να έχει δουλειά καθορίζει πλέον με την έννοια της προσφοράς και ζήτησης εργασίας την παγκόσμια πλέον αγορά εργασίας . Τα δικαιώματα (γυναικών , δώρων ,υπερωριών , άδειων κ.α.) , είναι ξεχασμένα σε κάποια ανεφάρμοστα νομοθετήματα . Είναι ηλίου φαινόταρο ότι σε μια σύγχρονη παγκοσμιοποιημένη οικονομία , η έννοια της εργασίας είναι πλέον συνυφασμένη με την αναζήτηση από τον άνθρωπο μιας χαμηλόμισθης δουλειάς . **Για ποιον**

άνθρωπο να μιλήσουμε άραγε τώρα; Για τον άνθρωπο που του έχουν μετατρέψει την απασχόληση για να ζήσει στην πλήρη εξάλειψη της ανθρωπινής προσωπικότητας ; Στον άνθρωπο που εκλιπαρεί για μια δουλειά οπουδήποτε , οτιδήποτε και με οσοδήποτε χρήματα προκείμενου να ζήσει ; Σε μια εργασία απάνθρωπη με επικίνδυνα παραγόμενα προϊόντα ; Ο άνθρωπος με το σκυμμένο κεφάλι , έρμαιο των εταιρειών και πιόνι στα συμφέροντα τους , είναι ο σύγχρονος άνθρωπος της παγκόσμιας οικονομίας .

Η υποδούλωση και ο εγκλωβισμός της ανθρωπινής προσωπικότητας επιτυγχάνεται τελικά πλήρως στα πλαίσια της σύγχρονης παγκοσμιοποιημένης οικονομίας . Ο άβουλος , φοβισμένος , ο εξαρτημένος , ο αμελητέος , ο καταπιεσμένος , το πιόνι , το εξάρτημα , το τίποτε και πολλά ακόμη είναι τα αποτελέσματα και οι χαρακτηρισμοί που βλέπουμε και υφίστανται στην προσωπικότητα του σύγχρονου ανθρώπου .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ

ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ

Έχουμε ήδη αναλύσει συγκεκριμένες καταστάσεις που καθορίζουν τον τρόπο λειτουργίας του ανθρώπου υπό τις συνθήκες που επικρατούν σήμερα . Τελευταίο κομμάτι , το οποίο θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε και να αναφερθούμε , αποτελεί μια συνολική άποψη της σύγχρονης κοινωνίας με συγκεκριμένα στοιχεία που τη χαρακτηρίζουν και τη χαρακτήριζαν . Θα αναφερθούμε σε κοινωνικούς ρόλους , στερεότυπα και κανόνες που καθορίζουν τον τρόπο λειτουργίας της ανθρωπίνης ύπαρξης . Στο κοινωνικό στάτους που επικρατεί και στο πόσο συνδέεται και περιέχει στοιχεία της πραγματικότητας . Στην επιρροή της παγκοσμιοποίησης στο σύγχρονο τρόπο λειτουργίας μιας κοινωνίας . Σε χαρακτηριστικά του σύγχρονου ανθρώπου και της σύγχρονης κοινωνίας . Στις ανθρώπινες σχέσεις . Στην αποκλίνουσα συμπεριφορά . Στο ρόλο των ΜΜΕ και των σύγχρονων μορφών επικοινωνίας στη σημερινή κοινωνία . Όλα αυτά θα μας δώσουν μια εικόνα της κοινωνίας και του τρόπου που λειτουργεί σήμερα , επηρεάζοντας κάθε στιγμή της ανθρωπίνης ζωής .

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ

Η σύγχρονη κοινωνία χαρακτηρίζεται από τη σε μεγάλο βαθμό επαναληπτικότητα της . Συγκεκριμένοι κοινωνικοί κανόνες , κοινωνικοί ρόλοι και στερεότυπα , δημιουργούν μια επαναλαμβανόμενη κοινωνία και έναν άνθρωπο πλήρως προβλέψιμο και επαναλαμβανόμενο .

Ξεκινώντας από την έννοια των στερεοτύπων θα παρατηρήσουμε την ύπαρξη χιλιάδων στερεοτύπων και απόψεων που καθορίζουν τη σύγχρονη κοινωνία . Στερεότυπα για το ποιος είναι καλός και ποιος όχι , ποιος είναι ο σωστός τρόπος συμπεριφοράς , ποιον τρόπο ζωής πρέπει να ακολουθήσουμε και είναι ο ενδεδειγμένος , τι είναι όμορφο και τι όχι , ποια πολιτική άποψη είναι σωστή και ποια όχι , και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κάνεις . Είναι δεδομένο ότι κοινωνικά στερεότυπα υπήρχαν πάντα και είχαν πάντα τον ίδιο σκοπό . Την ομοιομορφία του πληθυσμού προκειμένου να ελέγχεται καλύτερα . Στη σημερινή εποχή η δύναμη της επικοινωνίας και η ύπαρξη συμφερόντων που λειτουργούν σε τεράστια κλίμακα έχει φέρει το φαινόμενο στο ανώτατο άκρο του , και η επιβολή όλων αυτών των στερεοτύπων καθορίζει σε μέγιστο βαθμό τη λειτουργία της ανθρώπινης προσωπικότητας . Ο άνθρωπος εγκλωβίζεται μέσα σε αυτή τη δίνη , παράγοντας επαναλαμβανόμενες συμπεριφορές , μη γνωρίζοντας άλλες διεξόδους και φοβούμενος να βρεθεί εκτός κύκλου συμπεριφοράς χαρακτηριζόμενος ως αποκλίνον .

Οι κοινωνικοί ρόλοι σχετίζονται με τα στερεότυπα και αποτελούν ένα κουστούμι που επιβάλλεται να φορεθεί ανά περίπτωση , εποχή και κοινωνία από τον άνθρωπο . Ο ρόλος του εργαζόμενου , του πολίτη , του οικογενειάρχη , του άνδρα , της γυναίκας , του παιδιού , του επιχειρηματία , του πολιτικού , του κάθε επαγγελματία , του καλού , του κακού , του ανεκτού , του αποκλίνοντος είναι συγκεκριμένοι και

προκαθορισμένοι και αυτοί , όπως και τα στερεότυπα . Ο καθένας σε μια κοινωνία πρέπει να παίζει το ρόλο του για να μπορεί να συμβιώνει άλλα και να επιβιώνει σε αυτήν . Τίποτε φυσικό δεν έχει απομείνει . Όλα είναι προκαθορισμένα και προμελετημένα σαν ένα καλό έγκλημα . Πολιτικά , οικονομικά και πάσης φύσεως συμφέροντα επεμβαίνουν , δίνοντας ρόλους με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά σε κάθε κατηγορία ανθρώπου . Αν δε μπορείς να παίζεις αυτό το ρόλο γίνεσαι περίεργος , ξένος και απομονώνεσαι .

Οι κοινωνικοί κανόνες αποτελούν το τρίτο και καθοριστικό σημείο . Υπάρχουν ως στοιχείο επιβολής αυτών που ζητάει μια κοινωνία από τον άνθρωπο . Οι κανόνες είναι το πρέπει της κοινωνίας . Οι κοινωνικοί κανόνες πρέπει να ακολουθούνται οπωσδήποτε . Σχετίζονται φυσικά και αυτοί άμεσα με τους ρόλους και τα στερεότυπα .

Άραγε όμως ο άνθρωπος έχει αναρωτηθεί τη δημιουργεί αυτή η φωνική τριπλέτα ; Άραγε έχει σκεφθεί τι είναι πραγματικά φυσιολογικό ; Είναι τίποτε φυσιολογικό , φυσικό και ενστικτώδες από αυτά που ζούμε ; Υπήρχαν από πάντα όλα αυτά που έγιναν κανόνες και τα υπακούσουμε τυφλά ή εξελίχτησαν για την κάλυψη συγκεκριμένων συμφερόντων ; **Μήπως τελικά ζούμε όλοι μαζί σε μια κατασκευασμένη εικονική πραγματικότητα ; Μια πραγματικότητα όπου τίποτε δεν είναι φυσιολογικό ; Μήπως δεν πρέπει να παραμυθιάζεται πλέον κάνεις μας για την ανωτερότητα του ανθρωπίνου γένους ;** Όλοι εμείς που ζούμε στις λεγόμενες δυτικές κοινωνίες με το συγκεκριμένο τρόπο ζωής , έχουμε σκεφθεί πως ζούνε σε άλλες πιο "πρωτόγονες " κοινωνίες και τι θεωρείται εκεί φυσιολογικό ; Η επιβολή όλων αυτών είναι τόσο καταλυτική που ο άνθρωπος δε μπορεί να σκεφτεί ή να πράξει διαφορετικά . Ο φόβος εξάλλου είναι παντού . Ο κοινωνικός αποκλεισμός θεωρείται και είναι δεδομένος για οποιονδήποτε άνθρωπο δεν ακολουθεί αυτά που κάνει το σύνολο της κοινωνίας . **Ειδικά όταν**

κάποιος προβάλλει το διαφορετικό και ενθαρρύνει μάλιστα και άλλους να το κάνουν , τότε γίνεται εκτός από διαφορετικός και εχθρός για την κοινωνία και τη σταθερότητα του κοινωνικού συνόλου .

Η κοινωνική ομοιομορφία και επανάληψη αποτελούν στοιχεία καθοριστικά για τη συνέχιση της κοινωνίας σε συγκεκριμένες ράγες , θάβοντας την ανθρώπινη προσωπικότητα κάτω από συγκεκριμένα καλούπια . Ο άνθρωπος προκαθορίζεται και χάνει την αυτονομία του . Γίνεται επαναλαμβανόμενος , χωρίς φαντασία και εγκλωβίζει τη δημιουργικότητα και τη διαφορετικότητα που του χάρισε η φύση .

ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΕΝΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ , ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ . Η σύγχρονη ανθρωπινή προσωπικότητα δεν είναι τίποτε άλλο , πάρα μια επιβληθείσα κατάσταση .

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ο άνθρωπος έχει ως κύριο χαρακτηριστικό την κοινωνικότητα . Είναι ένα ον που δε μπορεί να ζήσει και δε μπορεί να ευτυχίσει μόνο του , και για αυτό πρέπει να συνυπάρχει και να συμβιώνει με άλλους ανθρώπους . Οι ανθρώπινες – κοινωνικές σχέσεις θα αναλυθούν σε αυτό το κομμάτι του συγγράμματος , δίνοντας στοιχεία από το παρελθόν , άλλα κυρίως παρακολουθώντας το παρόν και προβλέποντας το μέλλον .

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι στο πρωτόγονο παρελθόν του ανθρώπου , οι σχέσεις ήταν σαφώς απλούστερες και συγκεκριμένες . Ο άνθρωπος είχε συγκεκριμένους σκοπούς , και συγκεκριμένα προβλήματα . Τον ενδιέφερε η κοινωνικότητα , η ερωτική προσέγγιση και η επίλυση

των καθημερινών του προβλημάτων . Εκεί εστιαζόταν και ο τρόπος λειτουργίας των σχέσεων του . Η αναζήτηση τροφής , στέγης , συντρόφου καθόριζαν τις σχέσεις του και με ποιους θα σχετιζόταν . Οι σχέσεις ήταν απλές και οι συναναστροφές απαραίτητες για την ανακάλυψη και τη δημιουργία καινούριων πραγμάτων , νέο προοπτικών και αναζητήσεων .

Τα δεδομένα όμως άλλαξαν και σιγά-σιγά ο άνθρωπος άρχισε να αλλάζει και τις σχέσεις του , προσπαθώντας να εξυπηρετήσει νέες ανάγκες . Νέες έννοιες άρχισαν να καθορίζουν πλέον το λόγο για τον οποίο σχετιζόταν με κάποιον , και του λόγους που δημιουργούσε σχέσεις . Φυσικό ήταν λοιπόν να αλλάξει και το είδος του ανθρώπου με τους οποίους σχετιζόταν . Η προσπάθεια του ανθρώπου να κατακτήσει περισσότερα αγαθά , άλλαξε ριζικά τις σχέσεις του . Τώρα η έννοια του συμφέροντος είναι καθοριστική . Ακόμη και τα παιδιά , κάνουν σχέσεις με τους συνομηλίκους τους , προκειμένου να αποκομίσουν κάποιο συμφέρον . Ο καλός μαθητής , το παιδί με τα καλύτερα παιχνίδια , το παιδί με το ωραιότερο και πλουσιότερο σπίτι , ο συμμαθητής με το αυτοκίνητο ή τη μηχανή , αποτελούν το βασικό κίνητρο για μια σχέση .

Στον κόσμο των μεγάλων , τα πράγματα είναι πολύ πιο πολύπλοκα , και σαφώς πιο διαπλεκόμενα . Οι κοινωνικές σχέσεις γίνονται κατά κανόνα μεταξύ ατόμων που βρίσκονται στην ίδια κοινωνική και οικονομική τάξη . Πλούσιοι με φτωχούς δε συνυπάρχουν . Καλλιτέχνες με εργάτες δε μπορούν να επικοινωνήσουν . Άνθρωποι από διαφορετικές χώρες καταγωγής είναι ξένοι μεταξύ τους . Ο καθένας είναι ή δηλώνει κάτι και σχετίζεται με το συναφή του . Η κοινωνία έχει διαχωριστεί και κατηγοριοποιηθεί πλήρως από συγκεκριμένα συμφέροντα . Αυτός ο διαχωρισμός και η κατηγοριοποίηση δεν έχει μόνο στόχο το οικονομικό-πολιτικό κέρδος . Έχει ως μεγάλο στόχο τη δημιουργία ανθρώπων που θεωρούν το εαυτό τους , διαφορετικό και ξεχωριστό από τους

άλλους . Η κοινωνική αυτή κατηγοριοποίηση , αποτρέπει τη δημιουργία σχέσεων μεταξύ " διαφορετικών " ανθρώπων . Το διαίρε και βασίλευε εξυπηρετεί κάθε είδους συμφέρον . Χωρισμένοι οι άνθρωποι σε κατηγορίες , δε μπορούν να συνευρεθούν , να συζητήσουν , να βρουν τα κοινά προβλήματα και εχθρούς και να τους πολεμήσουν .

Ποιές όμως οι σχέσεις που έχουμε τελικά με τους ανθρώπους που συναναστρεφόμαστε ; Οι έννοιες της κατανάλωσης , των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας , της προκάτ και επαναλαμβανόμενης ζωής , έχουν ουσιαστικά τελματώσει και τερματίσει τις ανθρώπινες σχέσεις . Σχέση πλέον σημαίνει να βγούμε κάπου για να καταναλώσουμε κάτι . Να γεμίσουμε το στομάχι , να μεθύσουμε , να ξεβιδωθούμε στο χορό, να ακούσουμε δυνατά μουσική . Να πάμε ακόμη σε ένα σπίτι , όπου πρέπει να αγοράσουμε κάτι , να μας κεράσουν κάτι . Σχέση θα πει να δούμε τηλεόραση , να συνομιλήσουμε μέσω μηνυμάτων στο κινητό και στον Η/Υ , να απομονωθούμε . Σχέση θα πει να παπαγαλίζουμε συζητήσεις πάνω σε πολιτικά , οικονομικά θέματα , να κουτσομπολεύουμε , να κρίνουμε τις ζωές των άλλων , μιμούμενοι τα ρομάντζα των τηλεοπτικών σειρών . Σχέση θα πει τελικά να κάνουμε ότι θέλουνε οι εκφραστές των συμφερόντων . Να μην είμαστε δημιουργικοί , να είμαστε όλοι μαζί άλλα αποξενωμένοι , να αποφεύγουμε την ελεύθερη και ουσιαστική συζήτηση , να είμαστε μακριά από τη φύση , να συνωστιζόμαστε και να καταναλώνουμε σε χώρους διασκέδαστων , κρύβοντας μέσα μας αυτά που πραγματικά μας απασχολούν και μας ενδιαφέρουν . Ο άνθρωπος πλέον κάνει σχέσεις με τα κατοικίδια του , με ομάδες ενδιαφερόντων στον Η/Υ , με μεθυσμένους , για να αποκομίσει κάποιο όφελος , και κατά την ώρα της διασκέδασης .

Οι σύγχρονες σχέσεις δεν έχουν τίποτε το φυσικό και το φυσιολογικό , δεν υπάρχουν πραγματικοί φίλοι , η υποχρέωση του γάμου τελείωσε και την έννοια του έρωτα , δε γίνονται αληθινές

συζητήσεις , η καθημερινή ατζέντα είναι προκαθορισμένη , ενώ συνήθως δεν έχουμε τι να πούμε , κρυβόμενοι και φοβούμενοι να διατυπώσουμε τη σκέψη μας και τα συναισθήματα μας , για να μην εκτεθούμε .

Οι ανθρώπινες σχέσεις , είναι ίσως το πιο σημαντικό κομμάτι της ανθρώπινης φύσης . Όταν όμως ο άνθρωπος έχει πλέον γαλουχηθεί στην αποξένωση , στη συμφεροντολογική σχέση , στη επιβολή της κατανάλωσης , της επανάληψης , της ομοιομορφίας και της ηλεκτρονικής επικοινωνίας , δεν υπάρχει πλέον έδαφος για ανάπτυξη πραγματικών σχέσεων . Ο άνθρωπος χάνει το πιο σημαντικό κομμάτι , απομονώνεται , αποξενώνεται και ζει στο μικρόκοσμο του , είτε σε μεγαλουπόλεις , είτε ακόμη και απόμακρος σε ένα βουνό . Ο άνθρωπος για να είναι φυσιολογικός χρειάζεται την ελευθερία επιλογής , την πραγματική επικοινωνία , την ελεύθερη συνεύρεση , την ανοιχτή και χωρίς ενδοιασμούς εκδήλωση του έρωτα , την κοινωνική συζήτηση , την εμπιστοσύνη στο συνάνθρωπο και τη σύνδεση με τη φύση . Έτσι ξεκίνησε και δε μπορεί να επιβιώσει και να συνεχίσει διαφορετικά .

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η έννοια της παγκοσμιοποίησης δεν έχει καθορίσει μόνο την παγκόσμια οικονομία , άλλα με σκοπό την οικονομία επεμβαίνει και υποτάσσει σε πλήρη βαθμό και την κοινωνία σε παγκόσμιο επίπεδο . Η υποταγή της κοινωνίας και συνεπώς του ανθρώπου αποτελεί βασικό στόχο των συμφερόντων . Μια υποταγμένη και προκαθορισμένη κοινωνία , αποτελεί εύκολο αντίπαλο στα χεριά του παγκόσμιου κεφαλαίου .

Συνοπτικά αναφερόμενοι , μιας και για πολλές έννοιες έχουν ήδη αναφερθεί , θα πούμε πρώτα ότι όταν μιλάμε για παγκοσμιοποίηση της κοινωνίας , εννοούμε το γεγονός της επανάληψης και της ομοιομορφίας που έχει πλέον επιτευχθεί . Στην παγκόσμια κοινωνία όλα είναι τα ίδια . Αξίες , πολιτισμοί , θρησκείες , γλώσσες , άνθρωποι , δεν έχουν καμιά διαφορά μεταξύ τους . Στα πλαίσια της παγκόσμιας αγοράς , αναζητούνται άνθρωποι με κοινά χαρακτηριστικά . Άνθρωποι με κοινά θέλω , κοινές καταναλωτικές συνήθειες , κοινά ενδιαφέροντα , εθισμένοι στον καταναλωτισμό και την επανάληψη . Κοινωνικές σχέσεις προκαθορισμένες , άνθρωποι ίδιοι , είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο ορίζεται η παγκόσμια κοινωνία .

Όλα αυτά τα οποία έχουμε αναλύσει ποικιλοτρόπως , αντίκεινται στην ανθρώπινη φύση . Ο άνθρωπος έχει γεννηθεί ελεύθερος προκειμένου να καθορίζει μόνος του τον τρόπο που θα λειτουργεί στα πλαίσια μιας κοινωνίας . Δεν επιτρέπεται ο άνθρωπος να μπαίνει σε καλούπια , όπου παράγονται ομοιόμορφοι άνθρωποι , λες και είναι παραγόμενα υλικά προς κατανάλωση . Η παγκόσμια κοινωνία σκλαβώνει τον άνθρωπο και τον κάνει να απομακρύνεται από τη φύση του .

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ολοκληρώνοντας ουσιαστικά το κεφάλαιο για την κοινωνία θα αναφερθούμε σε κάποια επιμέρους σημαντικά χαρακτηριστικά της σύγχρονης κοινωνίας και του ανθρώπου , καθώς και στον τρόπο και τα μέσα επικοινωνίας του σύγχρονου ανθρώπου .

Ένα χαρακτηριστικό στοιχείο της σύγχρονης κοινωνίας , είναι ο τρόπος με τον οποίο διαρθρώνεται . Η σύγχρονη κοινωνία είναι διαρθρωμένη σε πολλά επίπεδα και είναι ιδιαίτερα πολύπλοκη . Κάθε άνθρωπος εντάσσεται υποχρεωτικά σε αυτήν και για να αποτελεί μέρος της , πρέπει να αντιλαμβάνεται και να ενεργοποιείται στα πλαίσια του ρολού που παίζει κάθε φορά , σε ένα διαφορετικό επίπεδο . Όλες αυτές οι δομές που έχουν δημιουργηθεί και μπλέκονται μεταξύ τους , επεμβαίνουν άμεσα στην ανθρωπινή προσωπικότητα , μη αφήνοντας τη ελεύθερη να διαμορφωθεί και να διαφοροποιηθεί από τους άλλους ανθρώπους .

Ένα άλλο χαρακτηριστικό της σύγχρονης κοινωνίας είναι η προσπάθεια του ίδιου του ανθρώπου να ενσωματωθεί σε αυτήν με κάθε τρόπο . Ο άνθρωπος θέλει να ενσωματωθεί σε αυτήν και για το λόγο αυτό κάνει πράγματα που δεν εκφράζουν τη φύση του και την προσωπικότητα του καταπιέζοντας την . Ο σύγχρονος άνθρωπος δε θέλει να μένει απομονωμένος και προσπαθεί να παραμείνει κομμάτι της κοινωνίας .

Τέλος , χαρακτηριστικό του σύγχρονου ανθρώπου στα πλαίσια της κοινωνίας , αποτελεί η προσπάθεια που κάνει προκειμένου να διαφύγει , έστω και εγκεφαλικά από την επαναληπτικότητα , τους ρόλους και τους κανόνες της κοινωνίας . Ο σύγχρονος άνθρωπος ψάχνει για διεξόδους διαφυγής , άλλα επειδή στη σύγχρονη κοινωνία , όλα είναι προβλέψιμα , ακόμα και οι διεξοδοί διαφυγής που βρίσκουμε , είναι και αυτοί έτοιμοι και βαλτοί από το σύστημα συμφερόντων που επικρατεί . Έτσι , διαφυγή για τον άνθρωπο , είναι μια έξοδος στη φύση , κάποιο χόμπι , η παρακολούθηση αθλητικών εκδηλώσεων ή ακόμη και ακραίες αρρωστημένες καταστάσεις (ναρκωτικά , αλκοόλ , τζόγος κ.α.) . Όλες αυτές οι υποτιθέμενες διεξοδοί διαφυγής , είναι εξ αρχής παρεχόμενες από το ίδιο σύστημα συμφερόντων . Αυτό το σύστημα τα παρέχει

εσκεμμένα , προκείμενου να νομίζει ο άνθρωπος ότι διαφεύγει από τα στενά πλαίσια της κοινωνίας και ότι κάνει κάτι διαφορετικό . Όμως ούτε τα χόμπι τα οποία είναι από και σε συγκεκριμένα καλούπια , ούτε και η ανύπαρκτη πλέον φύση , μπορούν να διαφοροποιήσουν την κατάσταση , αφού επικρατεί μια ψευδαίσθηση διαφυγής από την πραγματικότητα . Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τις αρρωστημένες καταστάσεις που προαναφέραμε , με τη μονή διαφορά , ότι αυτές κατευθύνουν πλήρως την ανθρωπινή προσωπικότητα σε οποία μονοπάτια αυτοί θέλουν , αφού πλέον ο άνθρωπος δεν έχει τη δύναμη να ξεφύγει . Τελικό αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης , είναι για μια ακόμη φορά ένας άνθρωπος εγκλωβισμένος ακόμη πιο πολύ σε αφύσικες καταστάσεις .

Περνώντας τώρα στο κομμάτι της επικοινωνίας , θα είναι πλέον εύκολο για τον καθένα να αντιληφθεί ότι ιδιαίτερα τα σύγχρονα μέσα επικοινωνίας καθορίζουν και επιβάλλουν απόλυτα πλέον στη σύγχρονη κοινωνία και τον άνθρωπο , οτιδήποτε θέλουν συγκεκριμένα συμφέροντα . Σήμερα , εκτός από τα παλαιότερα μέσα μαζικής επικοινωνίας (εφημερίδα , ραδιόφωνο , τηλεόραση κ.α.) , έχουν προστεθεί μέσα επικοινωνίας ιδιαίτερα δραστικά , εύκολα χρησιμοποιούμενα , και παρόντα σε κάθε στιγμή της ανθρώπινης ζωής (H/Y, ταμπλέτα,κινητά τηλεφώνά , κ.α.) . Όλα αυτά έχουν οδηγήσει και εξελίξει την ανθρωπινή κοινωνία και προσωπικότητα σε ιδιαίτερα μεγάλο βαθμό .

Τα μηνύματα που εκπέμπονται από όλα αυτά τα μέσα κατευθύνουν την κοινωνία στους σκοπούς που επιδιώκουν . Υπάρχουν μηνύματα από ΜΜΕ που παίζουν ανά πάσα στιγμή συγκεκριμένα νέα , ειδήσεις , έρευνες και γεγονότα , επηρεάζοντας κάθε στιγμή του ανθρώπου . Ο σχολιασμός όλων αυτών από τα ΜΜΕ , είναι καθοριστικός για τον τρόπο που ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται κάποια γεγονότα . Καθοριστική είναι και η επιλογή όλων αυτών που θα προβληθούν τελικά , σε σχέση με

οτιδήποτε άλλο δε θα προβληθεί , πιθανόν και ποτέ από ένα μέσο επικοινωνίας . Ο άνθρωπος εξαιτίας του καταγιγιστικού τρόπου λειτουργίας των μέσων , επηρεάζεται τόσο πολύ που στο τέλος ενστερνίζεται και επηρεάζεται από οτιδήποτε ακούει . Η επιρροή αυτή των μέσων επικοινωνίας , αφορά κοινωνικές απόψεις για ένα ζήτημα , καθορισμό στερεοτύπων , ρόλων , πολιτικής προπαγάνδας και κατήχησης , καθορισμό και επιβολή συγκεκριμένων αξιών , προσηλυτισμό , απόψεις επί παντός επιστητού και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί ή όχι ο ανθρωπινός νους . Όλα αυτά επηρεάζουν καταλυτικά τον άνθρωπο και τον τρόπο που ενεργεί , άλλα κυρίως σκέφτεται , για οτιδήποτε συμβαίνει σε μια κοινωνία . Οι απόψεις πλέον του ανθρώπου , δεν είναι ελεύθερες και δεν αποτελούν στοιχεία της προσωπικότητας και της σκέψης του . Συνεπώς ο άνθρωπος δεν είναι ελεύθερος σε τίποτε .

Το διαφημιστικό κομμάτι των μέσων επικοινωνίας , είναι εξίσου σημαντικό , μιας και μετατρέπει τον άνθρωπο , σε ένα δέκτη συνεχών διαφημιστικών μηνυμάτων που του επιβάλλουν συγκεκριμένο τρόπο ζωής , συγκεκριμένες αγορές και συγκεκριμένο τρόπο θεώρησης της κοινωνίας . **Η κοινωνία δεν είναι πλέον ένα σύνολο ανθρώπων που σκέφτονται , ανταλλάσσουν απόψεις και ζουν ελεύθερα , άλλα κάποια καταναλωτικά όντα που σκέφτονται ότι κάθε συναναστροφή προϋποθέτει κατανάλωση .** Έτσι , για να βρεθούμε με κάποιον , πρέπει να βγούμε έξω και να καταναλώσουμε , για να μιλήσουμε με κάποιον πρέπει να πάμε σε μια καφετέρια , για να γνωρίσουμε έναν σύντροφο πρέπει να τον κεράσουμε , για να κάνουμε οικογένεια πρέπει να έχουμε τα πάντα , για να πάμε βόλτα πρέπει να ξοδέψουμε , για να πιούμε νερό πρέπει να το αγοράσουμε κοκ. Η προπαγάνδα της κοινωνίας της κατανάλωσης από τα ΜΜΕ ξεχνάει στη γωνιά την έννοια του ανθρώπου και των πραγματικών αναγκών του .

Το τρίτο κομμάτι που θα αναλύσουμε εδώ και αφορά τα μέσα επικοινωνίας , είναι το κομμάτι της άμεσης επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων . Ο πιο σημαντικός ρόλος που έπαιξαν τα σύγχρονα μέσα επικοινωνίας , ήταν ακριβώς ο αντίθετος από την ονομασία τους . Κατάφεραν τόσο εύκολα να καταλύσουν ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά του ανθρώπου την επικοινωνία , και κατά προέκταση την κοινωνικότητα του ανθρώπου . Ο άνθρωπος πλέον , κάθεται και παρακολουθεί την τηλεόραση μόνος ή με παρέα , σχολιάζοντας αυτό που βλέπει ή μη μιλώντας καθόλου . Αυτό δεν είναι επικοινωνία . Κάνει το ίδιο στον Η/Υ , υποτίθεται αναζητώντας μόνος του το ενδιαφέρον , άλλα στη συντριπτική πλειοψηφία χάνει την επικοινωνία , την κοινωνικότητα και την αμεσότητα . Συνομιλεί στο κινητό του με μηνύματα και κάθε άλλου είδους τρόπο αντί να μιλήσει από κοντά , να αγγίξει κάποιον άλλον άνθρωπο , και να έχει τη λεγόμενη πραγματική επαφή . Χάνοντας όλο αυτό το πακέτο ο άνθρωπος , άλλαξε ριζικά τη φύση του . Απομονώθηκε , σταμάτησε να μιλάει , σταμάτησε να ερωτεύεται και να προσπαθεί να είναι με κάποιον σύντροφο , έγινε αντικοινωνικός και τελικά έχασε και αυτήν την επικοινωνία , αφού πριν επικοινωνούσε σαφώς περισσότερο . Χάνοντας όλα αυτά , τι απέμεινε πλέον από την ανθρωπινή προσωπικότητα και φύση ;

Το θέμα των ΜΜΕ , είναι πραγματικά τεράστιο και θα μπορούσε να αναλυθεί σε ένα ξεχωριστό σύγγραμμα . Η ανθρωπινή οντότητα φαντάζει πραγματικά αδύναμη να αντεπεξέλθει στα τέρατα που ονομάζονται ΜΜΕ και έχουν κυριαρχήσει στη σύγχρονη κοινωνία . Είναι λοιπόν επακόλουθη η αφαίμαξη της ανθρωπινής προσωπικότητας , και η περιθωριοποίηση της στη σύγχρονη κοινωνία . **Ο άνθρωπος πρέπει να είναι περιθωριοποιημένος , προκειμένου να μπορέσει η κοινωνία των συμφερόντων να επιβληθεί στην κοινωνία των ανθρώπων .**

ΑΠΟΚΛΙΝΟΥΣΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Στα πλαίσια του κοινωνικοί γίνεσθαι που αναφερόμαστε , μια συνέπεια που το χαρακτηρίζει , είναι η παρουσία ανθρώπων ή ομάδων οι οποίοι διαφοροποιούνται από τα κοινωνικά στερεότυπα , τους ρόλους , τους κανόνες και τις νόρμες και ακολουθούν μια χαρακτηριζόμενη ως διαφορετική και τελικά αποκλίνουσα συμπεριφορά . Στη συνέχεια θα δοθούν παραδείγματα τέτοιων αποκλίσεων , αίτια και συνέπειες των συμπεριφορών και σχέση με την υπόλοιπη κοινωνία .

Υπάρχουν πολλών ειδών αποκλίσεων από την συνηθισμένη κοινωνική συμπεριφορά . Αναφέροντας μερικά " δυνατά " παραδείγματα θα μιλήσουμε για ναρκομανείς , συμμορίες , ακραίες πολιτικές και θρησκευτικές ομάδες , χουλιγκανισμός , πόρνες , αλκοολικούς , ανθρώπους διαφορετικούς και ιδιαίτερους κ.α. Ο καθένας από αυτούς είναι μια κατηγορία μόνος του , άλλα αποτελούν όλοι μαζί ένα σύνολο αποκλινόντων και περιθωριοποιημένων ατόμων . **Τα ίδια συμφέροντα που θέλουν ανθρώπους ομοιόμορφους , δημιουργούν και αυτές τις συμπεριφορές .**

Οι ναρκομανείς είναι ένα ξεκάθαρο παράδειγμα κατανόησης της απόκλισης και των συνεπειών της . Άνθρωποι νεαροί κυρίως ηλικίας , αναζητώντας διεξόδους , εκτεθειμένοι σε κάθε είδους πειρασμό , με προβλήματα ή όχι , πλούσιοι και φτωχοί και η γκάμα δεν τελειώνει πουθενά . Πολλά ακούγονται για αυτούς , άλλα λίγοι μπορούν να δουν την ολοκληρωμένη εικόνα . Η ύπαρξη και η πώληση σκληρών κατά κανόνα ναρκωτικών , θα μπορούσε να έχει εξαλειφθεί , αν αυτά είτε δεν

υπήρχαν , είτε πουλιόντουσαν φθηνά , όποτε θα έχανε και το νόημα τους η διάθεση τους . Ωστόσο τόσο τα κρατικά συμφέροντα , όσο και τα υπόλοιπα , δεν αφήνουν μια τόσο μεγάλη μπίζνα να πάει χαμένη . Μια μπίζνα που εκτός από χρήματα , αποφέρει και άλλα κέρδη . Το μεγαλύτερο κέρδος είναι η ύπνωση συνειδήσεων και ανθρώπων , αφοί οι εξαρτώμενοι από αυτά δεν έχουν κάποιον άλλο σκοπό στη ζωή τους , πέρα από την εξασφάλιση της δόσης τους . Για το λόγο αυτό η διακίνηση τους γίνεται κυρίως σε συγκεκριμένες ομάδες ανθρώπων (νέοι-ευαίσθητοι-συνειδητοποιημένοι) , προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός . Οι υπόλοιποι φυσικά ομοιόμορφοι και επαναληπτικοί άνθρωποι , διαχωρίζουν τη θέση τους από τους ναρκομανείς , αφού αυτοί νομίζουν ότι είναι κάτι το διαφορετικό και καλύτερο . Απόψεις , όπως : θέλανε και τα πάθανε , αφήστε τους να πεθάνουν και είναι παιδιά από οικογένειες με προβλήματα , είναι οι συνήθεις αντιδράσεις . Κάνεις δεν αντιλαμβάνεται ότι αυτοί οι άνθρωποι έχουν αρρωστήσει και ότι έφτασαν εκεί εξαιτίας της δίκης μας κατάστασης ως άνθρωποι και της απάθειας , απομόνωσης , και αποξένωσης των ανθρώπων από τα οποία χαρακτηρίζεται όλη η κοινωνία . **Η περιθωριοποίηση τους μα δίνει ένα άλλοθι , ότι είμαστε διαφορετικοί και καλύτεροι .** Η πραγματικότητα είναι ότι εμείς τους οδηγήσαμε εκεί , ότι είμαστε χειρότεροι και ότι κάποιοι εκμεταλλεύονται αυτήν την κατάσταση .

Ο συμμορίες και οι χουλιγκανισμός , είναι άλλο ένα κομμάτι της κοινωνίας μας . Είναι οι άνθρωποι που τους δόθηκε το διαφορετικό μέσα από το δρόμο της βίας . Άλλοτε για πλάκα και άλλοτε για επιβίωση και αναζήτηση του εύκολου χρήματος . Το χρήμα το αναζητούν όλοι και το κάνουν με κάθε τρόπο . Η ίδια η κοινωνία με την αδικία , τα παραδείγματα γρήγορου πλουτισμού , και τα συμφέροντα οδηγεί τους ανθρώπους να αποκλίνουν , αυτή τη φορά προς μια άλλη κατεύθυνση . **Το μέλος της συμμορίας σκέφτεται : γιατί αυτός να πλουτίζει**

κλέβοντας και πατώντας επί πτωμάτων , βυθίζοντας πλοία μαζί με ανθρώπους για να πληρωθεί την ασφάλεια , έχει σκλάβους για υπάλληλους και όχι εγώ ; Έτσι χρησιμοποιεί κάθε τρόπο για να το πετύχει . Αντίστοιχα , ο χούλιγκαν στα χρόνια της βίας παντού , εκφράζει και αυτός με το δικό του τρόπο ότι είναι εδώ και είναι διαφορετικός και πιστεύει ότι δικαίως κάνει αυτό που κάνει . Οι υπόλοιποι εύκολα τους απομονώνουν , χαρακτηρίζοντας τους αλήτες και αποβράσματα , ενώ στην πραγματικότητα είναι και αυτοί δημιουργήματα αυτής της κοινωνίας και του καθενός από εμάς . Γιατί όλοι μαζί ζούμε σε μια κοινωνία , άλλα δεν έχουμε όλοι τις ίδιες ευκαιρίες , τα ίδια χρήματα , τους ίδιους γονείς και τους ίδιους φίλους . Γιατί είναι και αυτές οι ομάδες κομμάτι ενός συστήματος που θέλουν τους ανθρώπους και κυρίως τους νέους , να μην ενδιαφέρονται για τίποτε και παράλληλα τους κάνουν όργανα για τα βρόμικα σχέδια τους : δολοφονίες , εκβιασμοί , πώληση ναρκωτικών κ.α. Γιατί πάντα τα μεγάλα συμφέροντα κατευθύνουν και ελέγχουν όπως θέλουν τα μικρότερα .

Οι πόρνες είναι το εύκολο αποκούμπι της κάθε κοινωνίας . Εκφραζόμαστε για αυτές με τα χειρότερα λόγια και χαρακτηρισμούς . Είναι ο εύκολος στόχος για όλους άνδρες και γυναίκες . Ξεχνάμε βεβαία ότι αποτελούν και αυτές κομμάτι δικό μας , είναι και αυτές δημιούργημα μας . Εξυπηρετούν τις ορμές μας και κάθε είδους άρρωστου γούστου μας . Είναι το σημείο εκτόνωσης του πιο δυναμικού κομματιού του πληθυσμού , του ανδρικού . Ψάχνουν το εύκολο χρήμα και τελικά γίνονται έρμια προστατών και συμφερόντων . Πίσω τους ένα ολόκληρο κύκλωμα παγκόσμιος εμπορίας ανθρώπινης σάρκας . Δακτυλοδεικτούμενες , τη στιγμή που οι υπόλοιποι άντρες και γυναίκες κάνουν την ίδια δουλειά , άπλα πληρώνονται με πολλούς τρόπους . Παντρεύονται για το συμφέρον και το βόλεμα , άλλα δεν τους λένε

πόρνες . Έχουν τα μάτια τους κλειστά στο πρόβλημα και ξέρουν μόνο να τις κατηγορούν .

Οι ακραίες πολιτικές και θρησκευτικές ομάδες , παίζουν και αυτές το ρόλο τους σε μια κοινωνία , αν και γενικά θεωρούνται ιδιαίτερες περιπτώσεις. Αποκλίνουν με την εξτρεμιστική συμπεριφορά τους (βία) , άλλα και τη ρητορική τους . Αποτελούν όμως και αυτές κομμάτι της κοινωνίας μας και εκφραστές συγκεκριμένων συμφερόντων . Είναι συνήθως κατευθυνόμενες από άλλα συμφέροντα και οδηγούν σε ακραίες αντιδράσεις . Πολλές φορές λένε τις αλήθειες μιας κοινωνίας , άλλα με ακραίο τρόπο . Είναι κατακριτέοι , άλλα με την κατάλληλη προπαγάνδα γίνονται και αρεστοί . Τα μέλη τους στοχεύονται και πάλι , λόγω του νεαρού συνήθως της ηλικίας τους .

Σαν τελευταία ομάδα θα αναφερθούμε γενικά σε κάθε ομάδα και σε κάθε άνθρωπο που μπορεί να περιθωριοποιηθούν στη ζωή τους . Άτομα με προβλήματα υγείας (τυφλοί , κωφάλαλοι , νοητική υστέρηση κ.α.) , άτομα με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό , άστεγοι , φτωχοί , ξένοι , μετανάστες , διαφορετικοί , και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κάνεις . **Όπως είναι εύκολο να καταλάβει κάνεις ανά πάσα στιγμή και για κάθε λόγο , μπορεί κάποιο άτομο ή κάποια κατηγορία ανθρώπων , να περιθωριοποιηθεί και να παρουσιάζει τη λεγόμενη αποκλίνουσα συμπεριφορά .** Εμείς σαν κοινωνία και σαν άνθρωποι έχουμε την ευθύνη που μας αναλογεί για την περιθωριοποίηση αυτών των ατόμων . Φυσικά , η εξουσία και τα συμφέροντα είναι αυτοί που έχουν τη μεγαλύτερη ευθύνη , αφοί περιθωριοποιούν και οδηγούν σε απόκλιση αυτές τις ομάδες του πληθυσμού . Αυτό γίνεται πρώτα από όλα με την παρουσίαση τους ως διαφορετικούς , δεύτερο με την ένταξη τους είτε σε προγράμματα αποκατάστασης και θεραπείας , είτε σε συγκεκριμένα προγράμματα , είτε αφήνοντας τους στη μοίρα τους . Μοίρα που πολλές φορές εμείς δημιουργήσαμε . Είναι φανερό ότι όλα αυτά τα άτομα τελικά

περιθωριοποιούνται ή και παρουσιάζουν αποκλίνουσα συμπεριφορά . Η κοινή συνέπεια για όλες αυτές τις κατηγορίες , είναι η απομόνωση τους και τελικά η αναζήτηση από τους ίδιους ή η διοχέτευση από τα συμφέροντα και το κράτος σε νέες αποκλίνουσες συμπεριφορές . Η κοινή σχέση τους με την κοινωνία είναι ότι ενώ είναι κομμάτι τους κάνεις δε τους θέλει τελικά κοντά , πάρα μόνο σε χαρτιά , στη θεωρία και σχεδόν τότε στην πράξη . Για άλλη μια φορά η κατευθυνόμενη κοινωνία , απορρίπτει ανθρώπινες υπάρξεις , στη θέση των οποίων θα μπορούσε να βρεθεί ο καθένας .

Τελειώνοντας το θέμα της αποκλίνουσας συμπεριφοράς , το οποίο είναι τεράστιο και δε μπορεί να αναλυθεί στα πλαίσια αυτού του συγγράμματος , θα αναφερθούμε στη σύνδεση του με το κεντρικό θέμα που παρουσιάζουμε εδώ . **Για ποια ανθρωπινή φυσιολογική κοινωνία μιλάμε όταν αυτή οδηγεί ανθρώπους στα σκληρά ναρκωτικά με συγκεκριμένα οφέλη και στη συνέχεια απορρίπτει για πάντα τους χρήστες που αυτή δημιούργησε ;** Που δημιουργεί τις πόρνες , τις εκμεταλλεύεται , ικανοποιεί τα ένστικτα του (αφύσικο ούτως ή άλλως) και στη συνέχεια τις κατηγορεί και τις διαπομπεύει ; Που θεωρεί τους τυφλούς και τους κούφους ξένους και δε θέλει να συναναστρέφεται μαζί τους και δεν προσπαθεί με κάθε τρόπο να τους κάνει να νιώσουν ίσους ; Που το αφύσικο της λειτουργίας της έχει οδηγήσει ανθρώπους να εντάσσονται σε ακραίες βίαιες πολιτικές δυνάμεις , μιας και εκεί μπορεί να αναζητήσουν και καμιά αλήθεια ; Που οδηγεί με κάθε τρόπο τους νέους στο χουλιγκανισμό και τις συμμορίες προκειμένου να μην ασχολούνται με ότι πραγματικά τους απασχολεί και να αποποιούνται της ίδιας της ζωής ; **ΤΟ ΑΦΥΣΙΚΟ ΑΥΤΗΣ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΣΕ ΟΛΟ ΤΗΣ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ .**

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δεν υπάρχει αρχή , μέση και τέλος . Κάνεις δεν ξέρει που αρχίζει και που τελειώνει αυτό το πανηγύρι . Γράφω με τις λίγες μου γνώσεις και προσπαθώντας να θυμηθώ και να φανταστώ , το πως λειτουργούσε και ζούσε φυσιολογικά ο άνθρωπος . Μπορεί να μην είμαι ο κατάλληλος , άλλα είμαι ένας που προσπαθεί να θυμηθεί το ένστικτο και το φυσικό στη ζωή του ανθρώπου . Οι εικόνες φυσικά , μπλέκονται παραισθητικά με την εικονική πραγματικότητα που ζούμε και μας παρουσιάζεται . Λίγα μπορεί να έχουν διασωθεί και να είναι αληθινά ακόμη

